

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I Retsakter, hvis offentliggørelse er obligatorisk

Kommissionens forordning (EF) nr. 222/2003 af 5. februar 2003 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager	1
★ Kommissionens forordning (EF) nr. 223/2003 af 5. februar 2003 om kravene til mærkning ved økologisk produktion af foderstoffer, foderblandinger og fodermidler og om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 2092/91 ⁽¹⁾	3
★ Kommissionens forordning (EF) nr. 224/2003 af 5. februar 2003 om fastsættelse af den i Rådets forordning (EF) nr. 1255/1999 omhandlede støtte til privat oplagring af smør og fløde og om fravigelse af artikel 29 i forordning (EF) nr. 2771/1999 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EF) nr. 1255/1999 for så vidt angår interventionsforanstaltninger på markedet for smør og fløde	9
★ Kommissionens forordning (EF) nr. 225/2003 af 5. februar 2003 om ændring af forordning (EF) nr. 2125/95, for så vidt angår listen over de kinesiske myndigheder, der har beføjelse til at udstede oprindelsescertifikater for svampekonserves ...	10
Kommissionens forordning (EF) nr. 226/2003 af 5. februar 2003 om fastsættelse af importtold for ris	12
Kommissionens forordning (EF) nr. 227/2003 af 5. februar 2003 om berigtigelse af forordning (EF) nr. 214/2003 om genindførelse af præferencetolden ved indførsel af enkeltblomstrede nelliker (standard) med oprindelse på Vestbredden og i Gazastriben	15
Kommissionens forordning (EF) nr. 228/2003 af 5. februar 2003 om ændring af de korrektionsbeløb, der skal anvendes på eksportrestitutionerne for korn	16
★ Rådets direktiv 2003/9/EF af 27. januar 2003 om fastlæggelse af minimumsstandards for modtagelse af asylansøgere i medlemsstaterne	18

Kommissionen

2003/81/EF:

- ★ **Kommissionens beslutning af 22. august 2002 om Spaniens støtteordning til fordel for koordinationscentre i provinsen Vizcaya Statsstøtte C 48/2001 (ex NN 43/2000) ⁽¹⁾ (meddelt under nummer K(2002) 3141)** 26

2003/82/EF:

- ★ **Kommissionens beslutning af 29. januar 2003 om bekræftelse af foranstaltninger, som Belgien har anmeldt i henhold til artikel 6, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF om emballage og emballageaffald ⁽¹⁾ (meddelt under nummer K(2003) 361)** 32

DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE SAMARBEJDSOMRÅDE

EFTA-Tilsynsmyndigheden

- ★ **EFTA-Tilsynsmyndighedens afgørelse nr. 149/02/KOL af 26. juli 2002 om miljøafgiftsforanstaltninger (Norge)** 36

I

(Retsakter, hvis offentliggørelse er obligatorisk)

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 222/2003**af 5. februar 2003****om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 3223/94 af 21. december 1994 om gennemførelsesbestemmelser til importordningen for frugt og grøntsager ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1947/2002 ⁽²⁾, særlig artikel 4, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I forordning (EF) nr. 3223/94 fastsættes som følge af gennemførelsen af resultaterne af de multilaterale handelsforhandlinger under Uruguay-runden kriterierne for Kommissionens fastsættelse af de faste værdier ved import fra tredjelande for de produkter og perioder, der er anført i nævnte forordnings bilag.

- (2) Ved anvendelse af ovennævnte kriterier skal de faste importværdier fastsættes på de niveauer, der findes i bilaget til nærværende forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De faste importværdier, der er omhandlet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 3223/94, fastsættes som anført i tabellen i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 6. februar 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 5. februar 2003.

På Kommissionens vegne
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektør for landbrug

⁽¹⁾ EFT L 337 af 24.12.1994, s. 66.

⁽²⁾ EFT L 299 af 1.11.2002, s. 17.

BILAG

til Kommissionens forordning af 5. februar 2003 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

(EUR/100 kg)

KN-kode	Tredjelandskode ⁽¹⁾	Fast importværdi
0702 00 00	052	110,2
	204	51,5
	212	123,3
	628	109,3
	999	98,6
0707 00 05	052	122,9
	999	122,9
0709 10 00	220	45,8
	999	45,8
0709 90 70	052	144,1
	204	166,7
	999	155,4
0805 10 10, 0805 10 30, 0805 10 50	052	47,3
	204	48,3
	212	39,4
	220	49,4
	624	84,4
	999	53,8
0805 20 10	204	69,8
	999	69,8
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	052	63,8
	204	57,1
	220	73,2
	464	132,1
	600	79,0
	624	78,3
	999	80,6
0805 50 10	052	61,4
	220	69,4
	600	62,3
	999	64,4
0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	400	96,2
	404	99,4
	720	87,9
	999	94,5
0808 20 50	388	88,8
	400	116,3
	528	83,9
	720	42,5
	999	82,9

⁽¹⁾ Den statistiske landefortegnelse, der er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 2020/2001 (EFT L 273 af 16.10.2001, s. 6).
Koden »999« repræsenterer »anden oprindelse«.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 223/2003

af 5. februar 2003

om kravene til mærkning ved økologisk produktion af foderstoffer, foderblandinger og fodermidler og om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 2092/91

(EØS-relevant tekst)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2092/91 af 24. juni 1991 om økologisk produktionsmetode for landbrugsprodukter og om angivelse heraf på landbrugsprodukter og levnedsmidler ⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 473/2002 ⁽²⁾, særlig artikel 1, stk. 3, og artikel 13, andet led, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ifølge artikel 1, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 2092/91 skal der vedtages en forordning om mærkningskrav og kontrolkrav samt forebyggende foranstaltninger for foderstoffer, foderblandinger og fodermidler, for så vidt disse foranstaltninger vedrører den økologiske produktionsmetode.
- (2) Markedet for foder til selskabsdyr og pelsdyr er forskelligt fra markedet for foder til husdyr. Endvidere gælder mærknings-, produktions-, og kontrolreglerne i artikel 5, 6 samt 8 og 9 i forordning (EØF) nr. 2092/91 hverken for akvakulturdyr eller for akvakulturprodukter. Derfor bør nærværende forordning kun gælde for foder til dyr, der opdrættes økologisk, dog ikke for foder til selskabsdyr, pelsdyr og akvakulturdyr.
- (3) De særlige mærkningsbestemmelser for foder til dyr, der opdrættes økologisk, skal gøre det muligt for producenterne at identificere det foder, der kan anvendes ifølge bestemmelserne om den økologiske produktionsmetode. Den angivelse, der henviser til den økologiske produktionsmetode, bør ikke være mere iøjnefaldende end beskrivelsen af eller navnet på foderstoffet som omhandlet i henholdsvis Rådets direktiv 79/373/EØF af 2. april 1979 om handel med foderblandinger ⁽³⁾, senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/2/EF ⁽⁴⁾, og i Rådets direktiv 96/25/EF af 29. april 1996 om omsætning af fodermidler og om ændring af direktiv 70/524/EØF, 74/63/EØF, 82/471/EØF og 93/74/EØF samt om ophævelse af direktiv 77/101/EØF ⁽⁵⁾, senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/46/EF ⁽⁶⁾.

- (4) Desuden bør indholdet af fodermidler fra økologisk landbrug og af fodermidler fra omlægningsprodukter samt det samlede indhold af foderstoffer af landbrugsoprindelse angives i vægtprocent af tørstofindholdet, så producenterne kan overholde bestemmelserne om de daglige rationer, der er anført i bilag I, del B, i forordning (EØF) nr. 2092/91. Følgelig bør bilag I, del B, i nævnte forordning også ændres.
- (5) Adskillige varemærker for produkter beregnet til foder, som ikke opfylder kravene i forordning (EØF) nr. 2092/91, indeholder angivelser, som de erhvervsdrivende kan opfatte som henvisning til den økologiske produktionsmetode. Der må fastsættes en overgangsperiode, for at indehaverne af de pågældende mærker kan tilpasse sig til de nye regler. Denne overgangsperiode bør dog kun gælde for varemærker, som indeholder ovennævnte angivelser, hvis der var ansøgt om registrering af mærket inden offentliggørelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1804/1999 af 19. juli 1999 om indføjelser af bestemmelser om animalsk produktion i forordning (EØF) nr. 2092/91 ⁽⁷⁾, og hvis de erhvervsdrivende er blevet behørigt informeret om, at produkterne ikke er fremstillet efter den økologiske produktionsmetode.
- (6) Minimumskontrolkravene og de forebyggende foranstaltninger for enheder, der tilbereder foderstoffer gør det nødvendigt at iværksætte særlige foranstaltninger, som bør indgå i bilag III til forordning (EØF) nr. 2092/91.
- (7) Princippet om at holde alt udstyr, som anvendes i enheder, der tilbereder økologiske foderblandinger, adskilt fra udstyr, som i samme enhed anvendes i forbindelse med produktion af konventionelle foderblandinger, betragtes som et effektivt middel til at forhindre, at der forekommer produkter og stoffer, som ikke er tilladt efter den økologiske produktionsmetode. Dette princip bør derfor indarbejdes i bestemmelserne i bilag III til forordning (EØF) nr. 2092/91. En øjeblikkelig gennemførelse af denne bestemmelse forventes dog at få betydelige økonomiske konsekvenser for foderstofindustrien i flere medlemsstater og dermed for hele den økologiske landbrugssektor. Som følge heraf, og for at give den økologiske sektor mulighed for at tilpasse sig til det nye

⁽¹⁾ EFT L 198 af 22.7.1991, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 75 af 16.3.2002, s. 21.

⁽³⁾ EFT L 86 af 6.4.1979, s. 30.

⁽⁴⁾ EFT L 63 af 6.3.2002, s. 23.

⁽⁵⁾ EFT L 125 af 23.5.1996, s. 35.

⁽⁶⁾ EFT L 234 af 1.9.2001, s. 55.

⁽⁷⁾ EFT L 222 af 24.8.1999, s. 1.

krav om separate produktionslinjer, bør det være muligt at dispensere fra denne bestemmelse i en periode på fem år. Desuden bør dette spørgsmål i nær fremtid tages op til fornyet og indgående behandling på grundlag af yderligere oplysninger og de erfaringer, der er gjort.

- (8) Forordning (EØF) nr. 2092/91 bør ændres i overensstemmelse hermed.
- (9) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra det udvalg, der er omhandlet i artikel 14 i forordning (EØF) nr. 2092/91 —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Denne forordning gælder for foderstoffer, foderblandinger og fodermidler som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 2092/91, hvis disse produkter er forsynet med eller skal forsynes med angivelser, der henviser til den økologiske produktionsmetode. Denne forordning gælder ikke for foder til selskabsdyr, pelsdyr og akvakulturdyr.

Artikel 2

I denne forordning anvendes definitionerne i artikel 4 i forordning (EØF) nr. 2092/91.

Endvidere forstås ved:

- 1) »fodermidler fra økologisk landbrug«: økologisk producerede fodermidler eller tilberedninger heraf
- 2) »fodermidler fra omlægningsprodukter«: fodermidler fra omlægning eller tilberedninger heraf.

Artikel 3

1. I mærkning, reklame og handelsdokumenter for produkter som omhandlet i artikel 1 må der kun henvises til den økologiske produktionsmetode, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- a) produkterne skal være produceret, tilberedt eller importeret af erhvervsdrivende, der er underlagt kontrolforanstaltningerne i artikel 8 og 9 i forordning (EØF) nr. 2092/91
- b) produkterne, herunder de råvarer, som indgår i dem, og alle andre stoffer, der er anvendt ved tilberedningen af dem, må ikke have været underkastet behandlinger, der omfatter anvendelse af ioniserende stråling

c) betingelserne i bilag I, del B, punkt 4.12, 4.13, 4.14, 4.16, 4.17 og 4.18, i forordning (EØF) nr. 2092/91 skal være opfyldt i det fornødne omfang

d) fodermidler fra økologisk landbrug må ikke indgå i produktet sammen med samme slags konventionelle fodermidler

e) fodermidler fra omlægningsprodukter må ikke indgå i produktet sammen med samme slags konventionelle fodermidler.

2. Medmindre andet følger af artikel 4 og 5, må der kun henvises til den økologiske produktionsmetode, der er omhandlet i stk. 1, ved følgende angivelse:

a) »økologisk landbrugsprodukt«, hvis mindst 95 % af produktets tørstof består af et eller flere fodermidler fra økologisk landbrug

b) »kan anvendes i økologisk landbrug i overensstemmelse med forordning (EØF) nr. 2092/91«, hvis det drejer sig om produkter, der indeholder forskellige andele af fodermidler fra økologisk landbrug, og/eller fodermidler fra omlægningsprodukter, og/eller konventionelle fodermidler.

Artikel 4

1. Den angivelse, der er omhandlet i artikel 3, stk. 2:

a) skal være adskilt fra de angivelser, der er omhandlet i artikel 5 i direktiv 79/373/EØF og i artikel 5, stk. 1, i direktiv 96/25/EF

b) må ikke være trykt i en farve, størrelse eller med typer, som er mere iøjnefaldende end beskrivelsen af eller navnet på foderstoffet i henhold til artikel 5, stk. 1, litra a), i direktiv 79/373/EØF og artikel 5, stk. 1, litra b), i direktiv (EF) nr. 96/25

c) skal i samme synsfelt indeholde en oplysning om vægtprocenten i tørstof af:

i) indholdet af fodermidler fra økologisk landbrug

ii) indholdet af fodermidler fra omlægningsprodukter

iii) det samlede indhold af foderstoffer af landbrugsoprindelse

d) skal ledsages af navn og/eller kodenummer på den kontrolmyndighed eller det kontrolorgan, som den erhvervsdrivende, der har foretaget den sidste tilberedning, er underlagt

e) skal ledsages af en oversigt over fodermidlerne fra økologisk landbrug

f) skal ledsages af en oversigt over fodermidlerne fra omlægningsprodukter.

2. Angivelsen i artikel 3, stk. 2, kan ledsages af en henvisning til forpligtelsen til at anvende foderstofferne i overensstemmelse med bestemmelserne i bilag I, del B, i forordning (EØF) nr. 2092/91 om sammensætningen af de daglige foderrationer.

3. Valget mellem navn og/eller kodenummer på den kontrolmyndighed eller det kontrolorgan, der er omhandlet i stk. 1, litra d), foretages af den pågældende medlemsstat, som meddeler Kommissionen sin afgørelse.

Artikel 5

Varemærker og varebetegnelser, der indeholder en angivelse som omhandlet i artikel 2 i forordning (EØF) nr. 2092/91, må kun anvendes, hvis mindst 95 % af produktets tørstof består af et eller flere fodermidler fra økologisk landbrug.

Artikel 6

Uanset artikel 3, 4 og 5 kan varemærker, der er forsynet med en angivelse som omhandlet i artikel 2 i forordning (EØF) nr. 2092/91, fortsat benyttes indtil den 1. juli 2006 i mærkningen

af og reklamen for produkter, der ikke er i overensstemmelse med nærværende forordning, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- a) der skal være ansøgt om registrering af varemærket før den 24. august 1999, og varemærket skal opfylde kravene i Rådets direktiv 89/104/EØF ⁽¹⁾, og
- b) varemærket skal altid være forsynet med en tydelig, fremtrædende og letlæselig angivelse af, at produkterne ikke er fremstillet efter den økologiske produktionsmetode som fastsat i forordning (EØF) nr. 2092/91.

Artikel 7

Bilag I, del B, og bilag III til forordning (EØF) nr. 2092/91 ændres som angivet i bilaget til nærværende forordning.

Artikel 8

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 6. august 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 5. februar 2003.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 40 af 11.2.1989, s. 1.

BILAG

1. I bilag I, del B, i forordning (EØF) nr. 2092/91 indsættes følgende punktum sidst i punkt 4.4:
»Disse andele angives i procent af tørstofindholdet i foderstoffer af landbrugsoprindelse.«
2. I bilag III til forordning (EØF) nr. 2092/91 foretages følgende ændringer:
 - 2.1. Punkt 2 i de generelle bestemmelser affattes således:
»Erhvervsdrivende, som på det tidspunkt, der er nævnt i artikel 2 i forordning (EF) nr. 2491/2001, allerede udfører den pågældende aktivitet, er også underlagt bestemmelserne i punkt 3 og bestemmelserne om indledende kontrol i del A, B, C, D og E i de særlige bestemmelser i dette bilag.«
 - 2.2. Punkt 4 i de generelle bestemmelser affattes således:
»Den ansvarlige erhvervsdrivende skal i god tid underrette kontrolorganet eller -myndigheden om enhver ændring i den beskrivelse eller de konkrete foranstaltninger, der er nævnt i punkt 3, eller i bestemmelserne om indledende kontrol i del A, B, C, D og E i de særlige bestemmelser i dette bilag.«
 - 2.3. I punkt 3, tredje afsnit, første led, i de generelle bestemmelser indsættes efter »artikel 11«:
»og/eller forordning (EF) nr. 223/2003.«
 - 2.4. I punkt 6 i de generelle bestemmelser indsættes sidst i andet led:
»samt, hvis det er relevant, foderblandings sammensætning.«
 - 2.5. I de generelle bestemmelser affattes punkt 7, litra b), således:
»produktets navn eller, hvis det drejer sig om en foderblanding, en deklaration, inklusive en henvisning til den økologiske produktionsmetode ifølge henholdsvis artikel 5 i nærværende forordning eller artikel 3 i forordning (EF) nr. 223/2003«
 - 2.6. Overskriften på del C i de særlige bestemmelser affattes således:
»C. Import af planter, vegetabiliske produkter, dyr, animalske produkter og levnedsmidler, som indeholder vegetabiliske og/eller animalske produkter, af foderstoffer, foderblandinger og fodermidler fra tredjelande«
 - 2.7. Følgende indsættes som del E:
»E — Enheder, som tilbereder foderstoffer, foderblandinger og fodermidler

Denne del gælder for alle enheder, der beskæftiger sig med tilberedning som defineret i artikel 4, nr. 3, af produkter som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c), på egne vegne eller på vegne af en tredjepart.

1. Indledende kontrol

Den fuldstændige beskrivelse af enheden, der er nævnt i punkt 3 i de generelle bestemmelser i dette bilag, skal indeholde følgende:

- oplysninger om de anlæg, som anvendes til modtagelse, tilberedning og opbevaring af produkter beregnet til foderstoffer, både før og efter disse aktiviteter
- oplysninger om de anlæg, som anvendes til opbevaring af andre produkter, der anvendes ved tilberedning af foderstoffer
- oplysninger om de faciliteter, som anvendes til opbevaring af produkter til rengøring og desinficering
- hvis det er relevant, en beskrivelse i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra a), i direktiv 79/373/EØF af de foderblandinger, som den erhvervsdrivende har i sinde at tilberede, samt oplysninger om den dyreart eller dyrekategori, som foderblandingen er beregnet til
- i givet fald navnet på de fodermidler, som den erhvervsdrivende har i sinde at tilberede.

De foranstaltninger, som den erhvervsdrivende skal træffe ifølge punkt 3 i de generelle bestemmelser i dette bilag for at sikre, at denne forordning overholdes, skal omfatte:

- især de forebyggende foranstaltninger, der træffes for at reducere risikoen for forurening med stoffer eller produkter, som ikke er tilladt, de rengøringsforanstaltninger, der foretages, og kontrol af foranstaltningernes effektivitet
- identifikation af alle de aspekter af den erhvervsdrivendes aktiviteter, som er afgørende for, at der altid er garanti for, at de i artikel 1, stk. 1, litra c), omhandlede produkter, som tilberedes i disse enheder, er i overensstemmelse med denne forordning og med forordning (EF) nr. 223/2003
- udformning, anvendelse, overholdelse og ajourføring af hensigtsmæssige procedurer ud fra de principper, der ligger til grund for HACCP-systemet (risikoanalyse og kritiske kontrolpunkter).

Kontrolmyndigheden eller -organet foretager med udgangspunkt i disse procedurer en generel vurdering af de risici, der er forbundet med hver enkelt tilberedningsenhed, og opstiller en kontrolplan. I kontrolplanen skal der foreskrives et minimum af stikprøver til brug for analyse alt efter de potentielle risici.

2. Regnskab

For at der skal kunne foretages en hensigtsmæssig kontrol af aktiviteterne, skal det regnskab, der er nævnt i punkt 6 i de generelle bestemmelser i dette bilag, indeholde oplysninger om fodermidlernes og tilsætningsstoffernes oprindelse, art og mængde og om salg af færdigvaren.

3. Tilberedningsenheder

Ved tilberedningen af produkterne, skal den erhvervsdrivende sørge for:

- a) at økologisk producerede foderstoffer eller derivater heraf, foderstoffer fra omlægning eller derivater heraf og konventionelle foderstoffer er effektivt fysisk adskilt fra hinanden
- b) at alt udstyr, som anvendes i enheder, der tilbereder foderblandinger, som er omfattet af denne forordning, holdes fuldstændigt adskilt fra udstyr, der anvendes til foderblandinger, som ikke er omfattet af denne forordning.

Uanset bestemmelserne i første afsnit, litra b), kan aktiviteterne foregå under anvendelse af samme udstyr indtil den 31. december 2007 under forudsætning af:

- at der er sikret tidsmæssig adskillelse og foretaget passende rengøring, hvis effektivitet er blevet kontrolleret, inden der påbegyndes tilberedning af produkter, som er omfattet af denne forordning; den erhvervsdrivende skal dokumentere disse aktiviteter
- at den erhvervsdrivende sørger for, at der på baggrund af de vurderede risici, jf. bestemmelserne i punkt 1, træffes alle nødvendige foranstaltninger, og i givet fald sikrer, at produkter, som ikke opfylder kravene i denne forordning, ikke markedsføres med en henvisning til den økologiske produktionsmetode.

Kontrolmyndigheden eller -organet skal give forhåndstilladelse til, at der gøres brug af undtagelsen i andet afsnit. Denne tilladelse kan omfatte en eller flere tilberedningsaktiviteter.

Kommissionen påbegynder en gennemgang af bestemmelserne i første afsnit, litra b), inden den 31. december 2003. I tilslutning til denne gennemgang kan datoen den 31. december 2007 eventuelt ændres.

4. Kontrolbesøg

Ud over den årlige fuldstændige kontrol af enheden skal kontrolorganet eller -myndigheden foretage en målrettet kontrol baseret på en generel vurdering af potentielle risici for manglende overholdelse af denne forordning; kontrolorganet eller kontrolmyndigheden skal være særligt opmærksom på de kritiske kontrolpunkter, som den erhvervsdrivende har identificeret, når det vurderes, om den nødvendige overvågning og kontrol finder sted; alle de steder, som den erhvervsdrivende benytter til sine aktiviteter, kan inspiceres med en hyppighed, der står i rimeligt forhold til de pågældende risici.

5. Transport af produkter til andre produktions-/tilberedningsenheder eller opbevaringslokaler

Den erhvervsdrivende skal sikre, at følgende betingelser er opfyldt:

- a) økologisk producerede foderstoffer eller derivater heraf, foderstoffer fra omlægning eller derivater heraf og konventionelle foderstoffer skal være effektivt fysisk adskilt fra hinanden under transport
- b) Køretøjer og/eller containere, som har transporteret produkter, der ikke er omfattet af denne forordning, må kun bruges til transport af produkter, der er omfattet af denne forordning, hvis
 - der er foretaget passende rengøring, hvis effektivitet er blevet kontrolleret, inden der påbegyndes transport af produkter, som er omfattet af denne forordning; den erhvervsdrivende skal dokumentere disse aktiviteter
 - den erhvervsdrivende sørger for, at der på baggrund af de vurderede risici, jf. bestemmelserne i punkt 1, træffes alle nødvendige foranstaltninger, og i givet fald sikrer, at produkter, som ikke opfylder kravene i denne forordning, ikke markedsføres med en henvisning til den økologiske produktionsmetode
 - kontrolorganet eller -myndigheden af den erhvervsdrivende er blevet informeret om og har godkendt denne transport; en sådan godkendelse kan gives for en eller flere transporter
- c) de i denne forordning omhandlede færdigvarer skal transporteres adskilt fra andre færdigvarer rent fysisk eller tidsmæssigt
- d) produktmængden ved transportens begyndelse og de mængder, der er afleveret i forbindelse med hver leverance på leveringsrunden, skal registreres.

6. Modtagelse af produkter

Ved modtagelsen af et produkt som omhandlet i artikel 1, skal den erhvervsdrivende kontrollere lukningen af emballagen eller containeren i de tilfælde, hvor det er påbudt, og tilstedeværelsen af de angivelser, der er nævnt i punkt 7 i de generelle bestemmelser i dette bilag. Den erhvervsdrivende skal krydskontrollere oplysningerne i mærkningen, jf. punkt 7 i de generelle bestemmelser, med oplysningerne i ledsagedokumenterne. Resultatet af denne kontrol skal udtrykkeligt anføres i det regnskab, der er omhandlet i punkt 6 i de generelle bestemmelser.»

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 224/2003

af 5. februar 2003

om fastsættelse af den i Rådets forordning (EF) nr. 1255/1999 omhandlede støtte til privat oplagring af smør og fløde og om fravigelse af artikel 29 i forordning (EF) nr. 2771/1999 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EF) nr. 1255/1999 for så vidt angår interventionsforanstaltninger på markedet for smør og fløde

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 1255/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter ⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 509/2002 ⁽²⁾, særlig artikel 10, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I Kommissionens forordning (EF) nr. 2771/1999 ⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1614/2001 ⁽⁴⁾, er det i artikel 34, stk. 2, fastsat, at det støttebeløb, der er omhandlet i artikel 6, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1255/1999, og som gælder for kontrakter om privat oplagring, fastsættes hvert år, uden at dette dog indskrænker anvendelsen af artikel 38 i førstnævnte forordning. Med henblik herpå bør der tages hensyn til de faste omkostninger, de daglige omkostninger og finansieringsomkostningerne, idet udviklingen i Den Europæiske Centralbanks rentesats lægges til grund.
- (2) I artikel 29, stk. 1, i forordning (EF) nr. 2771/1999 er det fastsat, i hvilken periode indlagring kan finde sted. I den nuværende markedssituation for smør bør datoen for begyndelse af indlagring af smør og fløde i 2003 som en undtagelse rykkes frem fra 15. marts til 1. marts.
- (3) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Mælk og Mejeriprodukter —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Den støtte, der er omhandlet i artikel 6, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1255/1999, beregnes for kontrakter, der indgås i 2003, på den nedenfor anførte måde pr. ton smør eller smørækvivalent:

- a) 24 EUR for de faste omkostninger
- b) 0,35 EUR pr. kontraktmæssig oplagringsdag for udgifterne til kølelagring, og
- c) et beløb pr. kontraktmæssig oplagringsdag, der beregnes på grundlag af 91 % af den interventionspris for smør, der gælder på dagen for den kontraktmæssige oplagrings påbegyndelse, og en rentesats på 2,75 % om året.

Artikel 2

Uanset artikel 29, stk. 1, i forordning (EF) nr. 2771/1999 kan indlagring i 2003 finde sted fra den 1. marts.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 5. februar 2003.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 48.

⁽²⁾ EFT L 79 af 22.3.2002, s. 15.

⁽³⁾ EFT L 333 af 24.12.1999, s. 11.

⁽⁴⁾ EFT L 214 af 8.8.2001, s. 20.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 225/2003**af 5. februar 2003****om ændring af forordning (EF) nr. 2125/95, for så vidt angår listen over de kinesiske myndigheder, der har beføjelse til at udstede oprindelsescertifikater for svampekonserves**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 2201/96 af 28. oktober 1996 om den fælles markedsordning for forarbejdede frugter og grøntsager ⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 453/2002 ⁽²⁾, særlig artikel 15, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved verbalnote af 5. december 2002 fremsendte de kinesiske myndigheder Kommissionen en fuldstændigt ajourført liste over de myndigheder, der har beføjelse til at udstede de oprindelsescertifikater, der kræves, for at svampekonserves med oprindelse i Kina kan overgå til fri omsætning, jf. artikel 10, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF) nr. 2125/95 af 6. september 1995 om åbning og forvaltning af toldkontingenter for svampekonserves ⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1286/2002 ⁽⁴⁾. Bilag II til nævnte forordning bør ændres i overensstemmelse hermed.
- (2) I samme verbalnote anmodede de kinesiske myndigheder Kommissionen om ved kinesisk svampekonserves' overgang til fri omsætning i EF parallelt med oprindelsescertifikaterne med de nye underskrifter og stempler fortsat at acceptere oprindelsescertifikater, der er underskrevet og stemplet af de myndigheder, der er omhandlet i bilag II til forordning (EF) nr. 2125/95, ændret ved forordning

(EF) nr. 1286/2002. For ikke at skabe forstyrrelser i importen bør denne fremgangsmåde gælde indtil den 31. maj 2003.

- (3) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Produkter Forarbejdet på Basis af Frugt og Grøntsager —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Bilag II til forordning (EF) nr. 2125/95 affattes som angivet i bilaget til nærværende forordning.

Artikel 2

Med hensyn til svampekonserves med oprindelse i Kina kan importører indtil den 31. maj 2003, når de anmoder om sådanne produkters overgang til fri omsætning i EF, fremlægge oprindelsescertifikater, der er stemplet og underskrevet af de kinesiske myndigheder, som er anført i bilaget til forordning (EF) nr. 2125/95, ændret ved forordning (EF) nr. 1286/2002.

*Artikel 3*Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 5. februar 2003.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 297 af 21.11.1996, s. 29.⁽²⁾ EFT L 72 af 14.3.2002, s. 9.⁽³⁾ EFT L 212 af 7.9.1995, s. 16.⁽⁴⁾ EFT L 179 af 9.7.2002, s. 21.

BILAG

»BILAG II

Liste over de kinesiske myndigheder, der har beføjelse til at udstede de oprindelsescertifikater, som er omhandlet i artikel 10, stk. 1:

— »General Administration of Quality Supervision«

— »Entry-exit Inspection and Quarantine Bureau of the People's Republic of China« i:

Beijing	Jiangxi	Shenzhen
Shanxi	Zhuhai	Ningxia
Indre Mongoliet	Sichuan	Tianjin
Hebei	Chongqing	Shanghai
Liaoning	Yunnan	Ningbo
Jilin	Guizhou	Jiangsu
Shandong	Shaanxi	Guangxi
Zhejiang	Gansu	Heilongjiang
Anhui	Qinghai	Hainan
Hubei	Tibet	Henan
Guangdong	Fujian	Xinjiang
Xiamen		Hunan«

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 226/2003**af 5. februar 2003****om fastsættelse af importtold for ris**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 3072/95 af 22. december 1995 om den fælles markedsordning for ris ⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 411/2002 ⁽²⁾,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 1503/96 af 29. juli 1996 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 3072/95 for så vidt angår importtold for ris ⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1298/2002 ⁽⁴⁾, særlig artikel 4, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I artikel 11 i forordning (EF) nr. 3072/95 er det fastsat, at ved indførsel af de i nævnte forordnings artikel 1 omhandlede produkter opkræves toldsatsene i den fælles toldtarif. For de produkter, der er omhandlet i stk. 2 i denne artikel, er importtolden dog lig med interventionsprisen for disse produkter, på importtidspunktet, forhøjet med en vis procent, alt efter om det drejer sig om afskallet eller sleben ris og med fradrag af importprisen, for så vidt denne sats ikke overstiger satserne i den fælles toldtarif.
- (2) I henhold til artikel 12, stk. 3, i forordning (EF) nr. 3072/95 beregnes cif-importpriserne på grundlag af de repræsentative priser for det pågældende produkt på verdensmarkedet eller på Fællesskabets importmarked for dette produkt.

- (3) I forordning (EF) nr. 1503/96 er der fastsat gennemførelsesbestemmelser til forordning (EF) nr. 3072/95, for så vidt angår importtold for ris.
- (4) Importtolden gælder, indtil en ny fastsættelse træder i kraft. Den forbliver ligeledes i kraft, hvis der ikke foreligger nogen notering fra den referencekilde, der er fastsat i artikel 5 til forordning (EF) nr. 1503/96 i de to uger forud for den næste periodiske fastsættelse.
- (5) For at sikre en korrekt gennemførelse af ordningen for importtold bør de markedskurser, der konstateres i en referenceperiode, anvendes ved beregningen af importtolden.
- (6) Anvendelsen af forordning (EF) nr. 1503/96 fører til fastsættelsen af importtolden efter bilagene til nærværende forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Importtolden for ris som omhandlet i artikel 11, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 3072/95 er fastsat i bilag I til nærværende forordning på grundlag af de elementer, der er fastsat i bilag II.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 6. februar 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 5. februar 2003.

På Kommissionens vegne
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektør for landbrug

⁽¹⁾ EFT L 329 af 30.12.1995, s. 18.

⁽²⁾ EFT L 62 af 5.3.2002, s. 27.

⁽³⁾ EFT L 189 af 30.7.1996, s. 71.

⁽⁴⁾ EFT L 189 af 18.7.2002, s. 8.

BILAG I

Fastsættelse af importtolden for ris og brudris

(EUR/t)

KN-kode	Importtold ⁽²⁾				
	Tredjelande (undtagen AVS-stater og Bangladesh) ⁽³⁾	AVS-stater ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾	Bangladesh ⁽⁴⁾	Basmati Indien og Pakistan ⁽⁶⁾	Egypten ⁽⁸⁾
1006 10 21	(7)	69,51	101,16		158,25
1006 10 23	(7)	69,51	101,16		158,25
1006 10 25	(7)	69,51	101,16		158,25
1006 10 27	(7)	69,51	101,16		158,25
1006 10 92	(7)	69,51	101,16		158,25
1006 10 94	(7)	69,51	101,16		158,25
1006 10 96	(7)	69,51	101,16		158,25
1006 10 98	(7)	69,51	101,16		158,25
1006 20 11	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 13	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 15	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 17	264,00	88,06	127,66	14,00	198,00
1006 20 92	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 94	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 96	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 98	264,00	88,06	127,66	14,00	198,00
1006 30 21	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 23	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 25	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 27	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 42	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 44	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 46	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 48	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 61	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 63	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 65	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 67	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 92	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 94	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 96	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 98	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 40 00	(7)	41,18	(7)		96,00

⁽¹⁾ Importtolden for ris med oprindelse i AVS-staterne anvendes i forbindelse med den ordning, der er fastsat ved Rådets forordning (EF) nr. 1706/98 (EFT L 215 af 1.8.1998, s. 12) og Kommissionens forordning (EF) nr. 2603/97 (EFT L 351 af 23.12.1997, s. 22), som ændret.

⁽²⁾ I henhold til forordning (EØF) nr. 1706/98 opkræves ingen importtold ved direkte indførsel af varer med oprindelse i staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavet i det oversøiske franske departement Réunion.

⁽³⁾ Importtolden for indførsel af ris i det oversøiske franske departement Réunion er fastlagt i artikel 11, stk. 3, i forordning (EF) nr. 3072/95.

⁽⁴⁾ Importtolden for ris, med undtagelse af brudris (KN-kode 1006 40 00), med oprindelse i Bangladesh anvendes i forbindelse med den ordning, der er fastsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 3491/90 (EFT L 337 af 4.12.1990, s. 1) og Kommissionens forordning (EØF) nr. 862/91 (EFT L 88 af 9.4.1991, s. 7), som ændret.

⁽⁵⁾ Indførsel af produkter med oprindelse i de oversøiske lande og territorier (OLT) er fritaget for importtold i henhold til artikel 101, stk. 1, i Rådets afgørelse 91/482/EØF (EFT L 263 af 19.9.1991, s. 1), som ændret.

⁽⁶⁾ Importtolden for afskallet ris af sorten Basmati med oprindelse i Indien og Pakistan nedsættes med 250 EUR/t (artikel 4a i forordning (EF) nr. 1503/96, som ændret).

⁽⁷⁾ Told ifølge den fælles toldtarif.

⁽⁸⁾ Importtolden for ris med oprindelse i og hidrørende fra Egypten anvendes i forbindelse med den ordning, der er fastsat ved Rådets forordning (EF) nr. 2184/96 (EFT L 292 af 15.11.1996, s. 1) og Kommissionens forordning (EF) nr. 196/97 (EFT L 31 af 1.2.1997, s. 53).

BILAG II

Beregning af importtolden for ris

	Uafskallet	Indica-arter		Japonica-arter		Brudris
		Afskallet	Sleben	Afskallet	Sleben	
1. Importtold (EUR/ton)	(¹)	264,00	416,00	264,00	416,00	(¹)
2. Beregningsselementer						
a) Pris cif ARAG (EUR/ton)	—	196,73	216,92	263,35	287,46	—
b) Pris fob (EUR/ton)	—	—	—	235,63	259,74	—
c) Skibsfragt (EUR/ton)	—	—	—	27,72	27,72	—
d) Kilde	—	USDA og operatører	USDA og operatører	Operatører	Operatører	—

(¹) Told ifølge den fælles toldtarif.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 227/2003**af 5. februar 2003****om berigtigelse af forordning (EF) nr. 214/2003 om genindførelse af præferencetolden ved indførsel af enkeltblomstrede nelliker (standard) med oprindelse på Vestbredden og i Gazastriben**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 4088/87 af 21. december 1987 om betingelserne for anvendelse af præferencetold ved indførsel af visse af blomsterdyrkningens produkter med oprindelse i Israel, Jordan, Marokko og Cypern samt på Vestbredden og i Gazastriben ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1300/97 ⁽²⁾, særlig artikel 5, stk. 2, litra b), og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Formålet med Kommissionens forordning (EF) nr. 214/2003 ⁽³⁾ er at ophæve Kommissionens forordning (EF) nr. 24/2003 af 6. januar 2003 om suspension af præferencetolden og genindførelse af tolden ifølge den fælles toldtarif ved indførsel af mangeblomstrede nelliker (spray) med oprindelse på Vestbredden og i Gazastriben ⁽⁴⁾ og at genindføre præferencetolden ved indførsel af mangeblomstrede nelliker (spray) med oprindelse på Vestbredden og i Gazastriben.
- (2) Der har indsneget sig en fejl i titlen og også i den dispositive del og betragtningerne i forordning (EF) nr. 214/2003, for så vidt som der nævnes »enkeltblomstrede

nelliker (standard)« i stedet for »mangeblomstrede nelliker (spray)«. Det er derfor nødvendigt at berigtige forordning (EF) nr. 214/2003 med tilbagevirkende kraft for indførslen af mangeblomstrede nelliker (spray) med oprindelse på Vestbredden og i Gazastriben —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Forordning (EF) nr. 214/2003 berigtiges således:

- 1) I titlen og betragtning 5 og 6 erstattes ordene »enkeltblomstrede nelliker (standard)« af »mangeblomstrede nelliker (spray)«.
- 2) I artikel 1, stk. 1, erstattes ordene »enkeltblomstrede nelliker (standard)« af »mangeblomstrede nelliker (spray)«.

*Artikel 2*Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes for indførslen af mangeblomstrede nelliker (spray) fra den 4. februar 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 5. februar 2003.

På Kommissionens vegne
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektør for landbrug

⁽¹⁾ EFT L 382 af 31.12.1987, s. 22.⁽²⁾ EFT L 177 af 5.7.1997, s. 1.⁽³⁾ EUT L 28 af 4.2.2003, s. 39.⁽⁴⁾ EFT L 2 af 7.1.2003, s. 29.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 228/2003**af 5. februar 2003****om ændring af de korrektionsbeløb, der skal anvendes på eksportrestitutionerne for korn**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 af 30. juni 1992 om den fælles markedsordning for korn⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1666/2000⁽²⁾, særlig artikel 13, stk. 8, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Det korrektionsbeløb, der skal anvendes på restitutioner for korn, er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 38/2003⁽³⁾, ændret ved forordning (EF) nr. 198/2003⁽⁴⁾.
- (2) På grundlag af dagens cif-priser og dagens cif-priser for terminskøb og under hensyntagen til den forventede markedsudvikling er det nødvendigt at ændre det korrektionsbeløb, der skal anvendes på den for tiden gældende restitution for korn.

- (3) Korrektionsbeløbet skal fastsættes efter samme procedure som restitutionen. Det kan ændres inden for tidsrummet mellem to fastsættelser —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De korrektionsbeløb, der anvendes på de forudfastsatte eksportrestitutioner for produkter omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra a), b) og c), med undtagelse af malt i forordning (EØF) nr. 1766/92, ændres i overensstemmelse med bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 6. februar 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 5. februar 2003.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 181 af 1.7.1992, s. 21.

⁽²⁾ EFT L 193 af 29.7.2000, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 5 af 10.1.2003, s. 9.

⁽⁴⁾ EUT L 27 af 1.2.2003, s. 29.

BILAG

til Kommissionens forordning af 5. februar 2003 om ændring af de korrektionsbeløb, der skal anvendes på eksportrestitutionerne for korn

(EUR/t)

Produktkode	Bestemmelse	Løbende måned 2	1. termin 3	2. termin 4	3. termin 5	4. termin 6	5. termin 7	6. termin 8
1001 10 00 9200	—	—	—	—	—	—	—	—
1001 10 00 9400	—	—	—	—	—	—	—	—
1001 90 91 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1001 90 99 9000	A00	0	0	0	0	0	—	—
1002 00 00 9000	C03	- 20,00	- 20,00	- 20,00	- 20,00	- 20,00	—	—
	A05	0	0	0	0	0	—	—
1003 00 10 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1003 00 90 9000	A00	0	0	0	0	0	—	—
1004 00 00 9200	—	—	—	—	—	—	—	—
1004 00 00 9400	A00	0	- 0,93	- 1,86	- 2,79	- 3,72	—	—
1005 10 90 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1005 90 00 9000	A00	0	0	0	0	0	—	—
1007 00 90 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1008 20 00 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1101 00 11 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1101 00 15 9100	A00	0	0	0	0	0	—	—
1101 00 15 9130	A00	0	0	0	0	0	—	—
1101 00 15 9150	A00	0	0	0	0	0	—	—
1101 00 15 9170	A00	0	0	0	0	0	—	—
1101 00 15 9180	A00	0	0	0	0	0	—	—
1101 00 15 9190	—	—	—	—	—	—	—	—
1101 00 90 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1102 10 00 9500	A00	0	0	0	0	0	—	—
1102 10 00 9700	A00	0	0	0	0	0	—	—
1102 10 00 9900	—	—	—	—	—	—	—	—
1103 11 10 9200	A00	0	0	0	0	0	—	—
1103 11 10 9400	A00	0	0	0	0	0	—	—
1103 11 10 9900	—	—	—	—	—	—	—	—
1103 11 90 9200	A00	0	0	0	0	0	—	—
1103 11 90 9800	—	—	—	—	—	—	—	—

NB: Produktkoderne samt koderne for bestemmelsessteder i serie »A« er fastsat i Kommissionens ændrede forordning (EØF) nr. 3846/87 (EFT L 366 af 24.12.1987, s. 1).

De numeriske koder for bestemmelsessteder er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 2020/2001 (EFT L 273 af 16.10.2001, s. 6).

De øvrige bestemmelsessteder er fastsat således:

C03 Schweiz, Liechtenstein, Polen, Tjekkiet, Slovakiet, Norge, Færøerne, Island, Rusland, Belarus, Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Slovenien, det tidligere Jugoslaviens landområde med undtagelse af Slovenien, Kroatien og Bosnien-Hercegovina, Albanien, Rumænien, Bulgarien, Armenien, Georgien, Aserbajdsjan, Moldova, Ukraine, Kasakhstan, Kirgisistan, Usbekistan, Tadsjikistan, Turkmenistan, Marokko, Algeriet, Tunesien, Libyen, Egypten, Malta, Cypern og Tyrkiet.

RÅDETS DIREKTIV 2003/9/EF**af 27. januar 2003****om fastlæggelse af minimumsstandarter for modtagelse af asylansøgere i medlemsstaterne**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 63, stk. 1, nr. 1, litra b),

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽⁴⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) En fælles asylpolitik, herunder et fælles europæisk asylsystem, er en grundlæggende del af Den Europæiske Unions målsætning om gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er åbent for alle, der på grund af omstændighederne berettiget søger beskyttelse i Fællesskabet.

(2) Det Europæiske Råd nåede på sit ekstraordinære møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 til enighed om at arbejde i retning af at oprette et fælles europæisk asylsystem, som bygger på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Genève-konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling og New York-protokollen af 31. januar 1967, hvorved det garanteres, at ingen sendes tilbage til forfølgelse, og at »non-refoulement«-princippet overholdes.

(3) I konklusionerne fra Tammerfors hedder det, at et fælles europæisk asylsystem på kort sigt bør indebære fælles minimumsvilkår for modtagelse af asylansøgere.

(4) Fastlæggelse af minimumsstandarter for modtagelse af asylansøgere er et positivt skridt i retning af en europæisk asylpolitik.

(5) Dette direktiv overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender. Dette direktiv tilsigter således især, at den menneskelige værdighed respekteres fuldt ud, og at anvendelsen af artikel 1 og 18 i nævnte charter fremmes.

(6) Hvad angår behandlingen af personer, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, er medlemsstaterne bundet af forpligtelserne i henhold til folkeretlige instrumenter, som de er parter i, og som forbyder forskelsbehandling.

(7) Der bør for modtagelse af asylansøgere fastsættes minimumsstandarter, som normalt vil kunne sikre dem en værdig levestandard og ensartede levevilkår i alle medlemsstaterne.

(8) Harmoniseringen af modtagelsesforholdene for asylansøgere bør kunne begrænse sekundære bevægelser blandt asylansøgere som følge af forskellene mellem modtagelsesforholdene.

(9) Ved modtagelsen af grupper med særlige behov bør disse behov tilgodeses.

(10) Modtagelsen af frihedsberøvede asylansøgere skal tilrettelægges således, at deres behov i denne situation tilgodeses.

(11) For at sikre overholdelsen af de minimumsproceduregarantier, der består i, at de pågældende skal have mulighed for at kontakte organisationer eller grupper af personer, som yder juridisk bistand, bør der tilvejebringes oplysninger om sådanne organisationer og grupper af personer.

(12) Misbrug af modtagelsessystemet bør hindres ved, at der fastsættes en række grunde til indskrænkning eller inddragelse af de modtagelsesforhold, der stilles til rådighed for asylansøgerne.

(13) Det bør sikres, at de nationale modtagelsessystemer og samarbejdet mellem medlemsstaterne med hensyn til modtagelse af asylansøgere fungerer effektivt.

(14) Der bør tilskyndes til passende koordinering mellem de kompetente myndigheder med hensyn til modtagelse af asylansøgere, og der bør derfor gøres en indsats for at fremme et harmonisk forhold mellem lokalsamfundene og indkvarteringscentrene.

(15) Minimumsstandarter indebærer, at medlemsstaterne skal have beføjelser til at indføre eller bibeholde gunstigere bestemmelser for tredjelandstatsborgere og statsløse, der anmoder en medlemsstat om international beskyttelse.

(16) Medlemsstaterne opfordres derfor til at anvende dette direktivs bestemmelser i forbindelse med procedurer for behandling af ansøgninger om andre former for beskyttelse end den, der følger af Genève-konventionen, for tredjelandstatsborgere og statsløse.

(17) Gennemførelsen af dette direktiv bør evalueres med jævne mellemrum.

⁽¹⁾ EFT C 213 E af 31.7.2001, s. 286.

⁽²⁾ Udtalelse af 25.4.2002 (endnu ikke offentliggjort i EFT).

⁽³⁾ EFT C 48 af 21.2.2002, s. 63.

⁽⁴⁾ EFT C 107 af 3.5.2002, s. 85.

- (18) Da målene for den påtænkte handling, nemlig indførelsen af minimumsstandards for modtagelse af asylansøgere i medlemsstaterne, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne og derfor på grund af handlingens omfang og virkninger bedre kan gennemføres på fællesskabsplan, kan Fællesskabet træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, er dette direktiv ikke mere vidtgående end, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (19) I henhold til artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, meddelte Det Forenede Kongerige ved skrivelse af 18. august 2001, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af dette direktiv.
- (20) I medfør af artikel 1 i nævnte protokol deltager Irland ikke i vedtagelsen af dette direktiv. Uden at det berører artikel 4 i nævnte protokol, gælder dette direktivs bestemmelser derfor ikke for Irland.
- (21) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som derfor ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

FORMÅL, DEFINITIONER OG ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Formål

Formålet med dette direktiv er at indføre minimumsstandards for modtagelse af asylansøgere i medlemsstaterne.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »Genève-konventionen«: konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967
- b) »asylansøgning«: anmodning indgivet til en medlemsstat af en tredjelandstatsborger eller statsløs, som kan anses for at være en anmodning om international beskyttelse efter Genève-konventionen. Enhver anmodning om international beskyttelse anses for at være en asylansøgning, medmindre tredjelandstatsborgeren eller den statsløse udtrykkeligt anmoder om en anden form for beskyttelse, som der kan søges om særskilt

- c) »asylansøger«: en tredjelandstatsborger eller statsløs, der har indgivet en asylansøgning, som der endnu ikke er taget endelig stilling til
- d) »famiemedlemmer«: for så vidt familien allerede eksisterede i hjemlandet, følgende medlemmer af asylansøgerens familie, der befinder sig i samme medlemsstat i forbindelse med dennes asylansøgning:
- i) asylansøgerens ægtefælle eller dennes ugifte partner i et fast forhold, hvis ugifte par i den pågældende medlemsstats lovgivning eller praksis sidestilles med gifte par i henhold til dens udlændingelov
 - ii) mindreårige børn af par som omhandlet i nr. i) eller af asylansøgeren, på betingelse af at de er ugifte og økonomisk afhængige af asylansøgeren, uanset om de er født i eller uden for ægteskab eller er adopteret, som fastsat i national ret
- e) »flygtning«: person, der opfylder kravene i Genève-konventionens artikel 1, afsnit A
- f) »flygtningestatus«: den status, en medlemsstat tildeler en person, der er flygtning, og som får tilladelse til indrejse på denne medlemsstats område som flygtning
- g) »procedurer« og »klager«: de procedurer og klageformer, er fastsat af medlemsstaterne efter national ret
- h) »uledsagede mindreårige«: personer under 18 år, som ankommer til en medlemsstats område uden at være ledsaget af en myndig person, der er ansvarlig for vedkommende i henhold til loven eller ifølge sædvane, så længe de ikke reelt befinder sig i en sådan persons varetægt; denne definition omfatter mindreårige, der efterlades alene efter at være rejst ind på medlemsstaternes område
- i) »modtagelsesforhold«: alle foranstaltninger, som medlemsstaterne sikrer asylansøgere i overensstemmelse med dette direktiv
- j) »materielle modtagelsesforhold«: modtagelsesforhold, der omfatter indkvartering, kost og tøj, hvad enten dette ydes i form af naturalier, kontantydelse eller værdikuponer, samt lommepenge
- k) »frihedsberøvelse«: enhver indespærring af en asylansøger, som en medlemsstat foretager på et særligt sted, hvor asylansøgeren er berøvet sin bevægelsesfrihed
- l) »indkvarteringscenter«: et hvilket som helst sted, der bruges til kollektiv indkvartering af asylansøgere.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på alle tredjelandstatsborgere og statsløse, der indgiver en asylansøgning ved en medlemsstats grænse eller på dennes område, og som har tilladelse til at opholde sig på dette område som asylansøgere, og på deres familiemedlemmer, hvis de er omfattet af denne asylansøgning i henhold til den nationale lovgivning.

2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på anmodninger om diplomatisk eller territorialt asyl, der indgives til medlemsstaternes repræsentationer.

3. Dette direktiv anvendes ikke, hvis bestemmelserne i Rådets direktiv 2001/55/EF af 20. juli 2001 om minimumsstandards for midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer og om foranstaltninger, der skal fremme en ligelig fordeling mellem medlemsstaterne af indsatsen med hensyn til modtagelsen af disse personer og følgerne heraf (¹) finder anvendelse.

4. Medlemsstaterne kan beslutte at anvende dette direktiv på procedurerne for behandling af ansøgninger om andre former for beskyttelse end den, der følger af Genève-konventionen, for tredjelandsstatsborgere eller statsløse, der ikke kan betragtes som flygtninge.

Artikel 4

Gunstigere bestemmelser

Medlemsstaterne kan indføre eller bibeholde gunstigere bestemmelser om modtagelsesforhold for asylansøgere og andre nære slægtninge til asylansøgeren, der befinder sig i samme medlemsstat, når de er afhængige af ansøgeren eller af humanitære årsager, i det omfang disse bestemmelser er forenelige med dette direktiv.

KAPITEL II

ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM MODTAGELSESFORHOLDENE

Artikel 5

Information

1. Medlemsstaterne informerer asylansøgerne mindst om de fastsatte ydelser og de forpligtelser, de skal overholde for så vidt angår modtagelsesforholdene, inden for en rimelig frist på ikke over 15 dage efter, at de har indgivet deres ansøgning til den kompetente myndighed.

Medlemsstaterne sørger for, at asylansøgerne informeres om de organisationer eller grupper af personer, der yder specifik juridisk bistand, og om de organisationer, der vil kunne hjælpe eller informere dem om de modtagelsesforhold, der er til rådighed, herunder lægebehandling.

2. Medlemsstaterne sørger for, at den information, der er nævnt i stk. 1, gives skriftligt og så vidt muligt på et sprog, som asylansøgerne med rimelighed kan forventes at forstå. Oplysningerne kan om nødvendigt også gives mundtligt.

(¹) EFT L 212 af 7.8.2001, s. 12.

Artikel 6

Dokumenter

1. Medlemsstaterne sørger for, at asylansøgerne inden tre dage efter, at de har indgivet deres asylansøgning til de kompetente myndigheder, får et dokument udstedt på navn, som bekræfter deres status som asylansøgere, eller som attesterer, at de pågældende har tilladelse til at opholde sig på medlemsstatens område, indtil der er truffet afgørelse om asylansøgningen, eller mens den behandles.

Hvis indehaveren ikke kan færdes frit på hele eller en del af medlemsstatens område, skal dette fremgå af dokumentet.

2. Medlemsstaterne kan undlade at anvende denne artikel, når asylansøgeren er frihedsberøvet, og i forbindelse med behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet ved grænsen, eller i forbindelse med en procedure til afgørelse af, om asylansøgeren er berettiget til lovlig indrejse på en medlemsstats område. I særlige tilfælde kan medlemsstaterne under behandlingen af en asylansøgning forsyne asylansøgerne med andre bevisdokumenter svarende til det i stk. 1 nævnte dokument.

3. Det i stk. 1 nævnte dokument er ikke nødvendigvis et bevis for asylansøgerens identitet.

4. Medlemsstaterne vedtager de nødvendige foranstaltninger for at sørge for, at asylansøgere får udstedt det i stk. 1 omhandlede dokument, der skal være gyldigt i lige så lang tid, som asylansøgerne har tilladelse til at opholde sig på den pågældende medlemsstats område eller ved dennes grænse.

5. Medlemsstaterne kan udstede et rejsedokument til asylansøgere, når tungtvejende humanitære årsager kræver deres tilstedeværelse i en anden stat.

Artikel 7

Opholdssted og retten til at færdes frit

1. Asylansøgere kan færdes frit på værtsmedlemsstatens område eller på et område, som de har fået anvist af denne medlemsstat. Det anviste område må ikke berøre privatlivets ukrænkelighed, og det skal give tilstrækkelige muligheder for at sikre adgang til alle de ydelser, der er omhandlet i dette direktiv.

2. Medlemsstaterne kan bestemme, hvor asylansøgeren skal opholde sig i almenhedens interesse, af hensyn til den offentlige orden, eller når det er nødvendigt for en hurtig behandling og effektiv opfølgning af ansøgningen.

3. I tilfælde, hvor det af retlige hensyn og af hensyn til den offentlige orden viser sig nødvendigt, kan medlemsstaterne indespærre en asylansøger på et særligt sted i overensstemmelse med deres nationale lovgivning.

4. Medlemsstaterne kan gøre adgangen til materielle modtagelsesforhold betinget af, at asylansøgerne opholder sig et bestemt sted, som medlemsstaterne anviser. En sådan afgørelse, som kan være generel, træffes individuelt og i overensstemmelse med national lovgivning.

5. Medlemsstaterne fastsætter mulighed for at give asylansøgerne midlertidig tilladelse til at forlade det i stk. 2 og 4 omhandlede opholdssted og/eller det i stk. 1 omhandlede anviste område. Afgørelser træffes individuelt, objektivt og upartisk og skal begrundes, hvis de er negative.

Asylansøgeren skal ikke anmode om tilladelse til at overholde aftaler med myndighederne og domstolene, hvis den pågældendes tilstedeværelse er nødvendig.

6. Medlemsstaterne kræver, at asylansøgerne meddeler de kompetente myndigheder deres nuværende adresse og hurtigst muligt informerer disse myndigheder om eventuelle adresseændringer.

Artikel 8

Familier

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til så vidt muligt at bevare familiens enhed på deres område, hvis asylansøgerne har ophold i samme medlemsstat. Disse foranstaltninger finder anvendelse med asylansøgernes accept.

Artikel 9

Helbredsundersøgelser

Medlemsstaterne kan kræve, at ansøgerne underkastes en helbredsundersøgelse af hensyn til den offentlige sundhed.

Artikel 10

Skolegang og undervisning for mindreårige

1. Medlemsstaterne giver mindreårige børn af asylansøgere samt mindreårige asylansøgere adgang til uddannelsessystemet på betingelser, der svarer til dem, som gælder for værtsmedlemsstatens egne statsborgere, så længe en udsendelsesforanstaltning vedrørende dem selv eller deres forældre ikke er gennemført. Denne uddannelse kan finde sted i indkvarteringscentre.

Medlemsstaterne kan bestemme, at denne adgang er begrænset til det offentlige uddannelsessystem.

Ved mindreårige forstås børn, der er under myndighedsalderen i den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet eller behandles. Medlemsstaterne kan ikke afbryde undervisning på sekundærtrinnet, blot fordi den mindreårige har nået myndighedsalderen.

2. Adgangen til uddannelsessystemet må ikke udsættes i mere end tre måneder efter, at den mindreårige eller dennes forældre har indgivet ansøgning. Denne periode kan forlænges til et år, når der ydes specialundervisning med henblik på at lette adgangen til uddannelsessystemet.

3. Hvis der ikke er mulighed for adgang til uddannelsessystemet som omhandlet i stk. 1 som følge af den mindreåriges særlige situation, kan medlemsstaten tilbyde alternative undervisningsformer.

Artikel 11

Beskæftigelse

1. Medlemsstaterne fastsætter en periode, der starter fra den dato, hvor asylansøgningen er indgivet, og i hvilken ansøgeren ikke har adgang til arbejdsmarkedet.

2. Hvis der ikke er truffet en afgørelse i første instans et år efter indgivelsen af asylansøgningen, og denne forsinkelse ikke kan tilskrives ansøgeren, beslutter medlemsstaterne, på hvilke vilkår ansøgeren får adgang til arbejdsmarkedet.

3. Adgangen til arbejdsmarkedet må ikke trækkes tilbage under klageprocedurerne, når en klage over en negativ afgørelse efter normalproceduren har opsættende virkning, før der er meddelt negativ afgørelse i klagesagen.

4. Af arbejdsmarkedspolitiske hensyn kan medlemsstaterne give forrang til EU-borgere og statsborgere fra stater, der er parter i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, samt tredjelandsstatsborgere, der har lovligt ophold.

Artikel 12

Erhvervsuddannelse

Medlemsstaterne kan give asylansøgere adgang til erhvervsuddannelse, uanset om ansøgeren har adgang til arbejdsmarkedet eller ej.

Adgang til erhvervsuddannelse, der er forbundet med en arbejdskontrakt, afhænger af, i hvilket omfang ansøgeren har adgang til arbejdsmarkedet efter bestemmelserne i artikel 11.

Artikel 13

Generelle regler om materielle modtagelsesforhold og lægebehandling

1. Medlemsstaterne sørger for, at der er materielle modtagelsesforhold til rådighed for asylansøgere, når de indgiver asylansøgning.

2. Medlemsstaterne træffer foranstaltninger vedrørende materielle modtagelsesforhold, der muliggør en levestandard, som sikrer asylansøgernes sundhed og midlerne til deres underhold.

Medlemsstaterne sørger for, at levestandarden også opretholdes, når det drejer sig om mennesker med særlige behov, jf. artikel 17, og frihedsberøvede personer.

3. Medlemsstaterne kan gøre alle eller nogle af de materielle modtagelsesforhold og lægebehandlinger betinget af, at asylansøgerne ikke har tilstrækkelige midler til at opretholde en levestandard, som deres sundhed kræver, og til at sikre deres underhold.

4. Medlemsstaterne kan kræve, at asylansøgerne dækker eller bidrager til dækningen af omkostningerne i forbindelse med de materielle modtagelsesforhold og de lægebehandlinger, der er omhandlet i dette direktiv, jf. stk. 3, når asylansøgerne råder over tilstrækkelige midler, f.eks. hvis de har arbejdet i en rimelig periode.

Hvis det viser sig, at en ansøger havde tilstrækkelige midler til at dække de materielle modtagelsesforhold og lægebehandling, da disse basale behov blev opfyldt, kan medlemsstaterne kræve tilbagebetaling fra asylansøgeren.

5. De materielle modtagelsesforhold kan stilles til rådighed i form af naturalier, kontantydelse eller værdikuponer eller en kombination af disse.

Når medlemsstaterne yder materielle modtagelsesforhold i form af kontantydelse eller værdikuponer, fastlægges størrelsen af disse i overensstemmelse med principperne i denne artikel.

Artikel 14

Bestemmelser om materielle modtagelsesforhold

1. Hvis der stilles gratis indkvartering til rådighed, skal det ske i en af følgende former eller en kombination heraf:

- a) lokaler, der anvendes med henblik på indkvartering af asylansøgere under behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet ved grænsen
- b) indkvarteringscentre, hvor der sikres en passende levestandard
- c) private huse, lejligheder, hoteller eller andre bygninger, der egner sig til indkvartering af asylansøgere.

2. Medlemsstaterne sikrer asylansøgere, der er indkvarteret på en af de i stk. 1, litra a), b) og c), omhandlede måder:

- a) beskyttelse af deres familieliv
- b) mulighed for at kommunikere med deres familie, deres juridiske rådgivere, repræsentanter for De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR) og ikke-statslige organisationer (ngo'er), som medlemsstaterne anerkender.

Medlemsstaterne lægger særlig vægt på forebyggelse af overfald i de lokaler og indkvarteringscentre, der er nævnt i stk. 1, litra a) og b).

3. Hvis det er hensigtsmæssigt, sørger medlemsstaterne for, at mindreårige børn af asylansøgere og mindreårige asylansøgere indkvarteres sammen med deres forældre eller med det voksne familiemedlem, der ifølge loven eller sædvane har ansvaret for dem.

4. Medlemsstaterne sørger for, at asylansøgere kun overføres fra en indkvartering til en anden, når det er nødvendigt. Medlemsstaterne giver asylansøgerne mulighed for at informere deres juridiske rådgivere om overførslen og om deres nye adresse.

5. Personalet i indkvarteringscentre skal have en passende uddannelse og har tavshedspligt som defineret i national ret med hensyn til de oplysninger, de får kendskab til under deres arbejde.

6. Medlemsstaterne kan inddrage asylansøgerne i forvaltningen af de materielle ressourcer og de ikke-materielle aspekter af livet i centret gennem et repræsentativt rådgivende organ eller råd bestående af beboere.

7. Med henblik på at bistå asylansøgerne får juridiske og andre rådgivere for asylansøgere og repræsentanter for UNHCR eller ngo'er, der repræsenterer UNHCR, og som er anerkendt af medlemsstaten, adgang til indkvarteringscentre og de andre indkvarteringsfaciliteter. Denne adgang kan kun begrænses af grunde, der vedrører indkvarteringscentrenes og -faciliteternes samt asylansøgernes sikkerhed.

8. Medlemsstaterne kan undtagelsesvis fastsætte nærmere bestemmelser om andre materielle modtagelsesforhold end dem, der er fastsat i denne artikel, i en rimelig periode, der skal være så kort som muligt, når

- der er behov for en første vurdering af ansøgerens særlige behov
- der ikke kan stilles materielle modtagelsesforhold, jf. denne artikel, til rådighed i et bestemt geografisk område
- den sædvanlige indkvarteringskapacitet midlertidigt er opbrugt
- asylansøgeren er frihedsberøvet eller tilbageholdes ved grænseovergangsteder.

Disse andre forhold skal under alle omstændigheder dække de basale behov.

Artikel 15

Lægebehandling

1. Medlemsstaterne sørger for, at asylansøgere får den nødvendige lægebehandling, som mindst skal omfatte akut lægehjælp og absolut nødvendig behandling af sygdomme.

2. Medlemsstaterne yder den nødvendige lægebehandling eller anden form for behandling til asylansøgerne med særlige behov.

KAPITEL III

INDSKRÆNKNING ELLER INDDRAGELSE AF MODTAGELSESFORHOLD

Artikel 16

Indskrænkning eller inddragelse af modtagelsesforhold

1. Medlemsstaterne kan indskrænke eller inddrage modtagelsesforholdene i følgende tilfælde:

- a) hvis asylansøgeren
 - forlader det opholdssted, der er fastlagt af den kompetente myndighed, uden at underrette myndigheden, eller, hvis dette kræves, uden tilladelse, eller
 - undlader at overholde sin mødepligt, at imødekomme anmodninger om at fremkomme med oplysninger eller at møde til personlige samtaler vedrørende asylproceduren i en rimelig periode, der fastlægges i national ret, eller
 - allerede har indgivet en asylansøgning i samme medlemsstat.

Når asylansøgeren opspores eller frivilligt melder sig hos de kompetente myndigheder, træffes der på grundlag af årsagerne til den pågældendes forsvinden en begrundet afgørelse om genoptagelse af adgangen til alle modtagelsesforholdene eller nogle af dem

- b) hvis asylansøgeren har skjult sine økonomiske midler og derfor uberettiget nydt godt af materielle modtagelsesforhold.

Hvis det viser sig, at en ansøger havde tilstrækkelige midler til at dække de materielle modtagelsesforhold og lægebehandling, da disse basale behov blev opfyldt, kan medlemsstaterne kræve tilbagebetaling fra asylansøgeren.

2. En medlemsstat kan nægte modtagelsesforhold, hvis en asylansøger ikke har godtgjort, at asylansøgningen blev indgivet, så snart det var praktisk muligt efter ankomsten til den pågældende medlemsstat.

3. Medlemsstaterne kan iværksætte sanktioner i tilfælde af alvorlige overtrædelser af de bestemmelser, der er fastlagt for indkvarteringscentrene, samt i tilfælde af grov voldelig adfærd.

4. Afgørelser om indskrænkning eller inddragelse eller nægtelse af modtagelsesforhold eller om sanktioner som omhandlet i stk. 1, 2 og 3 træffes individuelt, objektivt og upartisk og skal begrundes. Afgørelser baseres på den pågældendes særlige situation, specielt med hensyn til personer, der er

omfattet af artikel 17, under hensyn til proportionalitetsprincippet. Medlemsstaterne sikrer under alle omstændigheder adgang til akut lægebehandling.

5. Medlemsstaterne sikrer, at de materielle modtagelsesforhold ikke inddrages eller indskrænkes, før der er truffet en negativ afgørelse.

KAPITEL IV

BESTEMMELSER VEDRØRENDE PERSONER MED SÆRLIGE BEHOV

Artikel 17

Almindeligt princip

1. Medlemsstaterne tager i den nationale lovgivning til gennemførelse af kapitel II om de materielle modtagelsesforhold og om lægebehandling hensyn til situationen for sårbare personer, såsom mindreårige, uledsagede mindreårige, handicappede, ældre, gravide kvinder, enlige forældre med mindreårige børn og personer, der har været udsat for tortur, voldtægt eller anden form for grov vold af psykisk, fysisk eller seksuel karakter.

2. Stk. 1 finder kun anvendelse på personer, der anses for at have særlige behov efter en individuel vurdering af deres situation.

Artikel 18

Mindreårige

1. Den mindreåriges tarv kommer i første række, når medlemsstaterne skal gennemføre de bestemmelser i dette direktiv, der vedrører mindreårige.

2. Medlemsstaterne sørger for, at mindreårige, der har været udsat for misbrug, vanrøgt, udnyttelse, tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling, eller som har lidt under væbnede konflikter, får adgang til rehabilitering, og tilbyder dem en passende psykiatrisk behandling og kvalificeret rådgivning, når der er behov derfor.

Artikel 19

Uledsagede mindreårige

1. Medlemsstaterne træffer hurtigst muligt foranstaltninger til at sikre, at uledsagede mindreårige repræsenteres af en værgе eller om nødvendigt af en organisation, som har til opgave at drage omsorg for den mindreårige, eller enhver anden passende form for repræsentation. De kompetente myndigheder skal regelmæssigt vurdere disse mindreåriges situation.

2. Uledsagede mindreårige, der indgiver en asylansøgning, modtages fra det tidspunkt, hvor de får tilladelse til indrejse, til de er nødt til at forlade den medlemsstat, hvor ansøgningen er indgivet eller behandles,

- a) hos myndige familiemedlemmer
- b) hos en plejefamilie
- c) i indkvarteringscentre med særlige faciliteter for mindreårige
- d) i andre former for indkvartering, der egner sig for mindreårige.

Medlemsstaterne kan anbringe uledsagede mindreårige på 16 år og derover i indkvarteringscentre for voksne asylansøgere.

Så vidt muligt må søkende ikke skilles ad under hensyntagen til den pågældende mindreåriges tarv og navnlig til barnets alder og modenhed. Flytning af uledsagede mindreårige fra ét indkvarteringssted til et andet skal begrænses til et minimum.

3. Medlemsstaterne bestræber sig på hurtigst muligt, idet de beskytter den mindreåriges tarv, at opspore dennes familiemedlemmer. I de tilfælde, hvor der kan foreligge en trussel mod den mindreåriges eller dennes nære familiemedlemmers liv eller integritet, særlig hvis de er blevet i hjemlandet, må det sikres, at indsamlingen, behandlingen og videregivelsen af oplysninger om de pågældende foretages på et fortroligt grundlag, så man undgår at bringe deres sikkerhed i fare.

4. De personer, der arbejder med uledsagede mindreårige, skal have eller tage en relevant uddannelse tilpasset mindreåriges behov og har tavshedspligt som defineret i national ret i forbindelse med de oplysninger, som de får kendskab til under deres arbejde.

Artikel 20

Ofre for tortur og vold

Medlemsstaterne sørger for, at personer, der har været udsat for tortur, voldtægt eller andre former for grov vold, om nødvendigt bliver behandlet for de skader, som ovennævnte handlinger har forårsaget.

KAPITEL V

KLAGER

Artikel 21

Klager

1. Medlemsstaterne sørger for, at der som led i de procedurer, der er fastlagt i den nationale lovgivning, kan indgives klage over negative afgørelser vedrørende modtagelse af ydelser i henhold til dette direktiv eller over afgørelser truffet i henhold til artikel 7, som berører asylansøgere individuelt. Der skal i det mindste i sidste instans være mulighed for klage til eller fornyet prøvelse ved en retsinstans.

2. Procedurerne for adgang til retshjælp i sådanne tilfælde fastsættes i national ret.

KAPITEL VI

FORANSTALTNINGER, DER SKAL GØRE MODTAGELSESSYSTEMET MERE EFFEKTIVT

Artikel 22

Samarbejde

Medlemsstaterne underretter regelmæssigt Kommissionen om antallet af personer, fordelt på køn og alder, der nyder godt af modtagelsesforhold, og giver den fuldstændige oplysninger om arten af de dokumenter, der er nævnt i artikel 6, samt disses benævnelse og format.

Artikel 23

System for styring, overvågning og kontrol

Medlemsstaterne sikrer under behørig hensyntagen til deres forfatningsmæssige opbygning, at der indføres passende styring, overvågning og kontrol af modtagelsesforholdenes niveau.

Artikel 24

Personale og midler

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de myndigheder og andre organisationer, der gennemfører dette direktiv, modtager den nødvendige grundlæggende uddannelse til imødekomme af både mandlige og kvindelige asylansøgere behov.

2. Medlemsstaterne afsætter de nødvendige midler til at iværksætte de nationale bestemmelser, der indføres til gennemførelse af dette direktiv.

KAPITEL VII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 25

Rapporter

Kommissionen aflægger senest den 6. august 2006 rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv og foreslår i givet fald de nødvendige ændringer.

Medlemsstaterne sender senest den 6. februar 2006 Kommissionen alle oplysninger, der er relevante for udarbejdelsen af denne rapport, herunder de statistiske oplysninger, der er nævnt i artikel 22.

Efter at have fremlagt den nævnte rapport aflægger Kommissionen mindst hvert femte år rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv.

Artikel 26

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 6. februar 2005. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne sender Kommissionen teksten til de nationale retsforskrifter, de udsteder på direktivets område.

Artikel 27

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 28

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Udfærdiget i Bruxelles, den 27. januar 2003.

På Rådets vegne
G. PAPANDREOU
Formand

II

(Retsakter, hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 22. august 2002

om Spaniens støtteordning til fordel for koordinationscentre i provinsen Vizcaya
Statsstøtte C 48/2001 (ex NN 43/2000)

(meddelt under nummer K(2002) 3141)

(Kun den spanske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(2003/81/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 88, stk. 2, første afsnit,

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a),

efter at have opfordret interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger i overensstemmelse med disse artikler⁽¹⁾, under hensyntagen til disse bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I. SAGSFORLØB

(1) I 1997 vedtog Rådet (Økofin) en adfærdskodeks for erhvervsbeskatning med henblik på bekæmpelse af skadelig skattekonkurrence⁽²⁾. Med udgangspunkt i det politiske tilsagn, som kodeksen indebar, offentliggjorde Kommissionen i 1998 en meddelelse om anvendelsen af statsstøttereglerne på foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomhederne⁽³⁾ (i det følgende benævnt »meddelelsen«). Heri forpligtede Kommissionen sig til at påse, at statsstøttereglerne anvendes strengt, og sikre lige behandling af medlemsstaterne. På grundlag af denne meddelelse gik Kommissionen i gang med at vurdere eller revurdere hver enkelt af de gældende skatteordninger i medlemsstaterne.

(2) I denne sammenhæng anmodede Kommissionen ved brev af 12. februar 1999 de spanske myndigheder om oplysninger om forskellige foranstaltninger, herunder de

skatteordninger, der gælder for koordinationscentre i Baskerlandet og Navarra. Ingen af disse foranstaltninger var anmeldt til Kommissionen. Kommissionen modtog de ønskede oplysninger ved brev af 21. april 1999.

(3) Ved brev af 22. juni 2000 meddelte de spanske myndigheder, at de skatteordninger, der var indført for koordinationscentre i Álava og Guipúzcoa, var blevet ophævet.

(4) Ved brev af 8. maj 2001 meddelte Spanien, at skatteordningen for koordinationscentre i Navarra var blevet ophævet, og at ordningen i Vizcaya stadig var i kraft, men ikke var blevet anvendt. Da der ifølge de disponible oplysninger ikke var ydet nogen form for støtte i medfør af skatteordningerne i Álava, Guipúzcoa og Navarra, var en nærmere undersøgelse ikke nødvendig, og Kommissionen begrænsede derfor sin undersøgelse til den stadig gældende skatteordning for koordinationscentre i Vizcaya.

(5) Ved brev af 11. juli 2001 underrettede Kommissionen Spanien om sin beslutning om at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, vedrørende koordinationscentre i Vizcaya.

(6) Kommissionens beslutning om at indlede proceduren blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*⁽⁴⁾. Kommissionen opfordrede interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger til den omhandlede støtte.

⁽¹⁾ EFT C 304 af 30.10.2001, s. 6.

⁽²⁾ EFT C 2 af 6.1.1998, s. 1.

⁽³⁾ EFT C 384 af 10.12.1998, s. 3.

⁽⁴⁾ Se fodnote 1.

- (7) Ved brev af 20. november 2001 meddelte de spanske myndigheder Kommissionen, at Diputación Foral de Vizcaya havde vedtaget et lovforslag om ophævelse af skatteordningen for koordinationscentre.
- (8) Ved brev af henholdsvis 18. marts og 8. april 2002 anmodede Kommissionen Spanien om yderligere oplysninger om ophævelsen af skatteordningen for koordinationscentre og om de virksomheder, der var omfattet af ordningen. Ved brev af 25. april 2002 meddelte Spanien, at den endelige afvikling af skatteordningen for koordinationscentre var fastsat til den 30. april 2002, og at den eneste virksomhed, der var omfattet af ordningen, allerede havde givet afkald på sin status som koordinationscenter. Ved brev af 3. juni 2002 bekræftede Spanien, at skatteordningen for koordinationscentre var blevet annulleret.
- ii) årsomsætningen skal være på mindst 1 mia. ESP (6,01 mio. EUR). Hvis centret alene udfører ledelses- og koordinationsaktiviteter, skal værdien af disse transaktioner være mindst 150 mio. ESP (0,902 mio. EUR).
- (13) I henhold til artikel 54 i Norma Foral nr. 3/1996 har koordinationscentre mulighed for at vælge mellem to metoder til beregning af beskatningsgrundlaget. Dette kan enten beregnes ifølge den traditionelle metode, dvs. på grundlag af forskellen mellem skattepligtig indkomst og fradragsberettigede omkostninger, eller ifølge en alternativ metode. Ved anvendelse af sidstnævnte metode fastsættes skattegrundlaget som en fast procent — 25 % — af centrets omkostninger efter fradrag af finansielle omkostninger. Det fremkomne beløb beskattes med samme procent som ved normal selskabsbeskatning. Der er således tale om den såkaldte cost plus-metode, hvor beregningen foretages på baggrund af kostprisen plus fortjeneste.

II. DETALJERET BESKRIVELSE AF STØTTEN

- (9) I Vizcaya er der blevet etableret en særlig skatteordning for såkaldte centre for ledelse, koordinering og finansiell virksomhed. Bestemmelserne vedrørende denne ordning findes i artikel 53 og 54 i Norma Foral (territoriallov) nr. 3/1996 af 26. juni 1996 om selskabsskatter og Decreto Foral (territorialdekret) nr. 81/1997 af 10. juni 1997 om godkendelse af forordningen om selskabsskatter.
- (10) Et center for ledelse, koordinering og finansiell virksomhed (i det følgende benævnt »koordinationscenter«) er en skattepligtig juridisk person, hvis hovedformål er at lede, styre, overvåge og centralisere transaktioner og tjenesteydelser inden for en international koncern, som den indgår i.
- (11) For at kunne anvende de skatteregler, der gælder for koordinationscentre i provinsen Vizcaya, skal en koncern opfylde følgende betingelser:
- Koncernen skal disponere over en egenkapital på mindst 1 250 mio. ESP (7,51 mio. EUR).
 - Koncernen skal omfatte enheder med hjemsted i mindst to andre lande end Spanien.
 - Mindst 25 % af koncernens egenkapital skal tilhøre ikke-bosiddende enheder.
 - Årsomsætningen skal være på mindst 8 mia. ESP (48,1 mio. EUR), hvoraf mindst 25 % skal svare til transaktioner, der udføres i to andre lande end Spanien.
- (12) Endvidere skal et koordinationscenter:
- beskæftige mindst otte fuldtidspersoner
 - opfylde en af de følgende betingelser:
 - selskabskapitalen skal være på mindst 250 mio. ESP (1,5 mio. EUR), eller egenkapitalen skal være på mindst 600 mio. ESP (3,61 mio. EUR), eller
- (14) For at blive omfattet af beskatningsordningen for koordinationscentre skal virksomhederne have en forhåndsgodkendelse fra skattemyndighederne, som gælder i indtil fem år. Hvis de fastsatte betingelser er opfyldt, er godkendelsen automatisk, og den kan fornys på virksomhedens anmodning.

III. GRUNDE TIL, AT KOMMISSIONEN HAR BESLUTTET AT INDLEDE PROCEDUREN

- (15) Ud fra de oplysninger, Spanien havde fremsendt i forbindelse med Kommissionens foreløbige vurdering, nåede Kommissionen til den konklusion, at fradraget af finansielle omkostninger ved beregningen af overskuddet ifølge cost plus-metoden kunne give koordinationscentre en fordel. Den fandt endvidere, at denne fordel blev opnået ved hjælp af statsmidler, at den påvirkede samhandelen mellem medlemsstaterne og var selektiv. Endelig syntes ingen af de undtagelser fra de generelle forbud mod statsstøtte, der er fastsat i EF-traktatens artikel 87, stk. 2 og 3, at kunne finde anvendelse. Af disse grunde var Kommissionen i tvivl om foranstaltningens forenelighed med fællesmarkedet og besluttede derfor at indlede den formelle undersøgelsesprocedure.

IV. BEMÆRKNINGER FRA INTERESSEREDE PARTER

- (16) Kommissionen har modtaget bemærkninger fra Diputación Foral de Vizcaya, som gengives i betragtning 17 til 23 nedenfor.
- (17) Ordningen for koordinationscentre i Vizcaya er under afvikling.

- (18) De skatteforanstaltninger, der blev indført i Vizcaya, var baseret på erfaringer fra andre medlemsstater. Lovgivningen om koordinationscentre i Vizcaya byggede grundlæggende på den på daværende tidspunkt gældende belgiske ordning for koordinationscentre. Kommissionen havde ikke gjort indsigelse over for den belgiske lovgivning, som mere end 300 koordinationscentre var omfattet af. Heller ikke de ændringer, der efterfølgende blev indført i den belgiske ordning, gav anledning til bemærkninger fra Kommissionen vedrørende dens kvalificering som statsstøtte efter EF-traktatens artikel 92 (nu artikel 87). Derfor var Diputación Foral de Vizcaya overbevist om, at den lovgivning, den agtede at indføre, var i overensstemmelse med fællesskabsretten.
- (19) Hvis der før 1996 havde været tvivl om den belgiske ordnings støttekarakter eller dens forenelighed med fællesmarkedet, kunne det med rimelighed antages, at Kommissionen ville have truffet foranstaltninger i medfør af EF-traktatens artikel 93 (nu artikel 88). Det forekommer ikke urimeligt at slutte, at Kommissionen med sin tavshed havde taget stilling hertil, jf. retspraksis i *Lorenz-sagen* ⁽⁹⁾, og godkendt den belgiske ordning, enten fordi den ikke indebar statsstøtte, eller fordi der var tale om en skatteforanstaltning, der var åbenbart forenelig med fællesmarkedet. Kommissionen fastslog først på et senere tidspunkt, at den i første omgang fandt, at den belgiske ordning ikke kunne betragtes som statsstøtte.
- (20) Det forhold, at Kommissionen ikke havde ytret forbehold over for den almindeligt kendte belgiske ordning, godtgør, at der forelå en berettiget forventning. I forbindelse med vedtagelsen af den anfægtede lovgivning kunne Diputación Foral de Vizcaya ikke forudse, at denne kunne betragtes som statsstøtte, og i endnu mindre grad, at der efter en foreløbig vurdering skulle blive rejst tvivl om dens forenelighed med fællesmarkedet.
- (21) Hvis det fastslås, at ordningen for koordinationscentre i Vizcaya udgør en statsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet, vil den berettigede forventning være til hinder for, at Kommissionen kan kræve tilbagebetaling af den støtte, der er udbetalt i henhold til ordningen. Det må ligeledes gøres gældende, at støttemodtageren havde en berettiget forventning med hensyn til lovligheden af Diputación Foral de Vizcayas handling, i betragtning af at den pågældende virksomhed i mange år havde været bekendt med den belgiske ordnings eksistens, og Kommissionen ikke havde gjort indsigelse.
- (22) Ligesom princippet om berettigede forventninger skal også princippet om lige behandling anvendes i det foreliggende tilfælde. Samtidig med indledningen af denne procedure efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, foreslog Kommissionen, at Belgien skulle træffe passende foranstaltninger i henhold til traktatens artikel 88, stk. 1,

vedrørende den belgiske ordning for koordinationscentre. Dette indebærer, at Kommissionen fandt, at den belgiske ordning udgjorde en eksisterende støtteforanstaltning.

- (23) Da den belgiske ordning ikke udviser særlige kendetegn i forhold til ordningen i Vizcaya, som objektivt kan begrunde, at den førstnævnte betragtes som en eksisterende støtteforanstaltning og den sidstnævnte som en ny støtteforanstaltning, bør de to ordninger gøres til genstand for samme behandling fra Kommissionens side. Når en ordning betragtes som en eksisterende støtteforanstaltning, kan Kommissionen ikke kræve tilbagebetaling af støtten, selv om den erklæres uforenelig med fællesmarkedet. Det er vanskeligt at se begrundelsen for et påbud om tilbagesøgning af støtten i forbindelse med ordningen i Vizcaya, eftersom der grundlæggende er tale om den samme ordning som den belgiske.

V. KOMMENTARER FRA DE SPANSKE MYNDIGHEDER

- (24) I deres skriftlige kommentarer, hvori oplysningerne fra Diputación Foral de Vizcaya blev videregivet, underrettede de spanske myndigheder Kommissionen om vedtagelsen af lovgivningen om ophævelse af ordningen for koordinationscentre i Vizcaya. De spanske myndigheder fremsendte desuden en kopi af de ovenfor gengivne bemærkninger fra Diputación Foral. Endvidere oplyste Spanien, at en virksomhed i modstrid med oplysningerne i Spaniens brev af 8. maj 2001 før denne dato var blevet godkendt som koordinationscenter i henhold til den nævnte ordning, men at den pågældende virksomhed havde givet afkald på denne status den 27. november 2001.

VI. VURDERING AF STØTTEN

- (25) Efter at have gennemgået de argumenter, som de spanske myndigheder og Diputación Foral de Vizcaya har fremført, bekræfter Kommissionen sin opfattelse som udtrykt i brevet af 11. juli 2001, hvori den underrettede de spanske myndigheder om indledningen af proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2 ⁽⁶⁾, at den omhandlede ordning udgør ulovlig driftsstøtte, som falder inden for anvendelsesområdet for traktatens artikel 87, stk. 1.

Statsstøtte

- (26) Hverken de spanske myndigheder eller Diputación Foral de Vizcaya har bestridt Kommissionens foreløbige vurdering, at ordningen for koordinationscentre udgør statsstøtte efter EF-traktatens artikel 87, stk. 1, som anført i Kommissionens brev af 11. juli 2001 ⁽⁷⁾. Kommissionen har godtgjort, at ordningen syntes at opfylde de fire kumulative kriterier for, at en foranstaltning kan betragtes som statsstøtte. Kommissionens vurdering kan sammenfattes og præciseres således:

⁽⁹⁾ Sag 120/73, *Lorenz mod Tyskland*, Sml. 1973, s. 1471.

⁽⁶⁾ Se fodnote 1.

⁽⁷⁾ Se fodnote 1.

- (27) I henhold til ordningen for koordinationscentre kan de godkendte virksomheder vælge en alternativ metode til beregning af deres skattepligtige indkomst. I forbindelse med koncerninterne afregningspriser⁽⁸⁾ kan skattemyndighederne anvende sådanne alternative metoder for at sikre sig, at transaktioner mellem økonomisk forbundne virksomheder udføres på betingelser, der svarer til normale markedsvilkår. I henhold til dette princip skal skattepligtigt overskud fra transaktioner mellem økonomisk forbundne virksomheder beskattes på samme måde, som hvis der havde været tale om transaktioner mellem uafhængige parter på normale markedsvilkår. For så vidt angår koncerninterne afregningspriser er den internationale regel — princippet om overholdelse af normale markedsvilkår — fastsat i artikel 9 i OECD's skattekonvention vedrørende indkomst og kapital, som er gennemført i OECD's retningslinjer for koncerninterne afregningspriser fra 1995. Da en sådan undersøgelse kræver, at der tages hensyn til de til enhver tid specifikke forhold og omstændigheder, anbefaler OECD's retningslinjer ikke anvendelse af faste overskudssatser.
- (28) Som anført i punkt 9 i meddelelsen⁽⁹⁾ kan en fordel bestå i en reduktion af virksomhedens skattebyrde, navnlig gennem nedbringelse af beskatningsgrundlaget. Ifølge ordningen for koordinationscentre i Vizcaya kan virksomhederne vælge at anvende cost plus-metoden ved beregningen af beskatningsgrundlaget. Denne metode kan medføre reduktion af skatten, hvis den ikke afspejler transaktionernes økonomiske realitet. Alt efter karakteren af virksomhedens aktiviteter kan anvendelsen af cost plus-metoden og faste satser føre til en undervurdering af den økonomiske realitet og i sidste instans til betaling af mindre skat end ved anvendelse af den traditionelle metode med urelaterede sammenlignelige priser (comparable unrelated price, »CUP«). Denne risiko er særlig stor, når virksomheden udfører transaktioner med stor værditilvækst. Derfor skal skattemyndighederne sikre sig, at anvendelsen af cost plus-metoden er hensigtsmæssig for den pågældende virksomhed eller i givet fald for den pågældende sektor, således at den betalte skat svarer til den, der fremkommer ved anvendelse af den traditionelle metode (CUP).
- (29) Ifølge ordningen for koordinationscentre i Vizcaya kan finansielle omkostninger fraregnes ved beregningen af beskatningsgrundlaget. Dette gør det endnu mere sandsynligt, at den skat, virksomhederne betaler, er lavere end ved anvendelse af den traditionelle metode (CUP). Forskellen vil være endnu større, hvis koordinationscentrets hovedformål er at udføre finansielle transaktioner. Hverken de spanske myndigheder eller Diputación Foral de Vizcaya har fremlagt bevis for, at skatteniveauet ved anvendelse af cost plus-metoden i henhold til den anfægtede ordning svarer til det, der fremkommer ved anvendelse af den traditionelle metode. Kommissionen når derfor til den konklusion, at ordningen indebærer en fordel for koordinationscentre og de koncerner, som disse indgår i.
- (30) Denne nedbringelse af beskatningsgrundlaget fører til et mindre skatteprovenu for Vizcaya, hvilket er ensbetydende med anvendelse af statsmidler.
- (31) Ordningen påvirker konkurrencen og samhandelen mellem medlemsstaterne i det omfang, den koncern, et koordinationscenter indgår i, skal have mindst 25 % af sin omsætning i to andre lande end Spanien. Det er således sandsynligt, at de virksomheder, der er omfattet af ordningen, findes i sektorer med intens handel inden for Fællesskabet. Ved at styrke sådanne koncerners finansielle stilling kan foranstaltningen fordreje eller true med at fordreje samhandelen inden for Fællesskabet.
- (32) Ordningen er desuden selektiv. Kun virksomheder, som opfylder kriterierne i Norma Foral nr. 3/1996, kan omfattes af reglerne for koordinationscentre.
- (33) Hverken de spanske myndigheder eller Diputación Foral de Vizcaya har givet en begrundelse for, at de anfægtede skatteforanstaltninger er nødvendige eller funktionelle i forhold til skattesystemets effektivitet og derfor ikke kan betragtes som statsstøtte (punkt 23 i meddelelsen⁽¹⁰⁾).
- Forenelighed*
- (34) Hverken de spanske myndigheder eller Diputación Foral de Vizcaya har bestridt Kommissionens vurdering — jf. brev af 11. juli 2001⁽¹¹⁾ — at ingen af undtagelserne i artikel 87, stk. 2 og 3, hvorefter en statsstøtte kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet, finder anvendelse. Kommissionen har derfor ingen grund til at ændre sin vurdering, som sammenfattes i betragtning 35 til 39 nedenfor.
- (35) I det omfang, ordningen for koordinationscentre udgør statsstøtte efter traktatens artikel 87, stk. 1, skal dens forenelighed vurderes i lyset af undtagelserne i traktatens artikel 87, stk. 2 og 3.
- (36) Undtagelserne i artikel 87, stk. 2, som omhandler støtte af social karakter til enkelte forbrugere, støtte, hvis formål er at råde bod på skader, der er forårsaget af naturkatastrofer eller af andre usædvanlige begivenheder, og støtteforanstaltninger for økonomien i visse af Forbundsrepublikken Tysklands områder, kan ikke anvendes i det foreliggende tilfælde.

⁽⁸⁾ Koncerninterne afregningspriser betegner de priser, en virksomhed beregner for levering af varer eller tjenesteydelser til associerede virksomheder.

⁽⁹⁾ Se fodnote 3.

⁽¹⁰⁾ Se fodnote 3.

⁽¹¹⁾ Se fodnote 1.

- (37) Det samme gælder for undtagelsen i artikel 87, stk. 3, som omhandler støtte til fremme af den økonomiske udvikling i områder, hvor levestandarden er usædvanlig lav, eller hvor der hersker en alvorlig underbeskæftigelse.
- (38) Ordningen for koordinationscentre kan heller ikke anses for et projekt af fælleseuropæisk interesse eller for at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i Spaniens økonomi som fastsat i artikel 87, stk. 3, litra b). Endelig kan den heller ikke betragtes som støtte til fremme af kulturen og bevarelse af kulturarven som omhandlet i artikel 87, stk. 3, litra d).
- (39) Ordningen for koordinationscentre skal undersøges i lyset af artikel 87, stk. 3, litra c), der giver mulighed for at godkende støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrene eller økonomiske regioner, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse. De skattefordele, ordningen for koordinationscentre indebærer, er ikke knyttet til investeringer, jobskabelse eller specifikke projekter. De letter blot de byrder, som virksomheder normalt må bære i forbindelse med deres drift, og de må derfor betragtes som driftsstøtte, hvis fordele ophører, når støtten ophører. Ifølge Kommissionens faste praksis kan denne type støtte ikke anses for at fremme udviklingen af visse erhvervsgrene eller økonomiske regioner.

Den berettigede forventning

- (40) Når en ulovligt ydet statsstøtte erklæres for uforenelig med fællesmarkedet, skal den pågældende medlemsstat normalt kræve støtten tilbagebetalt af støttemodtageren. Med tilbagebetalingen af støtten genoprettes så vidt muligt den eksisterende konkurrencesituation, før støtten blev ydet. Artikel 14, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93⁽¹²⁾, (nu artikel 88) bestemmer, at »Kommissionen kræver ikke tilbagebetaling af støtten, hvis det vil være i modstrid med et generelt princip i fællesskabslovgivningen«. I henhold til Domstolens retspraksis og Kommissionens beslutningspraksis er det i modstrid med et generelt princip i fællesskabslovgivningen, hvis en handling fra Kommissionens side har skabt en berettiget forventning hos støttemodtageren om, at en given støtteforanstaltning er blevet iværksat i overensstemmelse med fællesskabsretten.
- (41) I dommen i sagen Van den Bergh & Jurgens⁽¹³⁾ fastslog Domstolen følgende:

»Det fremgår af Domstolens faste praksis, at adgangen til at påberåbe sig princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning står åben for enhver erhvervsdrivende i forbindelse med begrundede forventninger, som en institution har

givet anledning til. Når forudseende og påpasselige erhvervsdrivende kan påregne gennemførelsen af en fællesskabsforanstaltning, der kan påvirke deres interesser, kan de imidlertid ikke påberåbe sig et sådant princip, når foranstaltningen gennemføres.«

- (42) I sin beslutning 2001/168/EKS af 31. oktober 2000 om de spanske love om selskabsbeskatning⁽¹⁴⁾ påpegede Kommissionen lighederne mellem den pågældende spanske ordning og en fransk ordning, som den havde godkendt med den begrundelse, at den ikke udgjorde støtte efter EØF-traktatens artikel 92, stk. 1 (nu artikel 87, stk. 1).
- (43) I det foreliggende tilfælde konstaterer Kommissionen, at ordningen for koordinationscentre i Vizcaya har mange ligheder med den ordning, der blev indført i Belgien ved Arrêté royal nr. 187 af 30. december 1982 om en skatteordning for koordinationscentre. Begge ordninger omhandler aktiviteter, der gennemføres inden for samme koncern, og begge anvender cost plus-metoden til at beregne beskatningsgrundlaget. I sin beslutning af 2. maj 1984 nåede Kommissionen til den konklusion, at den belgiske ordning ikke udgjorde statsstøtte efter EØF-traktatens artikel 92, stk. 1 (nu artikel 87, stk. 1). Selv om denne beslutning ikke blev offentliggjort, stod det fast, at Kommissionen ikke havde gjort indsigelse mod den belgiske ordning for koordinationscentre, hvilket fremgik af såvel 14. Beretning om konkurrencepolitikken som af svaret på en parlamentarisk forespørgsel⁽¹⁵⁾.
- (44) I den forbindelse bemærker Kommissionen, at dens beslutning om den belgiske ordning for koordinationscentre ligger før ikrafttrædelsen af ordningen for koordinationscentre i Vizcaya. Kommissionen bemærker ligeledes, at den eneste støttemodtager i henhold til ordningen fik bevilget status som koordinationscenter før Kommissionens beslutning af 11. juli 2001 om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure⁽¹⁶⁾. Denne støttemodtager gav afkald på de rettigheder, der var forbundet med ordningen, inden afslutningen af nærværende formelle undersøgelsesprocedure. Diputación Foral de Vizcayas argument om, at både den og støttemodtageren havde en berettiget forventning, som, hvis ordningen for koordinationscentre i Vizcaya blev erklæret uforenelig med fællesmarkedet, ville være til hinder for, at Kommissionen krævede tilbagebetaling af den ydede støtte, forekommer derfor overbevisende. Princippet om den berettigede forventning beskytter i dette tilfælde de virksomheder, der blev godkendt som koordinationscenter inden indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure, for så vidt angår den støtte, der er ydet inden procedurens afslutning.

⁽¹²⁾ EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1.

⁽¹³⁾ Sag 265/85, Van den Bergh en Jurgens BV mod Kommissionen, Sml. 1987, s. 1155, præmis 44.

⁽¹⁴⁾ EFT L 60 af 1.3.2001, s. 57.

⁽¹⁵⁾ Skriftlig forespørgsel nr. 1735/90 (EFT C 63 af 11.3.1991).

⁽¹⁶⁾ Se fodnote 1.

Lige behandling

- (45) Diputación Foral de Vizcaya har gjort gældende, at Kommissionen for så vidt angår ordningen for koordinationscentre i Vizcaya burde have foreslået passende foranstaltninger i henhold til traktatens artikel 88, stk. 1, hvorved den ville have sikret lige behandling med den belgiske ordning for koordinationscentre. Dette argument forudsætter imidlertid, at Kommissionen råder over en skønsbeføjelse, som den i realiteten ikke har. I Piaggio-sagen ⁽¹⁷⁾ fastslog Domstolen, at Kommissionen ikke kunne betragte den pågældende ordning som en eksisterende støtte, fordi den ikke var blevet anmeldt i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 3.
- (46) I det foreliggende tilfælde blev lovgivningen om indførelse af ordningen for koordinationscentre i Vizcaya ikke anmeldt til Kommissionen, før den trådte i kraft. Kommissionen kan derfor ikke anse den for en eksisterende støtteordning.

VII. KONKLUSIONER

- (47) Kommissionen konkluderer, at ordningen for koordinationscentre i Vizcaya udgør statsstøtte efter EF-traktatens artikel 87, stk. 1, og at ingen af undtagelserne i samme artikel, stk. 2, finder anvendelse. Kommissionen konstaterer endvidere, at Spanien ulovligt har iværksat den ovennævnte ordning i strid med EF-traktatens artikel 88, stk. 3. Kommissionen bemærker imidlertid, at den nødvendige lovgivning med henblik på at ophæve ordningen blev vedtaget den 30. april 2002, og at

bestemmelserne trådte i kraft den 9. maj 2002 ⁽¹⁸⁾. Kommissionen bemærker endvidere, at den eneste virksomhed, der var blevet godkendt i henhold til ordningen, gav afkald på sine rettigheder den 27. november 2001. Såvel de spanske myndigheder som denne støttemodtager havde en berettiget forventning om, at ordningen ikke udgjorde statsstøtte. Kommissionen kræver derfor ikke tilbagebetaling af støtten —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den statsstøtte, som Spanien ulovligt har ydet i form af den støtteordning, der er indført i henhold til artikel 53 og 54 i Norma Foral de Vizcaya nr. 3/1996 af 26. juni 1996 om selskabsskatter og gennemført ved Decreto Foral de Vizcaya nr. 81/1997 af 10. juni 1997, er uforenelig med fællesmarkedet.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til Kongeriget Spanien.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. august 2002.

På Kommissionens vegne

Mario MONTI

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁷⁾ Sag C-295/97, Piaggio mod Italia m.fl., Sml. 1999 I, s. 3735.

⁽¹⁸⁾ Se Norma Foral nr. 42/2002 af 30.4.2002 (Boletín Oficial de Vizcaya nr. 87 af 9.5.2002).

KOMMISSIONENS BESLUTNING**af 29. januar 2003****om bekræftelse af foranstaltninger, som Belgien har anmeldt i henhold til artikel 6, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF om emballage og emballageaffald**

(meddelt under nummer K(2003) 361)

(Kun den franske og nederlandske udgave er autentiske)

(EØS-relevant tekst)

(2003/82/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPISKE FÆLLESSKABER HAR-

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald⁽¹⁾, særlig artikel 6, stk. 6,

efter høring af det udvalg, der er nedsat ved artikel 21 i direktiv 94/62/EF, og

ud fra følgende betragtninger:

I. PROCEDURE**1. Direktiv 94/62/EF**

Direktiv 94/62/EF om emballage og emballageaffald, som bygger på traktatens artikel 95 (tidligere artikel 100 A), har til formål at harmonisere medlemsstaternes foranstaltninger for håndtering af emballage og emballageaffald for at forhindre eller begrænse miljøpåvirkninger og således skabe et højt miljøbeskyttelsesniveau og sikre, at det indre marked kan fungere uden handelshindringer, konkurrenceforvridninger og konkurrencebegrænsninger i Fællesskabet. Med henblik herpå fastsætter direktivets artikel 6, stk. 1, bl.a. en række kvantificerede mål, som medlemsstaterne skal nå med hensyn til genanvendelse og genvinding af emballageaffald.

I henhold til artikel 6, stk. 1, litra a), skal mellem 50 vægtprocent som et minimum og 65 vægtprocent som et maksimum af emballageaffaldet genanvendes senest den 30. juni 2001. Ifølge artikel 6, stk. 1, litra b), skal, inden for rammerne af dette generelle mål og inden for den samme tidsfrist, mellem 25 vægtprocent som et minimum og 45 vægtprocent som et maksimum af samtlige de materialer, der indgår i emballageaffaldet, genvindes med et minimum på 15 vægtprocent for hvert emballagemateriale.

Artikel 6, stk. 6, indfører en overvågningsprocedure, der skal sikre, at der er sammenhæng mellem de forskellige strategier, som medlemsstaterne vælger, navnlig med henblik på at undgå,

at de mål, der fastsættes i en medlemsstat, er til hinder for, at andre medlemsstater kan opfylde direktivet, eller kan give anledning til forvridning på det indre marked.

I medfør af de samme bestemmelser skal Kommissionen bekræfte disse foranstaltninger på grundlag af en passende undersøgelse.

2. De anmeldte foranstaltninger**2.1. Baggrund**

I Belgien har staten kun myndighed til at omsætte de produktrelaterede bestemmelser (f.eks. artikel 9 og bilag II) i direktiv 94/62/EF til nationale forskrifter. Fastsættelse af mål for genanvendelse og genvinding af emballagematerialer i emballageaffald i overensstemmelse med direktivets artikel 6 henhører under regionernes enekompetence.

For at sikre, at gennemførelsen af direktiv 94/62/EF og dets omsætning til nationale bestemmelser var sammenhængende og skete konsekvent, og det gælder ikke mindst direktivets artikel 6, fandt de tre belgiske regioner det nødvendigt den 30. maj 1996 at indgå en samarbejdsaftale om forebyggelse og behandling af emballageaffald (herefter benævnt »samarbejdsaftalen«)⁽²⁾

I artikel 3, stk. 2, i samarbejdsaftalen af 1996 opstilles følgende mål for genvinding og genanvendelse, som skal opfyldes af de pågældende virksomheder i hver enkelt af landets tre regioner, dvs. Flandern, Vallonien og Bruxelles, både når det gælder husholdningsemballageaffald og industriemballageaffald:

	Genvinding	Genanvendelse	Minimale vægtprocentsatser for genvinding og genanvendelse af hvert emballagemateriale
1998	Minimum: 45 %	Minimum: 70 %	15 %
1999	Minimum: 50 %	Minimum: 80 %	15 %

⁽²⁾ Samarbejdsaftalen pålægger de økonomiske beslutningstagere (påfyldningsvirksomheder og emballagebrugere, herunder importører, når emballagen påfyldes uden for Belgien) at tilbagetage og genvinde/genanvende emballagematerialerne i affaldet fra markedsført emballage (samarbejdsaftalens artikel 6) enten på egen hånd eller på kontrakt med andre (samarbejdsaftalens artikel 7, stk. 1) og at opfylde kvantificerede mål for genvinding og genanvendelse (samarbejdsaftalens artikel 3, stk. 2).

⁽¹⁾ EFT L 365 af 31.12.1994, s. 10.

Samarbejdsaftalen blev i henhold til artikel 6, stk. 6, anmeldt af de belgiske myndigheder den 13. juli 1996 og bekræftet af Kommissionen ved beslutning 1999/652/EF ⁽¹⁾.

2.2. Revision af samarbejdsaftalen

Den 1. august 2001 meddelte de belgiske myndigheder Kommissionen et udkast til en revideret udgave af samarbejdsaftalen i overensstemmelse med proceduren i Rådets direktiv 83/189/EØF ⁽²⁾. Formålet med den anmeldte foranstaltning er at forhøje de genvindings- og genanvendelsesmål, der er fastsat i artikel 3 i samarbejdsaftalen af 1996.

I den reviderede udgave af samarbejdsaftalens artikel 3 fastsættes følgende mål:

	Genvinding	Genanvendelse	Minimale vægtprocentsatser for genvinding for hvert emballagemateriale
2000	50 %	80 %	15 %
2001	60 %	80 %	20 %
2002	65 %	85 %	25 %
2003	70 %	90 %	30 %

Disse reviderede mål er baseret på en cost-benefit-analyse udført af de belgiske myndigheder.

I henhold til artikel 3, stk. 2, skal beregningsmetoden for opfyldelse af disse genvindings- og genanvendelsesmål fastlægges af Den Interregionale Emballagekommission (»Interregionale Verpakkingscommissie«) ⁽³⁾. Det fastsættes desuden, at de generelle genanvendelsesmål svarer til summen af det nåede mål for genvinding, organisk genvinding og energiudnyttelse, og at mekanisk genvinding kan medregnes med henblik på opfyldelsen af målet for genvinding. Fra den 1. januar 2003 vil Den Interregionale Emballagekommission fremsætte nye forslag til generelle genvindings- og genanvendelsesmål, der skal gælde fra 2003. Disse nye mål vil afhænge af udviklingen i genvindings- og genanvendelseskapaciteten og de selektive indsamlingsmetoder.

Endelig bør det bemærkes, at den reviderede samarbejdsaftale ikke vil få tilbagevirkende kraft. De forhøjede mål vil først gælde fra det tidspunkt, hvor den reviderede samarbejdsaftale offentliggøres i den belgiske statstidende.

3. Udtalelser

Ifølge direktivets artikel 6, stk. 6, skal Kommissionen træffe en beslutning efter at have kontrolleret foranstaltningerne i samarbejde med medlemsstaterne. Kommissionen har derfor hørt medlemsstaterne vedrørende denne anmeldelse i det udvalg, der er nedsat i henhold til artikel 21 i direktiv 94/62/EF (Artikel 21-Udvalget).

En første meningsudveksling fandt sted på Artikel 21-Udvalgets møde den 6. februar 2002. Medlemsstaterne blev opfordret til at indsende skriftlige bemærkninger til Kommissionen. På Artikel 21-Udvalgets møde den 6. februar 2002 forklarede den belgiske delegation, at der efter dens opfattelse ikke var nogen problemer forbundet med Belgiens fastsættelse af højere nationale mål for genvinding af emballage. Den mente, at eksportmarkedet kunne opsuge de supplerende mængder emballageaffald, og at der derfor ikke ville blive nogen kapacitetsproblemer, som kunne forhindre Kommissionen i at godtage det belgiske forslag. Frankrig rejste tvivl om denne antagelse og udtalte, at det måske ville modsætte sig de højere nationale mål i Belgien. Også Spanien og Italien gav udtryk for almindelig bekymring med hensyn til virkningerne på det indre marked af højere nationale mål.

Den 29. april 2002 fremsatte Frankrig skriftlige bemærkninger til den belgiske anmeldelse til Kommissionen. De franske myndigheder udtrykte særlig bekymring for, at de forhøjede genvindingssatser i den reviderede samarbejdsaftale kunne medføre kapacitetsproblemer i den franske glasgenvindingssektor. Da Belgien ikke længere har nogen glasgenvindingskapacitet ⁽⁴⁾, vil det eksportere sit glas til nabolandene, hvor der findes genvindingskapacitet, herunder Frankrig. I Frankrig er der begrænset genvindingskapacitet for glas. Øget eksport af glas til Frankrig kunne skabe kapacitetsproblemer i Frankrig. Endvidere er glas eksporteret fra Belgien billigere end fransk glas. Derfor var de franske myndigheder bekymrede for, at den belgiske foranstaltning kunne skabe forvriddninger på det indre marked og forhindre Frankrig i at opfylde sine forpligtelser i henhold til direktivet.

Den 15. maj 2002 anmodede Kommissionen Belgien om at præcisere visse elementer i anmeldelsen. Som svar på denne anmodning modtog Kommissionen yderligere oplysninger fra de belgiske myndigheder den 20. juni 2002.

På Artikel 21-Udvalgets møde den 25. juli 2002 fremlagde Kommissionen en oversigt over de oplysninger, den havde modtaget fra de belgiske myndigheder, og de bekymringer, som de franske myndigheder havde givet udtryk for. Andre medlemsstater, især Italien og Spanien, udtrykte tvivl om, hvorvidt Belgien havde tilstrækkelig genvindingskapacitet for glas. Belgien forklarede, at landet havde mistet sin glasgenvindingskapacitet på grund af konkurrencen på det indre marked.

⁽⁴⁾ Som angivet af de belgiske myndigheder i anmeldelsen har situationen for glas ændret sig i Belgien siden anmeldelsen af den oprindelige samarbejdsaftale i 1996. Verlipack-gruppen, som var den eneste belgiske gruppe, der med en genvindingskapacitet på 160 000 tons glas om året anvendte glasemballage fra husholdningerne, forsvandt fra markedet i 1999. De belgiske myndigheder påstod dog, at der ikke ville indtræde kapacitetsproblemer i glassektoren, fordi der findes nærliggende genvindingskapacitet i andre medlemsstater.

⁽¹⁾ EFT L 257 af 2.10.1999, s. 20.

⁽²⁾ EFT L 109 af 26.4.1983, s. 8. Direktivet er blevet erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF (EFT L 204 af 1.7.1998, s. 37).

⁽³⁾ For 2001 vil beregningsmetoden svare til beregningsmetoden for 1996.

II. VURDERING

I det foreliggende tilfælde har Belgien anmodet om en undtagelse fra artikel 6, stk. 1, litra a) og b), i direktiv 94/62/EF. Artikel 6, stk. 6, i direktivet tillader medlemsstaterne at overskride målene i artikel 6, stk. 1, litra a) og b), hvis den pågældende medlemsstat sørger for tilstrækkelig genvindings- og genanvendelseskapacitet. Foranstaltningerne skal træffes med det formål at opnå en høj miljøbeskyttelsesgrad, og det er en betingelse, at de ikke skaber forvriddninger på det indre marked og ikke forhindrer andre medlemsstater i at overholde direktivet. De må heller ikke være et vilkårligt middel til forskelsbehandling eller udgøre en skjult hindring for samhandelen mellem medlemsstaterne.

I det følgende vil Kommissionen vurdere, om den af Belgien anmeldte foranstaltning er i overensstemmelse med disse betragtninger.

a) Tilstrækkelig genanvendelses- og genvindingskapacitet

Kommissionen fortolker ikke dette krav sådan, at medlemsstaterne skal være fuldstændig selvforsynende, når det gælder genvinding og genanvendelse. Medlemsstaterne kan også benytte sig af kapacitet i andre medlemsstater og i tredjelande, når de skal opfylde deres genvindings- og genanvendelsesmål. Det gør det imidlertid vanskeligt at foretage en nøjagtig kvantificering af den forhåndenværende kapacitet, da genvinding finder sted på et åbent, internationalt marked.

Dette kriterium skal også sikre, at foranstaltninger, der træffes i en medlemsstat, ikke giver andre medlemsstater problemer med at overholde direktivet. Det skal derfor ses i sammenhæng med de øvrige kriterier i artikel 6, stk. 6. I praksis betyder overholdelse af dette kriterium også overholdelse af kriterierne b) og c) i det følgende. Hvis der opstilles mål, som overskrider målene i artikel 6, stk. 1, bør det navnlig sikres, at dette ikke er til skade for indsamlings- og genvindingsordningerne i andre medlemsstater.

Høringen af de øvrige medlemsstater viste, at nogle medlemsstater var i tvivl om, hvorvidt Belgien havde den tilstrækkelige kapacitet til genanvendelse og genvinding af glas, og Frankrig udtrykte bekymringer med relation til landets egen glasgenvindingskapacitet. De belgiske myndigheder fremførte, at der ikke var nogen kapacitetsproblemer, fordi der findes tilstrækkelig genvindingskapacitet i naboømråderne (især i Tyskland, Nederlandene og Frankrig). Desuden ville en restriktiv anvendelse af kriterierne i artikel 6, stk. 6, i direktiv 94/62/EF efter deres opfattelse være i modstrid med det indre marked, da det er konkurrencen på dette indre marked, som er årsagen til, at Belgien har mistet sin glasgenvindingskapacitet på sit eget område. Endvidere har den anmeldte foranstaltning ikke nogen negativ virkning, da de foreslåede mål allerede er nået i praksis. I 1999 offentliggjorde det godkendte foretagende for husholdningsaffald i Belgien en genvindingssats på 73,0 % og det godkendte foretagende for industriaffald en genvindingssats på 77,9 %. Hvad angår prisen på belgisk glas, præciserede de belgiske myndigheder, at prisen på belgisk glas fastsættes efter

offentligt udbud. På grundlag af disse udbud ser det ud til, at eksporten til Frankrig vil dale fra 2002, mens eksporten til Nederlandene og Tyskland vil stige.

Det bør bemærkes, at situationen på det belgiske marked for glas har ændret sig siden anmeldelsen af 1996, fordi det vigtigste belgiske genvindingscenter er forsvundet som følge af konkurrencen på det indre marked. Derimod har situationen for metalemballage, ikke-jernholdige metaller, mekanisk genvinding af syntetiske materialer samt for papir og pap på det belgiske marked ikke ændret sig siden 1996-anmeldelsen. For disse materialer har Belgien tilstrækkelig genvindingskapacitet på sit område.

Ud fra ovenstående bemærkninger konkluderer Kommissionen, at eftersom der ikke findes nogen forpligtelse til at genvinde emballage inden for et og samme land, bør foranstaltningen ses i sammenhæng med en generel vurdering af det europæiske og/eller internationale marked for genvundne materialer. Derfor bør det antages, at medmindre der er en generel mætning af markedet, som skyldes tekniske eller markedsbetingede begrænsninger, og som ikke kan overvindes ved hjælp af yderligere finansiering, findes der tilstrækkelig kapacitet, uanset om denne findes i eller uden for den pågældende medlemsstat. Generelt forekommer dette at være tilfældet, for så vidt angår de påtænkte belgiske mål. Der er dog visse tegn på mætning af glasmarkedet. Ud fra de foreliggende oplysninger er det imidlertid umuligt generelt at slutte, at yderligere materialer ikke kan finde tilstrækkelig kapacitet.

b) Muligheden for forvriddninger på det indre marked

Der indtræder forvriddninger på det indre marked, når høje genvindingssatser ledsages en høj grad af finansiering gennem f.eks. licensafgifter, der fører til lavere priser for sekundære materialer. Hvis ambitionsniveauet er lavere i et andet land, og der er mindre finansiering til rådighed, vil de sekundære materialer, der indsamles i landet, blive dyrere end importerede materialer. Hvis genvindingskapaciteten desuden er begrænset, kan det blive vanskeligt for sådanne lande med et lavt ambitionsniveau at finde afsætning for deres egne indsamlede materialer.

Høringen af de øvrige medlemsstater viste, at nogle medlemsstater nærer frygt for forvriddninger på det indre marked. De belgiske myndigheder udtalte, at der ikke er risiko for forvriddninger på det indre marked i betragtning af det belgiske markeds ringe størrelse og den gradvise iværksættelse af den anmeldte foranstaltning. I praksis vil den anmeldte foranstaltning ikke få nogen virkning, fordi de opfyldte genvindingsmål for glas i Belgien allerede er meget højere end dem, der foreslås i den anmeldte foranstaltning (Belgien meddelte en genvindingssats på 87,5 % for glasemballage i 2001). Glasgenvinding tildeles efter offentligt udbud, der bestemmer prisen på belgisk glas. Endelig synes maksimumskapaciteten for indsamling på det belgiske marked at være nået, og derfor må det forventes, at mængden af indsamlet glas ikke vil stige i væsentligt omfang.

Kommissionen mener, at det belgiske markeds ringe størrelse ikke kan benyttes som begrundelse for, at landet behandles anderledes end større lande. På samme måde udelukker en høj genvindingssats og manglende sandsynlighed for yderligere stigninger ikke, at der allerede er forvridninger på det indre marked. Da glasgenvindingen tildeles på grundlag af offentlige udbud, kan det imidlertid antages, at prisen svarer til prisen for glasaffald på det europæiske/internationale marked. Derfor kan niveauet for den finansiering, der er til rådighed, ikke forventes i væsentlig grad at afvige fra andre landes. Følgelig er det vanskeligt at afgøre med tilstrækkelig sikkerhed, at de belgiske mål har skabt eller vil skabe forvridninger på det indre marked.

Ud fra de ovenstående bemærkninger konkluderer Kommissionen, at den ikke råder over tilstrækkelige oplysninger, der viser, at de belgiske genvindings- og genanvendelsesmål ville kunne give anledning til forvridninger på det indre marked.

c) Ingen hindring for, at de øvrige medlemsstater overholder direktivet

Formålet med dette kriterium er at vurdere, om en national foranstaltning forhindrer andre medlemsstater i at overholde målene i direktivet. Som beskrevet i litra b) kan det blive tilfældet, hvis der er en høj grad af finansiering til rådighed i et land, mens finansieringsniveauet er lavere i andre lande, og hvis genvindingskapaciteten er begrænset.

Når de anmeldte foranstaltninger bedømmes ud fra dette kriterium, skal der først og fremmest tages hensyn til, hvad man mener i de medlemsstater, hvis opfyldelse af direktivets mål kan blive bragt i fare af andre medlemsstaters foranstaltninger. Frankrig har angivet, at den anmeldte foranstaltning kunne give denne medlemsstat problemer med at overholde sine forpligtelser i henhold til direktivet, for vidt angår glas.

I lighed med ræsonnementet i litra b) har Kommissionen ikke kunnet finde tilstrækkelig klart bevis for, at den af Belgien anmeldte foranstaltning skulle kunne forhindre den pågældende medlemsstat i at opfylde sine forpligtelser i henhold til direktivet.

d) Ikke noget vilkårligt middel til forskelsbehandling

De belgiske foranstaltninger gælder uden forskel for alt emballageaffald, uanset om det stammer fra indenlandske eller importerede produkter. Høringerne af medlemsstaterne tyder ikke på nogen vilkårlig forskelsbehandling.

e) Ingen skjult hindring for samhandelen mellem medlemsstaterne

Dette spørgsmål drejer sig om mulige begrænsninger af importen af produkter fra andre medlemsstater og om indirekte beskyttelse af indenlandske produkter. Det emballageaffald, som den belgiske foranstaltning vedrører, er varer, som omfattes af EF-traktatens artikel 28-30, og foranstaltninger, der træffes på

affaldsforvaltningsområdet, kan derfor også under visse omstændigheder begrænse handelen eller beskytte den indenlandske produktion. I det foreliggende tilfælde ser den anmeldte belgiske foranstaltnings indhold og anvendelse ikke ud til at kunne danne grundlag for den antagelse, at den vil medføre begrænsninger af handelen.

III. KONKLUSION

På grundlag af Belgiens oplysninger og resultatet af den i de foregående betragtninger beskrevne høring af medlemsstaterne konkluderer Kommissionen, at de foranstaltninger, som Belgien har anmeldt i henhold til artikel 6, stk. 6, i direktiv 94/62/EF, bør bekræftes, da det er blevet godtgjort, at

- der findes tilstrækkelig kapacitet til genanvendelse og genvinding af de materialer, der indsamles i henhold til de belgiske mål
- foranstaltningen ikke fører til forvridninger på det indre marked
- foranstaltningen ikke hindrer de øvrige medlemsstater i at overholde direktivet
- foranstaltningen ikke udgør et vilkårligt middel til forskelsbehandling
- foranstaltningen ikke er en skjult hindring for samhandelen mellem medlemsstaterne.

Det bør dog bemærkes, at der er konstateret tegn på mætning af markedet for indsamlet glasaffald. Belgien opfordres til at overvåge glasmarkedet omhyggeligt og sikre sig, at indsamlingsniveauet i Belgien ikke overstiger glasmarkedets kapacitet —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Herved bekræftes den foranstaltning, som Belgien har anmeldt, og som overskrider de maksimale mål for genanvendelse og genvinding i artikel 6, stk. 1, litra a) og b), i direktiv 94/62/EF.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til Kongeriget Belgien.

Udfærdiget i Bruxelles, den 29. januar 2003.

På Kommissionens vegne
Margot WALLSTRÖM
Medlem af Kommissionen

DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE SAMARBEJDSOMRÅDE

EFTA-TILSYNSMYNDIGHEDEN

EFTA-TILSYNSMYNDIGHEDENS AFGØRELSE

Nr. 149/02/KOL

af 26. juli 2002

**om miljøafgiftsforanstaltninger
(Norge)**

EFTA-TILSYNSMYNDIGHEDEN HAR —

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde ⁽¹⁾, særlig artikel 61 til 63,

under henvisning til aftalen mellem EFTA-staterne om oprettelse af en tilsynsmyndighed og en domstol ⁽²⁾, særlig artikel 24 og artikel 1 i protokol 3 til denne aftale,

under henvisning til de proceduremæssige og materielle regler for statsstøtte ⁽³⁾, særlig bestemmelserne i kapitel 15 ⁽⁴⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

I. SAGSFREMSTILLING

Sagsforløb

EFTA-Tilsynsmyndigheden vedtog ved afgørelse af 23. maj 2001 nye miljøretningslinjer (se afgørelse nr. 152/01/KOL). I henhold til punkt 69 i disse retningslinjer foreslog myndigheden som en foranstaltning efter artikel 1, stk. 1, i protokol 3 til aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen, at EFTA-staternes eksisterende støtteordninger på miljøområdet skulle bringes i overensstemmelse med retningslinjerne inden den 1. januar 2002.

Myndigheden underrettede ved brev af 23. maj 2001 (dok. nr. 01-3596-D) den norske regering om vedtagelsen af de nye retningslinjer og anmodede den om at meddele den norske tilslutning til de foreslåede foranstaltninger. Ved brev fra det norske handels- og industriministerium af 6. juli 2001, indgået og registreret hos myndigheden den 10. juli 2001 (dok. nr. 01-5475-A), meddelte den norske regering sin tilslutning til de foreslåede foranstaltninger.

Iværksættelsen af de nye miljøretningslinjer blev ved flere lejligheder drøftet mellem repræsentanter for myndigheden og de norske myndigheder (dvs. på bilaterale møder i april, juni og september 2001).

⁽¹⁾ I det følgende benævnt »EØS-aftalen«.

⁽²⁾ I det følgende benævnt »aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen«.

⁽³⁾ Retningslinjer for anvendelse og fortolkning af artikel 61 og 62 i EØS-aftalen og artikel 1 i protokol 3 til aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen, vedtaget og udstedt af EFTA-Tilsynsmyndigheden den 19. januar 1994 (EFT L 231 af 3.9.1994 og EØS-tillæg nr. 32 til EFT af samme dato), senest ændret ved afgørelse nr. 370/01/KOL af 28. november 2001 (EFT C 34 af 7.2.2002, s.15), i det følgende benævnt »myndighedens retningslinjer for statsstøtte«.

⁽⁴⁾ Kapitel 15 i myndighedens retningslinjer for statsstøtte til miljøbeskyttelse som vedtaget ved myndighedens afgørelse nr. 152/01/KOL af 23. maj 2001 (EFT L 237 af 6.9.2001, s. 16) i det følgende benævnt »miljøretningslinjerne«.

Ved brev fra det norske finansministerium af 31. januar 2002, indgået og registreret hos myndigheden den 5. februar 2002 (dok. nr. 02-1004-A), underrettede den norske regering myndigheden om de eksisterende ordninger og fremsatte sine bemærkninger med hensyn til overensstemmelsen med de nye miljøretningslinjer.

Ved brev af 28. februar 2002 anerkendte myndigheden modtagelse af det pågældende brev (dok. nr. 02-1539-D). Myndigheden understregede, at den efter at have gennemgået de modtagne oplysninger ikke kunne anse de forskellige eksisterende ordninger for at være i overensstemmelse med betingelserne i de nye miljøretningslinjer. Myndigheden bemærkede i denne henseende, at den norske regering havde erkendt dette forhold og meddelt myndigheden om planer for at råde bod på situationen. Myndigheden var dog af den opfattelse, at den norske regerings planer og hensigt ikke var tilstrækkelige, idet der ikke forelå nogen konkrete forslag eller tilsagn, som kunne sikre fuld overensstemmelse med de nye miljøretningslinjer fra og med den 1. januar 2002.

Myndigheden redegjorde for de punkter, hvor den især nærer tvivl om, hvorvidt visse lempelser af miljøafgifterne er forenelige med miljøretningslinjerne, og anmodede den norske regering om at fremlægge konkrete forslag til hensigtsmæssige gennemførelsesbestemmelser og tilsagn, som kunne sikre opfyldelse af betingelserne i de nye miljøretningslinjer fra det fastsatte tidspunkt. Den norske regering blev endvidere anmodet om at fremlægge yderligere oplysninger, herunder en begrundelse for de pågældende støtteforanstaltninger i lyset af statsstøttereglerne. Disse forslag, tilsagn og yderligere oplysninger skulle være myndigheden i hænde inden to måneder efter modtagelsen af brevet af 28. februar 2002.

Myndigheden understregede, at hvis myndigheden ikke modtog de udbedte konkrete forslag, tilsagn og yderligere oplysninger inden fristen, ville myndigheden indlede den formelle undersøgelsesprocedure.

Ved brev fra det norske finansministerium af 15. maj 2002, indgået og registreret hos myndigheden den 24. maj 2002 (dok. nr. 02-3995-A), fremsendte den norske regering yderligere oplysninger. Den norske regering meddelte bl.a. myndigheden mandatet for en arbejdsgruppe, der var nedsat for at vurdere følgerne af de nye miljøretningslinjer for det norske elafgiftssystem. Arbejdsgruppen skulle aflevere en foreløbig rapport den 1. juli 2002. På denne baggrund anmodede den norske regering myndigheden om en yderligere frist for opfyldelse af betingelserne i de nye miljøretningslinjer.

De norske myndigheder fremsendte den 5. juli 2002 med e-post en kopi (på norsk) af arbejdsgruppens foreløbige rapport til myndigheden.

Myndigheden bemærker, at den ikke formelt af den norske regering er blevet underrettet om rapporten, og at den norske regering heller ikke har redegjort for sine synspunkter i forhold til rapportens konklusioner eller for regeringens videre opfølgning på rapportens resultater. Det skal også bemærkes, at rapporten nåede frem til myndigheden efter udløbet af fristen for at indsende oplysninger og forslag. I lyset af disse forhold har myndigheden ikke medtaget indholdet i den foreløbige rapport i sin vurdering af de forskellige afgiftsforanstaltninger.

Beskrivelse af støtteforanstaltningerne

Følgende beskrivelse er baseret på dels oplysninger fra den norske regering, dels oplysninger, som myndigheden er i besiddelse af.

Myndigheden beklager, at den norske regering ikke har fremlagt kopier af de relevante lovbestemmelser for de pågældende afgiftsforanstaltninger. Myndigheden konstaterer endvidere, at selv om myndigheden udtrykkeligt havde anmodet den norske regering om at fremsende støttemateriale, som kunne sætte myndigheden i stand til at kontrollere strukturen og logikken i det norske miljøafgiftssystem, herunder al relevant dokumentation om det tilsigtede mål for miljøafgifterne og de forskellige lempelser, så har den norske regering ikke fremlagt sådanne oplysninger.

Afgift på elforbrug

Afgiften på elforbrug blev oprindeligt indført i 1971. I henhold til den norske regering (se beskrivelse i brev af 31. januar 2001) er formålet med afgiften at sikre en mere effektiv anvendelse af elkraft og dermed skabe positive virkninger for miljøet, som ellers ikke ville indtræffe.

Afgiften dækker alt indenlandsk forbrug, bortset fra visse fritagelser og, indtil 1993, nedsatte satser for forskellige industrier. I henhold til den norske regering blev disse fritagelser og nedsatte satser indført for at opveje tab i konkurrenceevne. Den norske regering har i denne henseende fremsendt data om elforbruget i de industrier, der er omfattet af fritagelsen, og om omkostningsforøgelserne for disse industrier, hvis fritagelsen fra elafgiften skulle bortfalde.

Alle forbrugere i Finnmark og syv kommuner i Nord-Troms (Karlsøy, Kvænangen, Kåfjord, Lyngen, Nordreisa, Skjervøy og Storfjord) har siden 1990 været fritaget for afgiften. Fritagelsen gælder både husholdningsforbruget og alle erhvervsaktiviteter.

Afgiften dækkede indtil 1992 samtlige industrier, men der gjaldt nedsatte satser for visse sektorer (alle eller nogle energiintensive industrier ⁽¹⁾ samt papirmasse- og papirindustrien). I 1993 blev disse industrier fuldt fritaget fra afgiften. Fra og med den 1. januar 1994 blev fritagelsen udvidet til at omfatte hele fremstillingsindustrien, mineindustrien og drivhusindustrien. I henhold til den norske regering blev det opgivet at begrænse fritagelse til de energiintensive industrier, da definitionen var uklar og ikke kunne opretholdes. Fra 1997 blev også sociale virksomheder, der driver industriel fremstillingsvirksomhed, fritaget fra afgiften. Andre industrisektorer skal betale afgiften.

I henhold til den norske regering blev afgiftsgrundlaget fra og med 1. januar 2002 udvidet til også at omfatte elforbrug i administrationsbygningerne i fremstillings- og mineindustrien. I henhold til den norske regering førte denne ændring til, at det kun var el forbrugt i produktionsprocessen, der var fritaget fra afgiften. For at udgøre en »administrationsbygning« skal mindst 80 % af bygningens areal anvendes til administrative formål. Dette betød, at hvis produktionsaktiviteterne brugte mere end 20 % af arealet, ville elforsyningen til hele bygningen ikke blive pålagt afgift. Dette var i henhold til den norske regering den eneste brugbare definition i praksis.

I henhold til den norske regering dækker de eksisterende afgiftsfritagelser (dvs. undtagelser for sektorer og regioner) ca. 45 % af det samlede elforbrug og ca. 70 % af elforbruget i industrien i Norge.

Følgende tabel giver en oversigt over afgiftssatserne og fritagelserne siden 1993 på grundlag af tal indgivet af den norske regering.

Tabel 1: Elafgift i øre pr. kWh. (2002-priser)

	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002
Afgiftssats	5,60	6,12	6,09	6,14	6,34	6,34	6,41	8,95	11,47	9,30
Nedsat sats	2,80 ⁽¹⁾	- ⁽²⁾	—		—	—	—	—	—	—
Fritagelser	Energiintensiv industri, papirmasse- og papirindustri samt drivhuse	Fremstillings- og mineindustri fritaget	Som i 1994	Som i 1994	Fritagelsen udvidet til også at omfatte sociale virksomheder med industriproduktion	Som i 1997	Som i 1997 ⁽³⁾	Som i 1999	Som i 1999, men uden afgiftsfritagelse for elkraft forbrugt i administrationsbygninger	

⁽¹⁾ Den norske regering påpegede, at fremstillings- og mineindustrien kun betaler 2,3 øre pr. kWh.

⁽²⁾ Fremstillings- og mineindustrien har siden den 1. januar 1994 været fuldt fritaget fra afgiften.

⁽³⁾ I henhold til den norske regering blev fritagelse for brugerne af elektriske kedler dog ophævet.

⁽¹⁾ De største sektorer i den energiintensive industri er aluminium og ferrolegering.

Den norske regering indsendte endvidere oplysninger om provenu og beregninger over afgiftsudgifter i forbindelse med afgiften på elforbrug. Afgiftsudgifter beregnes som statens tab af provenu som følge af afgiftsfritagelser eller -lempelser. I beregningerne er der ikke taget hensyn til eventuelle adfærdsændringer som følge af afgiftsfritagelsens ophævelse.

Tabel 2: Afgift på elforbrug: provenu og afgiftsudgifter (mio. NOK)

	1999	2000	2001	2002
Provenu	3 267	4 205	6 530	6 206
Afgiftsudgifter som følge af sektorfritagelser	2 735	3 940	5 595	4 605
Afgiftsudgifter som følge af regionale fritagelser	100	140	190	160

Myndigheden bemærker, at de relevante lovbestemmelser vedrørende elafgiften synes at have som hovedregel, at alt indenlandsk forbrug af el pålægges afgift ⁽¹⁾. På den anden side er der fastsat bestemmelser om fritagelse for visse sektorer og regioner ⁽²⁾. Sektorundtagelserne afgrænses med henvisning til deres statistiske klassificering.

I nogle tilfælde er fritagelsernes anvendelsesområde kortlagt/afgrænset yderligere, således at elforbrug i administrationsbygninger ikke skulle være fritaget ⁽³⁾.

CO₂-afgift

CO₂-afgiften på mineralolie og benzin indførtes i 1991 og på kul og koks i 1992. Oprindeligt blev afgiften indført som en integrerende del af det eksisterende punktafgiftssystem på mineralolie, benzin samt kul og koks. Som led i reformen af de grønne afgifter i 1999 blev CO₂-afgiften foreslået som en separat afgift i lovgivningen. CO₂-afgiftssatsen for mineralolie blev sat til 0,490 NOK pr. liter ⁽⁴⁾. CO₂-afgiftssatsen på kul og koks blev forhøjet i tidsrummet 1994 til 2002 fra 0,410 til 0,490 (2002) NOK pr. kg.

Afgiften pålignes kul og koks, der anvendes til energiformål. I henhold til den norske regering er brug af kul og koks som råvare eller reduktionsmiddel i industriprocesser fritaget fra CO₂-afgift. Denne fritagelse blev indført i 1992 samtidigt med CO₂-afgiften på kul og koks. I henhold til den norske regering anvendes kul og koks som råvare eller reduktionsmiddel i fremstillingen af karbider, ferrolegeringer og primær aluminium og magnesium. Disse industrier var også energiintensive og ville ikke være levedygtige uden fritagelsen. I sit brev af 31. januar 2002 skriver den norske regering, at formålet med fritagelsen var, at tilgængelige teknikker var baseret på brug af kulstof, og at de pågældende producenter var udsat for international konkurrence.

Endvidere opkræves der ikke CO₂-afgift på kul og koks, der anvendes til energiformål i fremstillingen af cement og leca. Denne fritagelse blev indført i 1992, da afgiften trådte i kraft. Begrundelsen for denne fritagelse er i henhold til den norske regering, at mulige erstatningsprodukter for kul og koks ikke ville være rentable, og at den pågældende industri ville blive udsat for international konkurrence.

Papir- og papirmasseindustrien har betalt en nedsat sats på 0,245 NOK pr. liter siden januar 1993.

⁽¹⁾ Se det norske Stortings vedtagelse af elafgiften i forbindelse med statens budget for 2002, »Vedtak om forbruksavgift på elektrisk kraft«, 28. november 2001, § 1, samt kapitel 3 i forskriften om punktafgifter, § 3-12-1.

⁽²⁾ Se det norske Stortings vedtagelse af elafgiften i forbindelse med statens budget for 2002, »Vedtak om forbruksavgift på elektrisk kraft«, 28. november 2001, § 1, samt kapitel 3 i forskriften om punktafgifter, § 3-12-4.

⁽³⁾ Kapitel 3 i forskriften om punktafgifter, § 3-12-5.

⁽⁴⁾ I henhold til oplysninger fra den norske regering har satsen i 2002-NOK ikke ændret sig siden 1994.

Den norske regering har indsendt oplysninger om provenu og afgiftsudgifter i forbindelse med CO₂-afgiften ⁽¹⁾.

Tabel 3: CO₂-afgift: provenu og afgiftsudgifter ⁽¹⁾

	1999	2000	2001	2002
Provenu	6 904	6 567	6 600	7 018
Afgiftsudgift	2 125	2 175	2 230	2 270

⁽¹⁾ Den norske regering forklarede, at tallene beregnedes ved at bruge CO₂-afgiften på mineralolie en sats på 0,49 NOK pr. liter som benchmark.

Myndigheden bemærker, at visse anvendelser af afgiftspligtige produkter er fritaget fra CO₂-afgiften i medfør af lovbestemmelserne. Efter § 3-6-3 i kapitel 3 i forskriften om punktafgifter er produkter, der anvendes som råvare, berettiget til refundering af afgiften i det omfang, CO₂-emissionerne i luften er mindre end, hvad kulstofindholdet i produktet sandsynliggør. Efter § 3-6-4 i kapitel 3 i forskriften om punktafgifter er kul og koks, der anvendes som reduktionsmiddel, fritaget fra afgiften. Fritagelsen gælder kun den mængde af produkterne, som er nødvendig for reduktionsprocessen. Kul og koks, der anvendes til fremstilling af slagger i kombination med fremstilling af cement og leca, er endvidere også fritaget fra afgiften.

Hertil kommer, at told- og punktafgiftsdepartementet har udgivet forklarende noter til ovennævnte fritagelser, som yderligere illustrerer baggrunden for de pågældende fritagelser ⁽²⁾.

Med hensyn til anvendelse af kul og koks som råvare i industrielle processer hedder det i noterne, at når kul og koks indgår i det færdige produkt, enten permanent eller midlertidigt, på en måde, der ikke medfører emission af CO₂, eller hvis emissionerne er lavere, end hvis det havde været en normal forbrænding, er kul og koks fritaget fra afgiften. Dette er tilfældet, hvis kul og koks anvendes bl.a. som råvare i fremstillingen af grafitelektroder og elektrodemasse og f.eks. i fremstillingen af calciumkarbid.

Med hensyn til anvendelse af kul og koks som reduktionsmiddel i industrielle processer hedder det i noterne, at kul og koks i nogle tilfælde er en nødvendig del af den kemiske proces, men ikke indgår i det færdige produkt. I sådanne tilfælde kan niveauet for CO₂-emissionerne sammenlignes med emissionerne fra brug af kul og koks til energiformål. Det hedder, at begrundelsen for fritagelsen er, at der ikke findes alternative materialer til sådanne processer bortset fra kul og koks.

Den norske regering har fremsendt tal om CO₂-emissioner forårsaget af de forskellige industrier samt estimater over omkostningerne som følge af CO₂-afgiften.

SO₂-afgift

I 1970 blev der indført en afgift på mineralolie. Den norske regering forklarede, at i henhold til forskrift nr. 2 af 17. september 1976 ⁽³⁾ kunne hele eller dele af afgiften refunderes efter ansøgning, hvis emissionen fra produktets anvendelse var mindre end, hvad svovlindholdet i produktet sandsynliggør. Alle brugere af mineralolie kunne ansøge om refundering. Dette viser i henhold til den norske regering, at SO₂-afgiften er målrettet efter de faktiske emissioner af svovldioxid.

⁽¹⁾ Begrebet »afgiftsudgift« er forklaret ovenfor.

⁽²⁾ Toll- og avgiftsdirektoratets kommentarer: »Fritak for industriell bruk, kull og koks« (jf. Stortingets vedtak om CO₂-avgift § 3, nr.1, bokstav d, og § 3, nr. 4, bokstav a, jf. forskriften §§ 3-6-3 og 3-6-4).

⁽³⁾ Myndigheden bemærker, at denne forskrift ikke er blevet fremsendt.

Fra 1993 blev afgiften baseret på svovlindholdet i olien og forhøjet i forhold til svovlindholdet i procent. Afgiftspligten gælder petroleum, gasolie, solarolie, autodieselolie, dieselolie og fyringsolie eller anden olie, der kan anvendes som fyringsolie. Den svovlbaserede afgift på mineralolie blev i 1999 ændret til en SO₂-afgift.

Samtidigt blev afgiften udvidet til også at gælde kul og koks. SO₂-emissioner, der stammer fra brug af kul og koks, blev dog pålignet en reduceret sats. Forskrift nr. 961 om svovlafgiften på mineralprodukter af 18. december 1998 ⁽¹⁾ anvender en differentieret afgift afhængig af de forskellige kul- og kokskategorier baseret på et formodet svovlindhold. Efter udvidelsen af SO₂-afgiftens anvendelsesområde blev refunderingsordningen under forskrift nr. 2 af 17. september 1976 (se ovenfor) udvidet til også at gælde de nye afgiftspligtige produkter.

Afgiftens anvendelsesområde blev yderligere udvidet i 1999 til også at omfatte SO₂-emissioner fra olieraffinaderier. For at undgå dobbeltbeskatning blev § 1-3 i forskrift nr. 961 om svovlafgiften på mineralprodukter af 18. december 1998 anvendt. Hvis afgiftsbelagte produkter forårsager den af afgiften omfattede emission, skal den første afgift efter denne bestemmelse fratrækkes den afgift, der gælder emissionen. Da olieraffinaderierne anvendte olie i raffineringen, var 1999-ændringen i praksis en rent teknisk ændring. Efter at have været pålagt emissioner indirekte gennem refunderingsordningen blev afgiften omdannet til en direkte emissionsafgift. Olieraffinaderierne blev således valgt ud, da det blev anset for mere effektivt at anvende SO₂-afgiften direkte på raffinaderiernes emissioner. Efter den norske regerings synspunkt kunne emissionsafgiften på olieraffinaderier kun anses for at udgøre en »ny« afgift i det omfang, emissionerne skyldtes kilder, der ikke tidligere var pålagt afgift. Da olieraffinaderier bruger råolie til fremstilling af mineralolieprodukter, giver processen anledning til emission. Råolie er imidlertid ikke pålagt afgift som et produkt og er derfor ikke omfattet af refunderingsordningen.

I henhold til den norske regerings tal faldt grundafgiften på mineralolie fra 0,084 (2002-) NOK pr. liter i 1994 til 0,070 (2002-) NOK pr. liter i 2002. Satsen for kul og koks samt for olieraffinaderier faldt fra 3,24 (2002-) NOK pr. kg SO₂ i 1999 til 3,14 (2002-) NOK pr. kg i 2002.

Fra og med 1. januar 2002 blev SO₂-afgiften ophævet for brug af kul og koks samt for olieraffinaderier. Den norske regering forklarer, at industrien, som tidligere var omfattet af SO₂-afgiften, i stedet skulle reguleres gennem emissionstilladelser i overensstemmelse med loven om forureningskontrol. I henhold til den norske regering skal ophævelsen af afgiften ses på baggrund af Norges forpligtelser under Gøteborg-protokollen fra 1999, hvor der er fastsat et loft for norske SO₂-emissioner på 22 000 tons i 2010. Den norske regering forklarer, at for at nå det emissionsmål skal de norske SO₂-emissioner falde med 7 000 tons. Den norske myndighed, Statens Forureningstilsyn, har foretaget beregninger, der viser, at denne reduktion bedst foretages i forarbejdningsindustrien. Den 19. september 2001 blev der derfor undertegnet en hensigtserklæring mellem det norske miljøministerium og den norske sammenslutning af forarbejdningsindustrier (PIL) på vegne af virksomheder i følgende sektorer: olieraffinaderier, kemiske og keramiske materialer, cement, ferrolegeringer og aluminium.

Den norske regering erklærede, at der på miljøområdet kan overvejes forskellige former for instrumenter eller foranstaltninger for at finde ud af, hvordan målet bedst kan nås, herunder afgifter. I St.prp. nr. 54 (1997-98) overvejes flere foranstaltninger til reduktion af de samlede SO₂-emissioner, og valget faldt på en afgift på brug af kul og koks med en reduceret sats. En undersøgelse offentliggjort af Statens Forureningstilsyn viser imidlertid, at der med denne reducerede sats kun kan opnås en mindre emissionsreduktion. Afgiften blev derfor afskaffet, og andre foranstaltninger som hensigtserklæringen med PIL blev indført.

⁽¹⁾ Myndigheden bemærker, at denne forskrift ikke er blevet fremsendt.

I henhold til hensigtserklæringen erklærer den norske sammenslutning af forarbejdningsindustrier (PIL) på vegne af de virksomheder, der er anført i bilaget til erklæringen ⁽¹⁾, at de vil udvikle teknologi og opføre rensningsanlæg, der vil reducere de norske SO₂-emissioner med mindst 5 000 tons. PIL skal endvidere fremlægge konkrete forslag til, hvordan en sådan emissionsreduktion kan foretages, og samtidigt fremlægge forslag til, hvordan der kan opnås en samlet reduktion på 7 000 tons.

I hensigtserklæringen hedder det endvidere, at emissioner fra individuelle driftsanlæg reguleres af Statens Forureningstilsyn (SFT) gennem udstedelse af licenser til eksisterende industrier i overensstemmelse med loven om forureningskontrol og i tilknytning til gennemførelsen af fællesskabsdirektivet om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (IPPC-direktivet), og denne ordning skal anvendes efter direktivets bestemmelser fra den 30. oktober 2007. I den udstrækning loven om forureningskontrol tillader det, skal miljømyndighederne prøve at udforme emissionslicenserne således, at industrien får mulighed for at opfylde reduktionskravene gennem samarbejde om fælles emissionsreduktionstiltag, når industrien finder det mest effektivt. Emissionslicenserne skal også indeholde regler om de mere detaljerede betingelser for fælles tiltag, herunder at kravene i IPPC-direktivet om brug af BAT ⁽²⁾ på de enkelte anlæg skal opfyldes. Endvidere skal emissionslicenserne udformes i overensstemmelse med kravene til alternative metoder til afgiftsfrigivelse indeholdt i EFTA-Tilsynsmyndighedens miljøretningslinjer.

I henhold til hensigtserklæringen skal PIL den 1. juni 2002 fremlægge forslag til metoder til beregning/måling af SO₂-emissioner fra de enkelte virksomheder.

Den norske regering erklærede, at den havde til hensigt i overensstemmelse med loven om forureningskontrol at bruge regulering som det vigtigste værktøj i reduktionen af SO₂-emissionerne fra industrielle forarbejdningsprocesser indtil opfyldelse af målet for reduktionen og senest i 2010. De juridisk bindende forpligtelser kommer således til at indgå i virksomhedernes licenser. Regeringen fremsatte efterfølgende et forslag for det norske Storting om ophævelse fra og med 1. januar 2002 af afgiften på SO₂-emissioner fra brug af kul og koks og fra raffinaderier.

Endelig skulle hensigtserklæringen med PIL anses som en aftale, der ikke var juridisk bindende for parterne. De norske myndigheder indførte også en bestemmelse om, at aftalen var på linje med EFTA-Tilsynsmyndighedens miljøretningslinjer.

Med henblik på hensigtserklæringens iværksættelse har PIL oprettet en såkaldt »Miljøfond for Forarbejdningsindustrierne«. Fonden er opbygget som en uafhængig fond. Hver deltagende virksomhed har tilsyneladende undertegnet en iværksættelsesaftale med fonden. Denne iværksættelsesaftale har som vigtigste element, at virksomhederne forpligter sig til at indbetale fonden et beløb svarende til den nuværende SO₂-afgift. Fondsmidlerne skal anvendes til finansiering af renseanlæg prioriteret efter omkostninger, indtil hensigtserklæringens mål er opfyldt.

Baseret på tal fra den norske regering viser følgende tabel en oversigt over provenu og afgiftsudgifter ⁽³⁾ under SO₂-afgiften.

Tabel 4: SO₂-afgift: provenu og udgifter (mio. NOK)

	1999	2000	2001	2002
Provenu	344	117	140	98
Afgiftsudgift	540	525	540	600

⁽¹⁾ Følgende sektorer er anført i bilaget: olieraffinaderier, kemiske og keramiske materialer, cement, ferrolegeringer og aluminium.

⁽²⁾ »Den bedste tilgængelige teknologi«.

⁽³⁾ Begrebet »afgiftsudgift« er forklaret ovenfor.

Den norske regering har også fremsendt tal om SO₂-emissioner forårsaget af brug af kul og koks og olieaffinaderier samt estimater over omkostningerne som følge af SO₂-afgiften.

II. VURDERING

Beslutningens anvendelsesområde

Myndigheden understreger, at nærværende beslutning er begrænset til en vurdering af, hvorvidt den norske regering opfyldte sine forpligtelser i forhold til de af myndigheden foreslåede foranstaltninger, som den norske regering havde tilsluttet sig. Den pågældende undersøgelse vedrører således kun en gennemgang af støtteordningers forenelighed med EØS-aftalens artikel 61, stk. 3, litra c), læst sammen med de nye miljøretningslinjer i tidsrummet efter 1. januar 2002.

Nærværende undersøgelse omfatter kun støtteforanstaltninger i form af fritagelse fra elafgiften, lempelser af CO₂-afgiften og den delvise ophævelse af SO₂-afgiften. Med hensyn til de øvrige foranstaltninger, som den norske regering meddelte i sit brev af 31. januar 2002, forbeholder myndigheden sig ret til at vurdere disse på et senere tidspunkt.

Statsstøtte som omhandlet i EØS-aftalens artikel 61, stk. 1

Den norske regering hævdede i brev af 15. maj 2002, at i strid med de synspunkter, der blev udtrykt i brev af 31. januar 2002, kunne visse af de pågældende foranstaltninger anses for ikke at falde ind under anvendelsesområdet for EØS-aftalens artikel 61, stk. 1. Myndigheden blev opfordret til at undersøge disse foranstaltninger på baggrund af den norske regerings fortolkning af begrebet statsstøtte i forbindelse med miljøafgifter.

Den norske regering hævdede, at det følger af Europa-Kommissionens praksis ⁽¹⁾ og EF-Domstolens retspraksis ⁽²⁾, at EØS-staten har skønsbeføjelse til at beslutte, hvilke produkter der skal pålægges afgift, og hvilke anvendelser af visse produkter der skal pålægges afgift. Den norske regering mener, at foranstaltninger, der er begrænset til en vis inputfaktor eller til et vist brug af visse produkter eller en vis adfærd, har karakter af generelle foranstaltninger. Sådanne foranstaltninger begunstiger ikke visse virksomheder eller visse produktioner. Med hensyn til foranstaltningernes eventuelle berettigelse i lyset af de tilsigtede mål med dem henviser den norske regering til retspraksis og Europa-Kommissionens forslag til Rådets direktiv om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter, der beskriver omstændigheder, hvor afgiftslempelser anses for berettigede i forhold til skattesystemets karakter og forvaltning ⁽³⁾.

⁽¹⁾ I denne henseende henviste den norske regering især til Kommissionens beslutning af 3. april 2002 om fritagelse for energiprodukter med dobbelt anvendelsesformål fra den britiske afgift Climate Change Levy (statsstøtte C 18/2001 og C 19/2201) samt Kommissionens beslutning om elreformen i Danmark (statsstøtte N 416/99).

⁽²⁾ I denne henseende henviste den norske regering til følgende sager: dom afsagt af EF-Domstolen den 2. juli 1974, sag 173/73, Italien mod Kommissionen, Sml. 1974, s. 709, dom afsagt af EF-Domstolen den 2. februar 1988, forenede sager 67, 68 og 70/85, van der Kooy mod Kommissionen, Sml. 1988, s. 219, dom afsagt af EF-Domstolen den 17. juni 1999, sag C-75/97, Belgien mod Kommissionen (Maribel bis/ter), Sml. 1999 I, s. 3671, og dom afsagt af EF-Domstolen den 8. november 2001, sag C-143/99, Adria Wien Pipeline.

⁽³⁾ Ud over ovennævnte retspraksis nævnte den norske regering EF-Domstolens dom af 22. november 2001 i sag C-53/00, Ferring.

I henhold til EØS-aftalens artikel 61, stk. 1, er »støtte, som ydes af EF-medlemsstater, EFTA-stater eller ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med aftalen i det omfang, den påvirker samhandelen mellem de kontraherende parter«.

Statsstøtte som omhandlet i EØS-aftalens artikel 61, stk. 1, omfatter »indgreb, der under forskellige former letter de byrder, som normalt belaster en virksomheds budget, og derved, uden at være tilskud i ordets egentlige forstand, er af samme art og har tilsvarende virkninger...« ⁽¹⁾.

Et system, hvor de offentlige myndigheder tildeler visse virksomheder en skattefritagelse, der letter dem for nogle af deres omkostninger og giver dem finansielle fordele, der forbedrer deres konkurrencestilling, udgør således statsstøtte som omhandlet i EØS-aftalens artikel 61, stk. 1, hvis støtten kan påvirke samhandelen mellem de kontraherende parter og fordreje konkurrencen.

Indførelse af miljøafgifter er som sådan ikke omfattet af EØS-aftalens artikel 61, stk. 1, når blot det er generelle foranstaltninger, der ikke begunstiger visse virksomheder eller erhvervsgrene ⁽²⁾. Lempelser af en generel afgift falder imidlertid ind under bestemmelsen, hvis de er rettet mod visse virksomheder eller erhvervsgrene, og hvis ikke lempelserne er berettiget som følge af det pågældende skattesystems karakter eller forvaltning ⁽³⁾.

Som et første skridt i vurderingen af, hvorvidt en foranstaltning er rettet mod visse virksomheder eller erhvervsgrene, skal såvel lovbestemmelserne for den pågældende afgiftsforanstaltning som dens virkninger tages i betragtning ⁽⁴⁾. En foranstaltning kan således være selektiv, hvis lovbestemmelserne udtrykkeligt begrænser skattefordelene til visse erhvervsgrene. I fravær af sådanne udtrykkelige bestemmelser kan foranstaltningen dog stadig være selektiv, hvis anvendelsen af visse kriterier i lovbestemmelserne eller afgrænsningen af foranstaltningernes anvendelsesområde fører til, at kun visse, klart identificerbare erhvervsgrene faktisk drager fordel af en gunstig afgiftsbehandling.

Vurderingen af, hvorvidt visse foranstaltninger udgør fritagelser fra eller lempelser af en generel regel/almindelig forvaltning, tager udgangspunkt i den pågældende afgiftsforanstaltnings struktur, hvorefter det på grundlag af lovbestemmelserne for de pågældende afgiftsforanstaltninger bør kortlægges, hvorvidt der er generelle regler, som der kan undtages fra ⁽⁵⁾. Det skal dog understreges, at det ikke er foranstaltningernes betegnelse, der er afgørende ⁽⁶⁾. For at afgøre, om en specifik foranstaltning kan anses for at være en lempelse, er det ikke afgørende, at den er udformet som en fritagelse eller en begrænsning af foranstaltningens anvendelsesområde. Det, der skal vurderes, er, om den pågældende foranstaltning i sin karakter udgør en undtagelse fra det generelle system, som den er en del af ⁽⁷⁾. Denne vurdering bør baseres på de tilsigtede målsætninger for de pågældende foranstaltninger.

⁽¹⁾ Dom afsagt af EF-Domstolen den 17. juni 1999, sag C-75/97, Belgien mod Kommissionen (Maribel bis/ter), Sml. 1999 I, s. 3671, præmis 23.

⁽²⁾ Se punkt 17B.3.1. (1) i kapitel 17B i myndighedens retningslinjer for statsstøtteregeklernes anvendelse i forbindelse med foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomheder.

⁽³⁾ Se punkt 17B.3.1. (4) i kapitel 17B i myndighedens statsstøtteregeklernes linjer og også dom afsagt af EF-Domstolen den 2. juli 1974, sag 173/73, Italien mod Kommissionen, Sml. 1974, s. 709, præmis 15.

⁽⁴⁾ I denne henseende skal det understreges, at der i EØS-aftalens artikel 61, stk. 1, ikke »... sondres under hensyn til grundene til eller til hensigten med de statslige interventioner, men bestemmelsen definerer disse i kraft af deres virkninger«, Maribel bis/ter, præmis 25. Se også dom afsagt af EF-Domstolen den 29. februar 1996, sag C-56/93, Belgien mod Kommissionen, Sml. 1996 I, s. 723, præmis 79.

⁽⁵⁾ Se punkt 17B.3.1. (4) i kapitel 17B i myndighedens statsstøtteregeklernes linjer.

⁽⁶⁾ Se forslag til afgørelse fra generaladvokat Ruiz-Jarabo Colomer fremsat den 17. september 1998, sag C-6/97, Italien mod Kommissionen, Sml. 1999 I, s. 2981, præmis 27, fodnote 17: »Det afgørende her er ikke foranstaltningens formelle betegnelse (fritagelse, nedsættelse, godtgørelse, fradrag, dispensation, eftergivelse mv.), men foranstaltningens karakter af en afgiftsbestemmelse, som skaber en undtagelsessituation til gunst for en eller flere afgiftspligtige.«

⁽⁷⁾ Se forslag til afgørelse fra generaladvokat Darmon fremsat den 17. marts 1992, forenede sager C-72 og 73/91, Sml. 1993 I, s. 887, præmis 50.

Myndigheden erindrer om, at EF-Domstolen i *Adria Wien*-sagen fastslog, at når det vurderes, hvorvidt statsstøttereglerne finder anvendelse, skal der »udelukkende tages stilling til, om en statslig foranstaltning som led i en bestemt retlig ordning kan begunstige »visse virksomheder eller visse produktioner«, jf. traktatens artikel 92, stk. 1, i forhold til andre virksomheder, der under hensyntagen til det formål, der forfølges med den pågældende foranstaltning, befinder sig i en tilsvarende faktisk og retlig situation.«⁽¹⁾

Dernæst skal det efterprøves, hvorvidt »fritagelse [kan] berettiges ved dette systems karakter eller forvaltning«⁽²⁾. I vurderingen af en eventuel berettigelse ved miljøafgiftsforanstaltninger bør man være særlig opmærksom på de miljøpolitiske betragtninger, der ligger til grund for den pågældende nationale lovgivning, ligesom det under hensyntagen til disse betragtninger skal undersøges, hvorvidt forskelsbehandling af økonomiske agenter er berettiget, eller hvorvidt virksomheder/erhvervsgrene, der drager fordel af skattelempelserne, i lige omfang bidrager til de negative miljøpåvirkninger, som den pågældende afgift skulle sætte ind over for⁽³⁾.

Endelig ønsker myndigheden at henlede opmærksomheden på, at det i princippet er den pågældende EFTA-stat, der afgør, hvordan den vil udforme sit miljøafgiftssystem. Dette indebærer, at EFTA-staten frit kan beslutte, hvilke produkter og aktiviteter der skal være omfattet af anvendelsesområdet for et givet miljøafgiftssystem. Når EFTA-staten således frit udformer sit nationale miljøafgiftssystem, skal den imidlertid for ikke at komme i konflikt med EØS-statsstøttereglerne sikre, at foranstaltninger, der begunstiger visse virksomheder eller visse erhvervsgrene, er i overensstemmelse med de miljømålsætninger, der ligger til grund for de pågældende afgiftsforanstaltninger. Det er den pågældende regering, der over for myndigheden skal fremlægge oplysninger, som sætter myndigheden i stand til at vurdere, om vedtagne afgiftslempelser kan betragtes som iværksættelse af de iboende målsætninger i selve afgiftssystemet.

På denne baggrund vurderede myndigheden de forskellige afgiftsforanstaltninger.

Elafgift

I henhold til den norske regering kan de fordelagtige afgiftsforanstaltninger fra og med 1. januar 2001 ikke betragtes som en fritagelse fra elafgiftssystemet rettet mod særlige erhvervsgrene (fremstillings- og minesektoren) til forskel fra f.eks. servicesektoren. Afgiften skal betragtes som en afgift, der har et begrænset anvendelsesområde, som dækker al brug af el, bortset fra el brugt til produktionsformål.

Den norske regerings synspunkt er, at denne skelnen i forhold til elektricitetens specifikke anvendelse i modsætning til en skelnen i forhold til specifikke erhvervsgrene ikke kan betragtes som udgørende statsstøtte.

På grundlag af de relevante regler fastsat i forskriften om punktafgifter (kapitel 3) som beskrevet ovenfor er myndigheden af den opfattelse, at strukturen i elafgiftssystemet for øjeblikket er udformet, så den generelle regel er, at alt forbrug af el skal pålægges afgift. Den norske regerings argument om, at den generelle regel, der ligger til grund for det nuværende elafgiftssystem, skulle være, at kun el anvendt til andre formål end produktionsprocesser skulle pålægges afgift, synes ikke understøttet i ovennævnte relevante regler. Reglerne fastlægger klart, at visse industrier, defineret efter den klassificering, som den norske statistikmyndighed anvender, skal fritages fra afgiften. Denne definition af fritagelsens anvendelsesområde fører til, at visse erhvervsgrene ikke omfattes af fritagelsen, selv om det ikke kan udelukkes, at el også i disse erhvervsgrene anvendes i produktionsprocesser.

I henhold til relevant retspraksis er det klart, at fritagelser defineret i forhold til specifikke sektorer skal betragtes som selektive foranstaltninger, som i princippet ikke kan være berettiget som følge af det pågældende systems karakter eller logikken bag det⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Dom afsagt af EF-Domstolen den 8. november 2001, sag 143/99, *Adria Wien Pipeline*, Sml. 2001, s. I-8365, præmis 41.

⁽²⁾ Dom afsagt af EF-Domstolen den 2. juli 1974, sag C-173/73, *Italien mod Kommissionen*, Sml. 1974, s. 709, præmis 15.

⁽³⁾ Se dom afsagt af EF-domstolen den 22. november 2001 i sag C-53/00, *Ferring SA mod Agence centrale des organismes de sécurité sociale (ACOSS)*, Sml. 2001 I, s. 9067, præmis 17 til 22.

⁽⁴⁾ I *Adria Wien*-dommen fastslog EF-Domstolen, at »... den omstændighed, at der ydes fordele til virksomheder, hvis hovedaktivitet er fremstilling af materielle goder, [kan] ikke berettiges ved karakteren eller opbygningen af den afgiftsordning ...«, præmis 49. I *Maribel*-sagen fastslog Domstolen endvidere, »at begrænsningen af tildeling af de forhøjede reduktioner til visse erhvervssektorer betyder, at der er tale om selektive reduktionsforanstaltninger, således at de opfylder betingelsen om specificitet.«, (præmis 28 til 31).

Hertil kommer, at myndigheden ikke er overbevist om, at fritagelserne kan betragtes som den norske regerings valg af kun at afgiftspålægge visse former for elforbrug. Som den norske regering selv har anført (jf. brev af 31. januar 2002), blev fritagelserne for de forskellige industrier indført for at opveje tab i konkurrenceevne. Myndigheden bemærker ligeledes, at den norske regering ikke har forklaret, hvordan begrænsningen af fritagelsen, således at el anvendt i administrationsbygninger skulle afgiftspålægges, faktisk sikrer, at kun el anvendt i produktionsprocesser ville få fordel af afgiftsfritagelsen. I denne henseende bemærker myndigheden især, at den norske regering ikke har givet nogen definition på, hvad der kan betragtes som henholdsvis produktionsprocesser og administrative formål. Myndigheden nærer endvidere tvivl om, hvorvidt det er i tråd med målsætningerne bag elafgiften, nemlig at reducere elforbruget, at udelukke el anvendt til visse formål, såsom el anvendt i produktionsprocesser i modsætning til andre anvendelser.

Endelig fremgår det også tydeligt af retspraksis, at en regional differentiering af skatteforanstaltninger udgør en selektiv foranstaltning, der falder ind under EØS-aftalens artikel 61, stk. 1 ⁽¹⁾.

I lyset af ovenstående betragtninger og på grundlag af de oplysninger, som myndigheden er i besiddelse af, har myndigheden konkluderet, at visse industriers og regioners fritagelse fra elafgiften, som omhandlet i § 3-12-4 i kapitel 3 i forskriften om punktafgifter, kan udgøre en selektiv foranstaltning, der synes at fravige det generelle afgiftssystem for elforbrug.

Undtagelserne giver en økonomisk fordel til de omfattede virksomheder, da disse virksomheder frigøres fra byrder, der normalt belaster deres budget. Denne fordel tildeles ved hjælp af statsmidler, idet staten lider et tab af afgiftsprovenu. På grundlag af tal fra den norske regering anslås tabet af afgiftsprovenu som følge af fritagelsen af visse sektorer og regioner i 2002 til henholdsvis 4 605 mio. og 160 mio. NOK ⁽²⁾. Modtager-virksomhederne udøver økonomisk aktivitet på markeder, hvor der er eller kunne være samhandel mellem de kontraherende parter, eller hvor virksomheder fra andre EØS-lande kunne ønske at etablere sig. Fritagelserne fordrejer derfor eller truer med at fordreje konkurrencen og kan påvirke samhandelen mellem de kontraherende parter.

Visse industriers og regioners fritagelse fra elafgiften kan således betragtes som statsstøtte som omhandlet i EØS-aftalens artikel 61, stk. 1.

CO₂-afgift

Undtagelse for kul og koks anvendt som råvare eller reduktionsmiddel

Efter den norske regerings opfattelse kan lempelserne af CO₂-afgiften for kul og koks anvendt som råvare eller reduktionsmiddel falde uden for anvendelsesområdet for EØS-aftalens artikel 61, stk. 1.

Den norske regering hævder, at begge lempelserne var begrænset til en særlig anvendelse af de pågældende produkter og ikke som en fritagelse/nedsættelse rettet mod visse virksomheder eller visse produktioner. Lempelsen er åben for samtlige virksomheder, der anvender kul og koks til disse formål. Den norske regering antog således, at afgiftsfritagelsen for visse anvendelser af produkterne kun kunne betragtes som »selektiv«, hvis visse virksomheder ikke ville få fordel af afgiftsfritagelsen, selv om de også ville anvende produkterne til de formål, fritagelsen er betinget af.

Som et alternativ hævdede den norske regering, at lempelsen for anvendelse af kul og koks som råvare kunne anses for berettiget i forhold til det underliggende, tilsigtede formål.

⁽¹⁾ Dom afsagt af EFTA-Domstolen den 20. juli 1999 vedrørende den norske regionalt differentierede socialsikringsafgift, sag E-6/98, Den norske regering mod EFTA-Tilsynsmyndigheden, Samling af EFTA-Domstolens afgørelser 1999, s. 74.

⁽²⁾ Den norske regering oplyser, at disse tal stammer fra Budsjettinnstilling S. nr. 1 (2001-2002).

Den norske regering hævdede, at formålet med CO₂-afgiften var at reducere CO₂-emissioner. Afgiften vedrørte mineralolieprodukter, der anvendes til energiformål. I den udstrækning visse anvendelser af mineralolieprodukter, bortset fra anvendelser til energiformål, ikke fører til CO₂-emissioner, kunne fritagelserne/refunderingerne betragtes som værende berettiget på baggrund af selve logikken bag foranstaltningen.

Den norske regering anførte i denne henseende, at kul og koks, der medgår til et færdigt produkt, forårsager ingen eller kun beskeden emission af CO₂. Dette skulle skyldes enten den »lave« temperatur (4-500° C) eller fraværet af ilt i processen. Da afgiften er rettet mod CO₂-emissioner, mener den norske regering, at lempelsen for brug af kul og koks som råvarer er berettiget i forhold til det underliggende, tilsigtede formål.

Efter den norske regerings opfattelse er det underliggende formål med indførelsen af en afgift på kul og koks dels at reducere produkternes anvendelse til energiformål, dels at undgå risikoen for et skift fra brug af mineralolie, allerede afgiftspålagt, til brug af kul og koks, der ikke var afgiftspålagt. I betragtning af disse formål anførte den norske regering, at lempelsen for kul og koks anvendt som råvare eller reduktionsmiddel, der ikke anvendes til energiformål, kunne betragtes som berettiget. Endvidere anførte den norske regering, at da der ikke er andre produkter, der kan anvendes i denne særlige proces, så kunne begge lempelser anses for at være berettiget af samme årsag.

Myndigheden bemærker, at refunderingsmuligheden for kul og koks anvendt som råvare og fritagelsen for kul og koks anvendt som reduktionsmiddel ikke er afgrænset i forhold til en specifik erhvervsgren. Det synes dog, at det kun er i særlige industrier, at kul og koks anvendes til de specifikke formål. Fritagelser, der er begrænset til disse formål, synes således nødvendigvis kun at begunstige disse industrier. Myndigheden bemærker endvidere, at den norske regering selv synes at betragte disse fritagelser som rettet mod specifikke sektorer, nemlig produktion af karbider, ferrolegeringer og primær aluminium og magnesium, og den norske regering bemærker, at disse industrier ikke ville være levedygtige uden fritagelsen ⁽¹⁾.

Myndigheden udelukker ikke på nuværende tidspunkt, at visse fritagelser/nedsættelser kan anses for at være berettigede, når det kan påvises, at visse anvendelser af det afgiftspligtige produkt ikke bidrager til de negative miljøpåvirkninger, som den pågældende afgift skulle sætte ind over for.

Myndigheden bemærker imidlertid, at den norske regering ikke har fremlagt kontrollerbare oplysninger om CO₂-emissioner fra brug af kul og koks som råvare i de forskellige industrier, der er omfattet af fritagelsen. Den norske regering har endvidere ikke forklaret, hvordan refunderingsordningen omhandlet i § 3-6-3 (1) i kapitel 3 i forskriften om punktafgifter anvendes i praksis. Myndigheden har således ikke været i stand til at vurdere, om fritagelsen anvendes på en sådan måde, at den begrænses til processer, der ikke bevirker CO₂-emissioner.

Med hensyn til fritagelsen for CO₂-afgiften for kul og koks anvendt som reduktionsmiddel (jf. § 3-6-4 i kapitel 3 i forskriften om punktafgifter) bemærker myndigheden, at i henhold til det norske told- og punktafgiftsdepartementets forklarende noter fører anvendelse af kul og koks som nødvendige dele i den kemiske proces til CO₂-emissioner på et niveau, der svarer til emissioner fra anvendelse af kul og koks til energiformål. Fritagelsen synes således at være i strid med formålet med CO₂-afgiften, nemlig at opkræve afgifter på produkter, der bevirker CO₂-emissioner. I henhold til den norske regering var begrundelsen for fritagelsen, at der ikke fandtes andre produkter til sådanne processer end kul og koks.

I denne henseende bemærker myndigheden, at den norske regering ikke har fremlagt nogen yderligere oplysninger, der ville have kunnet sætte myndigheden i stand til at vurdere, om de industrier, der drager fordel af fritagelsen, faktisk er i en situation, hvor det kan siges, at der ikke var alternative produkter til de pågældende industrielle processer. Endvidere har den norske regering ikke forklaret, hvorfor CO₂-afgiften under sådanne omstændigheder ikke skulle opkræves.

Det følger af miljøretningslinjerne, at der ved vurderingen af foreneligheden med EØS-statsstøttereglerne af støtteforanstaltninger i forbindelse med miljøafgifter skal tages hensyn til de grundlæggende miljøpolitiske målsætninger. Det grundlæggende princip i retningslinjerne er »forureneren betaler-princippet«. Derfor — hvilket også følger af punkt 19 i retningslinjerne — » ... skal støtte ikke længere opveje den manglende internalisering af omkostninger. Hvis de nødvendige miljøhensyn skal tages i betragtning på længere sigt, er sande priser og internalisering af omkostninger til miljøbeskyttelse en forudsætning.«

⁽¹⁾ Myndigheden bemærker også den norske regerings dokument om klimaforandringspolitikken, hvor der i tabel 2 henvises til »sektorer fritaget for afgift: ... kul og koks i forarbejdningssammenhæng (jernlegerings-, karbide- og aluminiumsindustrien)« (vor understregning).

I lyset af ovenstående nærer myndigheden tvivl om, hvorvidt refunderingen af CO₂-afgiften vedrørende kul og koks anvendt som råvare og fritagelsen for kul og koks anvendt som reduktionsmiddel kan anses for at være berettiget som følge af det pågældende afgiftssystems karakter eller logikken bag det. Hertil kommer, at myndigheden bemærker, at den norske regering i sit brev af 31. januar 2002 anfører, at de af fritagelsen omfattede industrier er energiintensive industrier udsat for international konkurrence, og at de ikke ville være levedygtige uden fritagelserne. Dette synes at vise, at den underliggende begrundelse for fritagelserne ikke er en iboende faktor i det pågældende afgiftssystem.

Fritagelse for anvendelser af kul og koks, der anvendes til energiformål i fremstillingen af cement og leca

I henhold til den norske regering var begrundelsen for at fritage anvendelsen af kul og koks til energiformål i fremstillingen af cement og leca dels, at store mængder mulige erstatningsprodukter for kul og koks ikke ville være rentable, dels at den pågældende industri var udsat for international konkurrence. Første argument synes i henhold til den norske regering at vise, at den nødvendige mængde energiprodukt afhænger af fremstillingsprocessen, og at kun erstatning og ikke reduktion af brugen af koks var et alternativ. Under disse omstændigheder hævdede den norske regering, at det synes at kunne udledes af Europa-Kommissionens beslutning i sagen om dobbelt anvendelsesformål, at en producents begrænsede mulighed for at ændre type og mængde energiprodukt til processen skulle tages i betragtning. Den norske regering erkendte imidlertid, at fritagelsen for fremstilling af cement og leca måske skulle undersøges nøjere. Den norske regering meddelte derfor myndigheden, at denne fritagelse ville blive grundigt vurderet i forbindelse med statens budget for 2003.

Myndigheden bemærker, at denne fritagelse er begrænset til en specifik erhvervsgren og også er i strid med den generelle regel under CO₂-afgiftssystemet om, at al anvendelse af kul og koks til energiformål skulle pålægges afgiften. Fritagelsen er derfor en sektorspecifik foranstaltning og kan i princippet ikke være begrundet i det pågældende afgiftssystems karakter eller logikken bag det⁽¹⁾. Myndigheden bemærker i denne henseende, at den norske regering ikke har påvist, at kun cementindustrien har behov for særbehandling i lyset af de påståede vanskeligheder i forbindelse med de manglende erstatningsprodukter for kul og koks. Endvidere — som også anført ovenfor⁽²⁾ — selv hvis det skulle fremgå, at der ikke kan anvendes andre produkter i cementindustrien, berettiger dette ikke i sig selv en fravigelse af reglerne, idet en sådan fravigelse strider mod de faktiske, tilsigtede miljømålsætninger.

Myndigheden konkluderer, at den norske regering ikke har fremlagt tilstrækkelige oplysninger, der påviser, at de pågældende fritagelser kan anses for at være berettiget som følge af CO₂-afgiftssystemets karakter eller forvaltning.

Myndigheden er bekendt med Europa-Kommissionens beslutning i sagen om dobbelt anvendelsesformål i Det Forenede Kongerige⁽³⁾ samt med Europa-Kommissionens forslag om omstrukturering af bestemmelserne for beskattning af energiprodukter i EU⁽⁴⁾. Myndigheden udelukker ikke, at de betragtninger, der lå til grund for Europa-Kommissionens vurdering, kan være relevante for fritagelserne fra CO₂-afgiften for kul og koks anvendt som råvare eller reduktionsmiddel. Myndigheden ønsker dog at påpege, at formålene for Europa-Kommissionens forslag om energibeskatning, som efter Europa-Kommissionens opfattelse berettigede visse fritagelser fra den pågældende afgift, ikke nødvendigvis er de samme formål, som tilsigtes med det norske afgiftssystem. Dette vil imidlertid blive undersøgt nærmere under den formelle undersøgelsesprocedure.

⁽¹⁾ I Adria Wien-dommen fastlog EF-Domstolen, at »... den omstændighed, at der ydes fordele til virksomheder, hvis hovedaktivitet er fremstilling af materielle goder, [kan] ikke berettiges ved karakteren eller opbygningen af den afgiftsordning ...«, (præmis 49). I Maribel-sagen fastslog Domstolen endvidere, »at begrænsningen af tildeling af de forhøjede reduktioner til visse erhvervssektorer betyder, at der er tale om selektive reduktionsforanstaltninger, således at de opfylder betingelsen om specificitet.«, præmis 28 til 31.

⁽²⁾ Se ovenfor om kravet om »internalisering af omkostninger« som fastlagt i punkt 19 i miljøretningslinjerne.

⁽³⁾ Kommissionens beslutning af 3. april 2002 om fritagelse for energiprodukter med dobbelt anvendelsesformål fra den britiske afgift Climate Change Levy (statsstøtte C 18/2001 og C 19/2001).

⁽⁴⁾ KOM(97) 30 endelig (EFT 1997, C 139 af 6.5.1997, s.14.).

Nedsat sats for papir og papirmasse

Sluttelig bemærker myndigheden for så vidt angår den nedsatte sats for papir- og papirmasseindustrien, at denne nedsættelse er sektorspecifik. Den norske regering har ikke fremlagt argumenter, der kunne begrunde en sådan lempelse i CO₂-afgiftssystemets karakter eller forvaltning.

Konklusioner

Undtagelserne i henhold til § 3-6-3 og 3-6-4 i kapitel 3 i forskriften om punktafgifter samt den nedsatte sats for papir- og papirmasseindustrien giver en økonomisk fordel til de virksomheder, der er omfattet af fritagelserne. Virksomheder, der anvender mineralolieprodukter på den måde, der er beskrevet ovenfor, frigøres således fra byrder, der normalt belaster deres budget, og modtagervirksomhederne får således en fordel i forhold til andre virksomheder. Denne fordel tildeles ved hjælp af statsmidler, idet staten lider et tab af afgiftsprovenu. I henhold til oplysninger fra den norske regering anslås afgiftsudgiften som følge af fritagelserne til 2 270 mio. NOK. Modtagervirksomhederne udøver økonomisk aktivitet på markeder, hvor der er eller kunne være samhandel mellem de kontraherende parter, eller hvor virksomheder fra andre EØS-lande kunne ønske at etablere sig. Fritagelserne fordrejer derfor eller truer med at fordreje konkurrencen og kan påvirke samhandelen mellem de kontraherende parter.

Af disse årsager og baseret på oplysninger fra den norske regering nærer myndigheden tvivl om, hvorvidt fritagelserne fra og den nedsatte sats for CO₂-afgiften ikke udgør statsstøtte som omhandlet i EØS-aftalens artikel 61, stk. 1, som den norske regering hævder det.

SO₂-afgift

Den norske regering hævdede, at da afgiften for olieraffinaderier udgør en »ny« afgift, er den selektiv, fordi den kun gælder olieraffinaderier. For at udgøre en »ny« afgift skulle emissionsafgiften have en anden kilde end mineralolie og kul og koks og dermed en kilde, der ikke tidligere var pålagt afgift (f.eks. råolie). Under disse omstændigheder mente den norske regering, at ophævelsen i 2002 af den selektive afgiftsforanstaltning ikke kunne betragtes som selektiv støtte som omhandlet i EØS-aftalens artikel 61, stk. 1.

Den norske regering gav udtryk for, at ophævelsen af afgiften på kul og koks kunne falde uden for anvendelsesområdet for EØS-aftalens artikel 61, stk. 1.

Den norske regering hævdede, at for at være selektiv skal en foranstaltning være en fritagelse/nedsættelse af en generel afgift rettet mod en særlig erhvervsgren eller en særlig region. Et afgiftssystem, der lægger afgift på f.eks. nogle produkter eller et specifikt produkt, ville ikke være selektiv af karakter. Ophævelsen af SO₂-afgiften på anvendelse af kul og koks kunne ikke efter den norske regerings opfattelse betragtes som støtte omhandlet i EØS-aftalens artikel 61, stk. 1.

Myndigheden har undersøgt, om beslutningen om at udelukke kul og koks samt emissioner fra olieraffinaderier har til virkning at begunstige visse produktioner eller virksomheder i forhold til andre virksomheder, som befinder sig i en retlig og faktisk sammenlignelig situation for så vidt angår det tilsigtede formål med foranstaltningen.

Myndigheden bemærker allerede nu, at ophævelsen af SO₂-afgiften på kul og koks begrænser anvendelsesområdet for SO₂-afgiften uden dog at skelne mellem forskellige virksomhedskategorier eller erhvervsgrene. Anvendelsesområdet for SO₂-afgiften afgrænses ved udelukkelse af et specifikt produkt, nemlig anvendelse af kul og koks. Ophævelsen af SO₂-afgiften på kul og koks begunstiger i princippet alle virksomheder i Norge, der anvender kul og koks. Der er dog elementer, der synes at vise, at ophævelsen er rettet mod specifikke erhvervsgrene. På grundlag af de oplysninger, som myndigheden er i besiddelse af, synes udvidelsen af anvendelsesområdet i 1999 og indsnævringen i 2002 at vedrøre ca. 30 virksomheder i følgende sektorer: olieraffinaderier, fremstilling af cement og leca, karbider, aluminiums- og ferrolegeringsindustri (¹). For så vidt angår ophævelsen af SO₂-afgiften for olieraffinaderierne, er myndigheden af den opfattelse, at indsnævringen af anvendelsesområdet for afgiften er sektorspecifik. Hertil kommer, at myndigheden bemærker, at disse industrier er part i en hensigtserklæring undertegnet mellem den norske regering og PIL. På grund af den indbyrdes tilknytning mellem ophævelsen af afgiften og indgåelsen af hensigtserklæringen kan ophævelsen af afgiften anses for at være rettet mod de industrier, der er part i hensigtserklæringen.

(¹) Disse oplysninger stammer fra regeringens dokument om grønne afgifter, St.prp. nr. 54 (1997-98), kapitel 6, punkt 6.2.5.

I lyset af den overordnede målsætning om at reducere SO₂-emissionerne synes det rimeligt, at enhver form for afgift på SO₂-emissioner omfatter hovedparten af emissionerne. Ved første øjekast synes en begrænsning af anvendelsesområdet, som indebærer, at kun en mindre del af de virksomheder, der er ansvarlige for SO₂-emissionerne, skal betale afgiften, ydermere i strid med de målsætninger, som den norske regering har anført.

I denne henseende bemærker myndigheden imidlertid, at det fremgår af de oplysninger, den er i besiddelse af, at før udvidelsen af anvendelsesområdet var kun ca. 20 % af alle SO₂-emissioner pålagt afgiften ⁽¹⁾. Efter udvidelsen af afgiftens anvendelsesområde var ca. 80 % af SO₂-emissionerne omfattet af afgiften ⁽²⁾.

Ophævelsen fører til, at ikke alle industrier, der forårsager SO₂-emissioner, betaler for disse emissioner i form af en SO₂-afgift. I betragtning af målsætningerne for SO₂-afgiften kan myndigheden således ikke udelukke, at ophævelsen af den fører til afgiftsmæssig forskelsbehandling mellem industrier, hvis forhold — set fra et miljømæssigt synspunkt — er sammenlignelige.

I fravær af mere detaljerede oplysninger om dette punkt kan myndigheden endvidere ikke udelukke, at ophævelsen af afgiften på anvendelse af kul og koks som brændstof kan begunstige visse virksomheder i forhold til virksomheder i forarbejdningsindustrien, der anvender mineralolie som brændstof. Der kan derfor være tale om konkurrencefordrejninger inden for de forskellige industrisektorer afhængigt af, hvor meget de anvender afgiftspålagte produkter eller ej ⁽³⁾.

I lyset af ovenstående og på grundlag af de oplysninger, som myndigheden er i besiddelse af, konkluderede myndigheden, at ophævelsen af SO₂-afgiften for kul og koks samt olieraffinaderier giver en økonomisk fordel for virksomheder i visse sektorer og derfor virker som en afgiftsfritagelse. Den norske regering har i praksis opgivet at modtage afgiftsbetalinger fra virksomheder i disse sektorer, hvilket giver dem en økonomisk fordel.

Det følger heraf, at fordelene blev tildelt ved hjælp af statsmidler. I henhold til de oplysninger, som myndigheden er i besiddelse af ⁽⁴⁾, og på grundlag af den gældende sats for SO₂-afgiften, nemlig 3,09 NOK pr. kg, ville afgiften have ført til et årligt afgiftsprovenu på ca. 40-50 mio. NOK. Tallene fra den norske regering vedrørende afgiftsudgifter som følge af fritagelser fra SO₂-afgiften viser, at fra 2001 til 2002 var det forventede tab i afgiftsprovenu anslået til 60 mio. NOK.

Modtagervirksomhederne udøver økonomisk aktivitet på markeder, hvor der er eller kunne være samhandel mellem de kontraherende parter, eller hvor virksomheder fra andre EØS-lande kunne ønske at etablere sig. Fritagelserne fordrejer derfor eller truer med at fordreje konkurrencen og kan påvirke samhandelen mellem de kontraherende parter.

Af disse årsager og baseret på de oplysninger, som myndigheden er i besiddelse af, mener myndigheden, at ophævelsen af SO₂-afgiften kan betragtes som statsstøtte som omhandlet i EØS-aftalens artikel 61, stk. 1.

Kategorisering som »ny støtte« fra og med 1. januar 2002

Ved at tilslutte sig de af myndigheden foreslåede foranstaltninger (jf. brev fra den norske regering af 6. juli 2001) forpligtede den norske regering sig til at bringe de eksisterende støtteordninger i overensstemmelse med betingelserne i miljøretningslinjerne inden den 1. januar 2002 ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Se regeringens dokument om grønne afgifter, St.prp. nr. 54 (1997-98), kapitel 6, punkt 6.2.5.

⁽²⁾ St.prp. nr. 1 (2001-2002) — FIN, punkt 3.11.

⁽³⁾ Det synes, at eftersom disse produkter anvendes som fyringsbrændstof, kan de erstatte hinanden, jf. forslag til Rådets direktiv om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter: »Det er klart, at alle disse produkter, når de anvendes som fyringsbrændstof, er direkte eller indirekte substituerbare og derfor bør være omfattet af samme afgift.«

⁽⁴⁾ PIL News af 18. december 2001, »Norsk forarbejdningsindustri tager ansvaret for reducere af SO₂-emissioner«.

⁽⁵⁾ Det følger af EF-Domstolens retspraksis, at foranstaltninger, som de pågældende lande har tilsluttet sig, har bindende virkning. Se dom afsagt af EF-Domstolen den 24. marts 1993 i sag C-313/90, Comité International de la Rayonne et des Fibres Synthétiques m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1993 I, s. 1125.

Myndigheden ønsker at understrege, at hvis den norske regering ikke havde meddelt sin tilslutning til de pågældende foranstaltninger, ville myndigheden have været forpligtet til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure over for alle eksisterende støtteordninger i Norge, hvis myndigheden var i tvivl om deres forenelighed med de nye miljøretningslinjer⁽¹⁾. Ifald visse foranstaltninger så viste sig uforenelige med betingelserne i de nye miljøretningslinjer, ville myndigheden have pålagt den norske regering enten at træffe de nødvendige forholdsregler for at sikre overholdelsen eller ophæve de pågældende støtteforanstaltninger. Det forhold, at den norske regering tilsluttede sig de foreslåede foranstaltninger, men ikke traf de nødvendige forholdsregler for at overholde forpligtelserne i medfør heraf, kan ikke føre til en situation, hvor den norske regering slipper for de juridiske følger af tilslutningen.

Ved at tilslutte sig de foreslåede foranstaltninger påtog den norske regering sig forpligtelser, der indebærer, at enhver støtteordning, der ikke er i overensstemmelse med betingelserne i de nye miljøretningslinjer, skulle ophæves fra og med 1. januar 2002. Ved at give sin tilslutning påtog den norske regering sig forpligtelser, som den ikke ensidigt kan fravige.

Myndigheden tager til efterretning, at den norske regering har anmodet om yderligere tid til at sikre overholdelse af betingelserne i miljøretningslinjerne på baggrund af resultaterne i den foreløbige rapport, som arbejdsgruppen skulle aflevere den 1. juli 2002.

Myndigheden bemærker, at den ikke formelt er blevet informeret om konklusionerne i den foreløbige rapport, og at den norske regering heller ikke har oplyst, hvilke forholdsregler den kunne tænkes at træffe på grundlag af rapportens resultater. Myndigheden bemærker, at der mere end 14 måneder efter de nye miljøretningslinjers ikrafttræden endnu ikke foreligger konkrete forslag fra den norske regering til, hvordan de eksisterende støtteordninger vil blive ændret for at bringe dem i overensstemmelse med betingelserne i de nye miljøretningslinjer. I mangel af sådanne konkrete forslag eller tilsagn er det ikke muligt for myndigheden at vurdere, om de eksisterende støtteordninger faktisk vil blive bragt på linje med de nye miljøretningslinjer, omend senere end oprindeligt planlagt.

Den norske regering har ikke fremlagt oplysninger, der kan påvise, at vedtagelsen af de nødvendige foranstaltninger for at opfylde betingelserne i de nye miljøretningslinjer vil tage længere tid end forudset i de af myndigheden foreslåede foranstaltninger. Hertil kommer, at den norske regering ikke har nævnt, at det ikke ville være muligt at vedtage de foranstaltninger, der kunne ophæve mulig uforenelig støtte med tilbagevirkende kraft, dvs. fra den 1. januar 2002.

I lyset af ovenstående er myndigheden af den opfattelse, at den norske regering ikke har fremsat argumenter, der kan berettige en forlængelse af tidsfristen.

Myndigheden må derfor indtil videre indtage det synspunkt, at enhver støtteordning gældende efter den 1. januar 2002, og som måtte blive fundet uforenelig med betingelserne i de nye miljøretningslinjer, bør betragtes som »ny støtte«⁽²⁾.

Myndigheden erindrer den norske regering om, at i henhold til punkt 6.2.3 i kapitel 6 i myndighedens retningslinjer for statsstøtte kan ulovligt udbetalt støtte tilbagesøges fra støttemodtagerne, hvis myndigheden finder støtteordningen uforenelig med EØS-aftalen.

Støtteforanstaltningernes forenelighed

Vurdering af støtteforanstaltningen i forhold til EØS-aftalens artikel 61, stk. 3, litra c), læst i sammenhæng med kapital 15 i myndighedens retningslinjer for støtte til miljøbeskyttelse

I punkt 42 i miljøretningslinjerne hedder det, at »når EFTA-staterne indfører afgifter på visse aktiviteter af miljøbeskyttelseshensyn, kan de finde det nødvendigt at indrømme visse virksomheder midlertidige undtagelser, navnlig når der ikke er sket en harmonisering på europæisk plan, eller når visse virksomheder risikerer midlertidigt at miste international konkurrenceevne.«

⁽¹⁾ Se punkt 7.4.3. (2) i kapitel 7 læst sammen med kapitel 5 i myndighedens retningslinjer for statsstøtte, særlig punkt 5.2. (1).

⁽²⁾ Dom afsagt af EF-Domstolen den 24. marts 1993, sag C-313/90, CIRFS mod Kommissionen, Sml. 1993 I, s. 1125, præmis 35. Se også Europa-Kommissionens beslutning om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i statsstøttesag C 37/2000 (ex NN 60/2000, ex E 19/94, ex E 13/91 og N 204/86) vedrørende en ordning om finansiel og skattemæssig støtte til frizonen på Madeira (Portugal) (EFT C af 21.10.2000, s. 4), og Europa-Kommissionens beslutning om at foreslå foranstaltninger i statsstøttesag E 10/2000 vedrørende »Gewährträgerhaftung und Anstaltslast« i Tyskland, brev til den tyske regering af 27. marts 2002.

I henhold til retningslinjerne udgør sådanne undtagelser driftsstøtte, men »... de negative sider ved støtten kan dog opvejes af de positive virkninger af afgiftens indførelse. Hvis sådanne undtagelser er nødvendige for at sikre vedtagelse eller fastholdelse af afgifter, der gælder samtlige produkter, er myndigheden derfor af den opfattelse, at de kan accepteres på visse betingelser og for en begrænset periode. Denne periode kan vare op til ti år, når alle betingelser er opfyldt ...«.

I punkt 43 i miljøretningslinjerne hedder det, at »hvis afgiften ikke svarer til en afgift, der opkræves på EF-plan som følge af en EF-beslutning, kan de pågældende virksomheder finde det meget vanskeligt hurtigt at tilpasse sig de nye afgiftsbyrder. Under disse omstændigheder kan det være berettiget at indrømme visse virksomheder en midlertidig undtagelse, så de får mulighed for at tilpasse sig til den nye afgiftssituation.«

I retningslinjerne følger derefter en række specifikke betingelser for indrømmelse af den tiårige undtagelse (jf. punkt 46 i miljøretningslinjerne). Betingelserne afhænger også af, hvorvidt den pågældende afgift svarer til en afgift, der er harmoniseret på EF-plan.

Myndigheden påpeger, at undtagelserne i princippet kun kan godkendes efter miljøretningslinjerne for »nye miljøafgifter« vedkommende. Det betyder for det første, at den pågældende afgift skal være en »miljøafgift« som defineret i retningslinjernes punkt 7. Det indebærer, at EFTA-staten skal bevise afgiftens betydning for miljøet. For det andet skal de pågældende undtagelser indrømmes over for en nyligt indført afgift. For »eksisterende afgifter« vil den pågældende EFTA-stat skulle bevise, at betingelserne i punkt 46.2 eller 47 i miljøretningslinjerne er opfyldt.

Generelt og i sager, hvor der ikke eksisterer en tilsvarende harmoniseret afgift på EF-plan, kan det være berettiget at indrømme en tiårs undtagelse fra afgiften, forudsat at der indgås aftaler, hvormed modtager-virksomhederne forpligter sig til at nå miljøbeskyttelsesmålene, eller forudsat at undtagelsen er betinget af et krav med samme virkning (jf. punkt 46.1. a)). I punkt 46.1. a) er fastlagt yderligere kriterier, der skal opfyldes, hvis aftalen/forpligtelsen skal kunne berettige en undtagelse. Det er myndigheden, der vurderer sådanne aftalers indhold. EFTA-staten skal tilrettelægge en grundig opfølgning på virksomhedernes eller virksomhedssammenslutningernes efterlevelse af deres forpligtelser. Aftaler, der indgås mellem EFTA-staten og de pågældende virksomheder eller virksomhedssammenslutninger, skal indeholde en sanktionsklausul i tilfælde af manglende opfyldelse af forpligtelserne.

Hvis der ikke forelægger sådanne aftaler eller tilsagn, kan der indrømmes undtagelser fra den pågældende afgift, hvis modtagervirksomhederne betaler en betydelig del af den nationale afgift (jf. punkt 46.1. b), andet alternativ). På den anden side, når lempelsen vedrører en afgift, der svarer til en harmoniseret EF-afgift, kræver retningslinjerne, at det af virksomhederne faktisk betalte beløb stadig skal være højere end EF-minimumsbeløbet, så niveauet tilskynder virksomhederne til at arbejde for en forbedring af miljøbeskyttelsen (jf. punkt 46.1 b), første alternativ).

Endelig er det EFTA-staten, der skal påvise, at afgiftsforanstaltningen yder et væsentligt bidrag til miljøbeskyttelsen, og at undtagelserne ikke er af en sådan art, at de skader opfyldelsen af de generelle mål (jf. punkt 45 i retningslinjerne).

Elafgift

Myndigheden bemærker allerede nu, at i henhold til den norske regering er der nedsat en arbejdsgruppe til at undersøge følgerne af de nye miljøretningslinjer for den norske elafgift. Arbejdsgruppen skulle aflevere en foreløbig rapport den 1. juli 2002. De af arbejdsgruppen foreslåede foranstaltninger skulle vurderes af den norske regering i forbindelse med statens budget for 2003. Den norske regering har ikke fremlagt andre oplysninger eller argumenter med hensyn til fritagelserne fra elafgiften og deres forenelighed med miljøretningslinjerne.

Myndigheden bemærker, at der ikke findes nogen elafgift, der er harmoniseret på EF-plan. Flere EF-medlemsstater har dog indført afgifter på elforbrug. Afgifterne er meget forskellige med hensyn til satser og struktur, herunder også fritagelses- og refunderingsordninger. Forskellene gør det svært at sammenligne afgiftssystemerne i EF-medlemsstaterne med det norske. Myndigheden tager til efterretning, at den norske regering har fremsendt oplysninger om anslåede omkostningsforhøjelser som følge af en ophævelse af afgiftsfritagelserne. Tallene kan vise, at der i hvert fald i nogle industrier er behov for at opveje omkostningerne ved elafgiften. På denne baggrund kan undtagelserne i det norske elafgiftssystem for nogle industrier synes berettigede for at opveje tab af konkurrenceevne.

For at skabe en balance mellem miljøhensyn og opretholdelse af konkurrenceevnen for visse industrier skal de pågældende fritagelser imidlertid opfylde betingelserne i de nye miljøretningslinjer.

På grundlag af de beskudte oplysninger, som den norske regering har fremlagt vedrørende berettigelsen af sektorfritagelserne fra elafgiften i forhold til de nye miljøretningslinjer, konstaterer myndigheden følgende:

For det først bemærker myndigheden, at elafgiften blev indført i 1971 og derfor bør betragtes som en »eksisterende afgift«. På grundlag af den norske regerings oplysninger synes de forskellige fritagelser at være indført efter afgiftens indførelse. Den norske regering har ikke fremlagt nogen forklaring på, hvordan undtagelsesmuligheden efter punkt 46.1 i miljøretningslinjerne kan finde anvendelse på fritagelser fra eksisterende afgiftsforanstaltninger. Myndigheden bemærker især, at i 1993, 1994 og 1997, da der blev indført yderligere fritagelser, blev afgiftssatsen ikke forhøjet betydeligt. Myndigheden er ikke i besiddelse af oplysninger for de fritagelser, der blev indført i 1993 og sandsynligvis også før.

Hertil kommer, at den norske regering kun har fremlagt generelle betragtninger i forbindelse med elafgiftens formål. Den har imidlertid ikke fremlagt de nødvendige oplysninger efter punkt 7 i miljøretningslinjerne, som kunne påvise, at elafgiften har positive virkninger for miljøet.

I strid med betingelserne i punkt 46.1 i miljøretningslinjerne er fritagelsen hverken betinget af indgåelse af miljøaftaler eller betinget af modtagervirksomhedernes betaling af en betydelig del af den nationale afgift (da de er fuldstændigt fritaget). Myndigheden påpeger i denne henseende, at den norske regerings tal for anslåede omkostningsforhøjelser som følge af en ophævelse af de eksisterende fritagelser fra elafgiften ikke i sig selv kan berettige fritagelserne. Tallene skal vurderes nøjere med henblik på at afgøre, hvad der kan anses for at være en »betydelig del« af den nationale afgift, som så skulle betales af virksomhederne for at komme i betragtning til en undtagelse efter punkt 46.1.b), i miljøretningslinjerne.

I strid med betingelserne i punkt 45 i miljøretningslinjerne har den norske regering ikke påvist, at fritagelserne ikke skader opfyldelsen af de generelle mål for elafgiften. Når næsten 70 % af det industrielle elforbrug i Norge er fritaget, er myndigheden ikke overbevist om, at afgiftens mål, dvs. reduktion af elforbruget, er blevet nået på trods af de brede undtagelsesmuligheder.

Endelig har den norske regering ikke påvist, at undtagelserne er midlertidige, eller på anden måde givet tilsagn om, at støtteforanstaltningerne er tidsbegrænsede.

Med hensyn til de regionale fritagelser fra elafgiften har den norske regering påpeget det særlige behov for brug af el i de berettigede områder. Den har påpeget, at de hårde klimaforhold og lange distancer i området ville give erhvervsaktiviteter svære eksterne betingelser, hvorfor fritagelsen måske kunne være berettiget som regional udviklingsstøtte. Fritagelsen gælder enhver industri og forskelsbehandler således ikke nogen virksomhed.

Selv om myndigheden udtrykkeligt anmodede den norske regering om at fremlægge behørig begrundelse for de pågældende foranstaltninger, bemærker myndigheden, at der ikke er fremlagt en sådan begrundelse (den norske regering anførte blot, at det er arbejdsgruppen, der skal overveje alternative afgiftsstrukturer, som forventes at være i overensstemmelse med de nye miljøretningslinjer). I mangel af begrundelse nærer myndigheden tvivl om, hvorvidt de regionale fritagelser kan betragtes som forenelige med EØS-statsstøtte-reglerne.

I lyset af ovenstående nærer myndigheden tvivl om, hvorvidt fritagelserne fra elafgiften er forenelige med EØS-aftalen.

CO₂-afgift

Myndigheden bemærker, at der ikke findes nogen CO₂-afgift, der er harmoniseret på EF-plan. Myndigheden er bekendt med, at flere EF-medlemsstater har indført CO₂-afgifter (især Danmark, Sverige, Finland og Nederlandene)⁽¹⁾. Der er imidlertid store forskelle med hensyn til satser og struktur, herunder afgiftsgrundlag, fritagelser og refunderingsordninger. Forskellene gør det svært at sammenligne afgiftssystemerne i EF-medlemsstaterne med det norske. Myndigheden tager den norske regerings oplysninger om visse industriers omkostninger som følge af CO₂-afgiften til efterretning. Tallene kan vise, at der i hvert fald i nogle industrisektorer er behov for at opveje omkostningerne ved CO₂-afgiften. På denne baggrund kan undtagelserne i det norske CO₂-afgiftssystem for nogle industrier synes berettigede for at opveje tab af konkurrenceevne.

For at skabe en balance mellem miljøhensyn og opretholdelse af konkurrenceevnen for visse industrier skal de pågældende fritagelser imidlertid opfylde betingelserne i de nye miljøretningslinjer.

I strid med betingelserne i punkt 46.1 i miljøretningslinjerne er fritagelsen fra CO₂-afgiften hverken betinget af indgåelse af miljøaftaler eller betinget af de fritagne/refunderede virksomheders betaling af en betydelig del af den nationale afgift (da de er fuldstændigt fritaget — for tilfælde med afgiftsrefundering behøver myndigheden oplysninger om kompenseringsniveau for at kunne vurdere, om virksomhederne fortsat betaler en betydelig del af afgiften).

Med hensyn til CO₂-afgiftens miljøvirkninger beklager myndigheden, at der ikke er fremlagt oplysninger som omhandlet i punkt 7 i miljøretningslinjerne, der kunne påvise CO₂-afgiftens virkninger for reduktionen af CO₂-emissionerne.

I strid med betingelserne i punkt 45 i miljøretningslinjerne har den norske regering ikke påvist, at fritagelserne ikke skader opfyldelsen af de generelle mål for CO₂-afgiften. Myndigheden tager i denne henseende til efterretning, at den norske regering har fremsendt oplysninger om CO₂-emissioner forårsaget af visse industrier. Disse oplysninger synes at vise, at CO₂-emissioner forårsaget af fritagne industrier tegner sig for ca. 66 % af de samlede CO₂-emissioner. På denne baggrund nærer myndigheden tvivl om, hvorvidt betingelsen i punkt 45 i miljøretningslinjerne er opfyldt.

I strid med betingelserne i punkt 43 i miljøretningslinjerne har den norske regering ikke påvist, at undtagelserne er midlertidige, eller på anden måde givet tilsagn om, at støtteforanstaltningerne er tidsbegrænsede.

Med hensyn til den nedsatte sats for papir- og papirmasseindustrien anførte den norske regering, at den nedsatte sats, som industrien skulle betale, overstiger den tilsvarende EF-sats, som er 18 EUR pr. 1 000 liter (0,14 NOK pr. liter). Den norske regering anser derfor den reducerede sats for at være i overensstemmelse med punkt 46.1. b), første alternativ.

⁽¹⁾ Se oversigt over miljøafgifter i EU, rapport til Generaldirektoratet for Miljø: »Update of Database of Environmental Taxes and Charges«, Stefan Speck og Paul Ekins, juli 2000. Se også EF-database om miljøafgifter: http://europa.eu.int/comm/environment/enveco/env_database/database.htm.

Som anført ovenfor findes der ikke på nuværende tidspunkt en CO₂-afgift, der er harmoniseret på EF-plan. Punkt 46.1. b), første alternativ, i miljøretningslinjerne synes derfor ikke at kunne finde anvendelse. Myndigheden bemærker endvidere, at der ikke er fremlagt yderligere oplysninger, som kunne påvise, at denne sats tilskynder virksomheder i papir- og papirmasseindustrien til at arbejde for en forbedring af miljøbeskyttelsen.

Med hensyn til muligheden for en midlertidig undtagelse efter punkt 46.1. b), andet alternativ, i miljøretningslinjerne bemærker myndigheden, at den nedsatte afgiftssats beløber sig til 50 % af den sædvanlige CO₂-afgiftssats. Myndigheden udelukker ikke, at denne procentdel kan betragtes som en »betydelig del« af den nationale afgift. Som allerede nævnt ovenfor kan myndigheden imidlertid ikke uden oplysninger om den nedsatte sats virkning for industriens adfærd, og især om niveauet tilskynder virksomhederne til at arbejde for en forbedring af miljøbeskyttelsen, konkludere, om betingelserne i retningslinjerne er opfyldt.

Endelig bemærker myndigheden, at CO₂-afgiften på mineralolie blev indført i 1991 og udgør en »eksisterende afgift«. Myndigheden bemærker, at i henhold til den norske regerings oplysninger blev den nedsatte sats for papir- og papirmasseindustrien først indført senere, dvs. i 1993. På denne baggrund nærer myndigheden tvivl om, hvorvidt betingelserne i punkt 46.2 i miljøretningslinjerne er opfyldt, idet undtagelsen fra den generelle sats ikke ser ud til at være besluttet på tidspunktet for afgiftens vedtagelse. Hertil kommer, at myndigheden bemærker, at den norske regering ikke har fremsendt oplysninger, der sætter myndigheden i stand til at vurdere, hvorvidt en undtagelse efter punkt 46.1 i miljøretningslinjerne i så fald var berettiget.

I lyset af ovenstående, og ifald en nærmere undersøgelse skulle bekræfte, at de pågældende foranstaltninger udgør støtte som omhandlet i EØS-aftalens artikel 61, stk. 1, nærer myndigheden tvivl om, hvorvidt betingelserne i miljøretningslinjerne er opfyldt for så vidt angår undtagelserne fra CO₂-afgiften.

SO₂-afgift

Myndigheden bemærker indledningsvist, at der ikke findes nogen SO₂-afgift, der er harmoniseret på EF-plan. Myndigheden er bekendt med, at flere EF-medlemsstater har indført SO₂-afgifter (især Finland, Sverige og Danmark) ⁽¹⁾. Der er imidlertid store forskelle med hensyn til satser og struktur, herunder fritagelser og refunderingsordninger. Forskellene gør det svært at sammenligne SO₂-afgiftssystemerne i EF-medlemsstaterne med det norske. Myndigheden tager den norske regerings oplysninger om visse industriers omkostninger som følge af SO₂-afgiften til efterretning. Tallene kan vise, at der i hvert fald i nogle industrisektorer er behov for at opveje omkostningerne ved SO₂-afgiften. På denne baggrund kan undtagelserne i det norske SO₂-afgiftssystem for nogle industrier synes berettigede for at opveje tab af konkurrenceevne.

For at skabe en balance mellem miljøhensyn og opretholdelse af konkurrenceevnen for visse industrier skal de pågældende fritagelser imidlertid opfylde betingelserne i de nye miljøretningslinjer.

I henhold til den norske regering (jf. brev af 31. januar 2002) er afgiftsfritagelserne, såsom fritagelse fra afgift for brug af kul og koks og for olieraffinaderier, i overensstemmelse med miljøretningslinjerne.

Den norske regering hævdede, at ophævelsen af afgiften var betinget af indgåelse af hensigtserklæringen, og at ophævelsen kunne anses for at være midlertidig. Der henvises i denne henseende til en anmærkning i statens budget for 2002 (St.prp. nr. 1 (2001-2002)): »Som led i aftalen med PIL ophæves den nedsatte afgift på kul og koks og for olieraffinaderier i perioden indtil 2010«. Den norske regering har endvidere over for myndigheden oplyst, at det også i forbindelse med statens budet for 2002 var anført, at den norske regering havde til hensigt at nedtrappe de gældende afgiftsfritagelser inden 2010.

⁽¹⁾ Se oversigt over miljøafgifter i EU, rapport til Generaldirektoratet for Miljø: »Update of Database of Environmental Taxes and Charges«, Stefan Speck og Paul Ekins, juli 2000. Se også EF-database om miljøafgifter: http://europa.eu.int/comm/environment/enveco/env_database/database.htm.

Myndigheden påpeger, at selv om den norske regering oplyste, at hensigten var at nedtrappe den gældende »afgiftsfritagelse« inden 2010, konstaterer myndigheden, at den norske regering ikke har fremlagt nogen dokumentation for et formelt, juridisk bindende tilsagn om begrænsning af fritagelsens varighed til højst ti år. Myndigheden anser derfor ikke støtten som værende af midlertidig karakter som omhandlet i punkt 43 i miljøretningslinjerne.

Myndigheden bemærker endvidere, at SO₂-afgiften ikke er en »ny afgift« som omhandlet i punkt 46.1 i miljøretningslinjerne. I henhold til punkt 46.2 i miljøretningslinjerne kan bestemmelserne i punkt 46.1 finde anvendelse på eksisterende afgifter, forudsat at visse betingelser er opfyldt. Myndigheden bemærker i denne henseende, at den norske regering ikke har fremlagt nogen begrundelse for, hvorfor fritagelsesmuligheden efter punkt 46.1 i miljøretningslinjerne finder anvendelse i nærværende tilfælde.

Endnu vigtigere er det, at myndigheden nærer tvivl om, hvorvidt indgåelsen af en hensigtserklæring mellem den norske sammenslutning af forarbejdningsindustrier (PIL) og det norske miljøministerium samt Statens Forureningstilsyns vedtagelse af mulige fremtidige begrænsninger/tilladelser opfylder betingelserne i punkt 46.1 i miljøretningslinjerne.

Som myndigheden allerede påpegede i sit brev af 28. februar 2002, er hensigtserklæringen ikke juridisk bindende for parterne. Ophævelsen af SO₂-afgiften synes endvidere ikke betinget af iværksættelsen af de foranstaltninger, der er nævnt i hensigtserklæringen. Anmærkningen i statens budget for 2002 kan næppe anses for tilstrækkelig. Myndigheden bemærker i denne henseende især, at der ikke findes sanktioner, ifald de virksomheder, der er omfattet af afgiftsfritagelsen, ikke opfylder deres forpligtelser. Endelig synes det ikke klart, om forpligtelsen til at reducere SO₂-emissionerne følger af hensigtserklæringen eller af de emissionstilladelser, som vil blive udstedt af Statens Forureningstilsyn.

Den tiårige undtagelse forudsætter i henhold til miljøretningslinjerne, at tilsagn i aftaler eller andre bestemmelser med samme virkning skal føre til en reduktion af emissionerne fra modtagervirksomhedernes side, som overgår det sædvanlige niveau. Aftalerne, eller øvrige bestemmelser med samme virkning, skal medføre virkninger for miljøet, som mindst svarer til de miljøvirkninger, som de afgifter, de gør det ud for, ville have ført til.

Den norske regering meddelte i brev af 15. maj 2002 myndigheden, at SO₂-emissionerne fra forarbejdningsindustrien allerede var underlagt juridisk bindende regulering gennem emissionstilladelser i overensstemmelse med loven om forureningskontrol. Denne regulering havde allerede ført til reduktioner i SO₂-emissioner med omkostninger på mere end 3 NOK/kg SO₂. Fra 1990 til 2000 var emissionerne fra industriprocesser blevet reduceret med 13 000 tons til 17 100 tons. Perioden 1998 til 2000, mens SO₂-afgiften var i kraft, tegnede sig kun for 800 tons af denne reduktion ⁽¹⁾.

Myndigheden konstaterer imidlertid, at der på nuværende tidspunkt ikke er givet konkrete tilsagn om sådanne reduktioner fra den sektor, der er fritaget fra SO₂-afgiften, ligesom myndigheden ikke har modtaget yderligere oplysninger om indholdet i de fremtidige emissionstilladelser.

De oplysninger, som den norske regering har fremsendt vedrørende reduktioner af SO₂-emissioner som følge af det tidligere afgiftssystem, kan vise, at industriens bestræbelser indtil 2010 går videre, end hvad der hidtil var opnået for så vidt angår SO₂-emissioner som følge af den eksisterende afgift. I mangel af mere detaljerede og kontrollerbare oplysninger er myndigheden imidlertid ikke i stand til at vurdere, om virksomhedens bestræbelser i henhold til hensigtserklæringen eller i henhold til fremtidige bindende emissionsbegrænsninger fastsat af Statens Forureningstilsyn står i forhold til afgiftsfritagelsen.

⁽¹⁾ Den norske regering meddelte myndigheden, at emissionsoplysningerne for 2001 endnu ikke forelå.

Myndigheden bemærker endvidere, at det ikke klart fremgår af den norske regerings oplysninger, hvorvidt emissionstilladelserne før i tiden og de mulige fremtidige emissionsbegrænsninger går videre end bindende EF-standarder som omhandlet i miljøretningslinjerne. I punkt 7 i miljøretningslinjerne er »EF-standarder« defineret som obligatoriske grænseværdier inden for EF på miljøområdet samt forpligtelsen til at anvende den bedste teknik, som er tilgængelig uden at medføre uforholdsmæssigt store omkostninger (best available techniques, også kaldet BAT) ⁽¹⁾. Myndigheden bemærker i denne henseende, at der ikke er fremlagt oplysninger, der kunne sætte myndigheden i stand til at vurdere, om og i hvilket omfang mulige fremtidige begrænsninger for SO₂-emissioner vil gå videre end harmoniserede standarder, såsom begrænsningerne i EF-direktivet om grænseværdier for luftkvaliteten med hensyn til svovldioxid ⁽²⁾, og hvorvidt sådanne fremtidige begrænsninger vil gå videre end kravene i henhold til direktivet om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg ⁽³⁾ og IPPC-direktivet ⁽⁴⁾.

I lyset af ovenstående og ifald en nærmere undersøgelse skulle bekræfte, at de pågældende foranstaltninger udgør støtte som omhandlet i EØS-aftalens artikel 61, stk. 1, nærer myndigheden tvivl om, hvorvidt betingelserne i miljøretningslinjerne er opfyldt for så vidt angår den delvise ophævelse af SO₂-afgiften.

Afsluttende bemærkninger og konklusioner

På grundlag af den norske regerings oplysninger kan myndigheden ikke udelukke, at fritagelserne fra elafgiften, undtagelserne fra CO₂-afgiften og ophævelsen af SO₂-afgiften udgør statsstøtte som omhandlet i EØS-aftalens artikel 61, stk. 1. Endvidere nærer myndigheden tvivl om, hvorvidt foranstaltningerne kan anses for at opfylde kravene i EØS-aftalens artikel 61, stk. 3, litra c), læst i sammenhæng med kravene i de nye miljøretningslinjer. Myndigheden nærer således tvivl om ovennævnte foranstaltningers forenelighed med EØS-aftalen.

Myndigheden er derfor i medfør af punkt 5.2 i kapitel 5 i myndighedens retningslinjer for statsstøtte forpligtet til at indlede proceduren efter artikel 1, stk. 2, i protokol 3 til aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen. Beslutningen om at indlede proceduren foregriber ikke myndighedens endelige stillingtagen, som kan konkludere, at de pågældende foranstaltninger er forenelige med EØS-aftalen —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

1. Myndigheden har besluttet at indlede den formelle undersøgelsesprocedure som omhandlet i artikel 1, stk. 2, i protokol 3 til aftalen om tilsynsmyndigheden og domstolen over for:
 - de sektorspecifikke og regionale fritagelser fra afgiften på elforbrug
 - fritagelserne fra CO₂-afgiften for brug af kul og koks som råvare eller reduktionsmiddel i industriprocesser samt for brug af kul og koks til energiformål i fremstillingen af cement og leca og den nedsatte CO₂-afgiftssats for papir- og papirmasseindustrien, og
 - ophævelsen af SO₂-afgiften for kul og koks samt for olieraffineringsindustrien.
2. Den norske regering opfordres i henhold til punkt 5.3.1. (1) i kapitel 5 i myndighedens statsstøtteretningslinjer til at fremsætte sine bemærkninger til indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure senest to måneder efter notificeringen af denne beslutning.

⁽¹⁾ Det er i fodnote 5 i miljøretningslinjerne præciseret, at når sådanne standarder er indføjet i EØS-aftalen, får de faktisk status af EØS-standarder. I fodnote 6 til miljøretningslinjerne henvises der til de relevante EF-direktiver som indført i EØS-aftalen.

⁽²⁾ Rådets direktiv 80/779/EØF, indført i EØS-aftalen, punkt 14 i bilag XX til EØS-aftalen.

⁽³⁾ Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg, indført i EØS-aftalen i punkt 16 i bilag XX til EØS-aftalen.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 96/61/EF af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening, indført i EØS-aftalen i punkt 2g i bilag XX til EØS-aftalen.

3. Den norske regering anmodes om senest to måneder efter notificeringen af denne beslutning at fremsende alle de oplysninger, der kan sætte myndigheden i stand til at undersøge de pågældende afgiftsforanstaltningers forenelighed med EØS-aftalen.

Udfærdiget i Bruxelles, den 26. juli 2002.

På EFTA-Tilsynsmyndighedens vegne

Einar M. BULL

Formand
